

ALLERS FAMILIE-JOURNAL



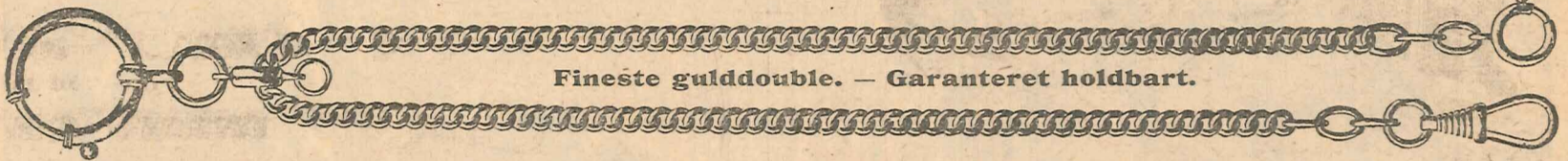
Hvad der foresvæver en, naar man om vaaren gennemblader sin gartners frø- og blomsterkatalog.

Hvem har ikke været ute for det samme? Man staar ifærd med at tilsaa sin have . . . man faar fra en gartner tilsendt en av de vanlige fristende frøkataloger med kulørte tavler . . . man begynder at blade . . . og hvad sker? Efterhaanden som øiet glir fra den ene farveside til den anden med de straalende billeder av alle mulige dejlige frugter, begynder fantasien at ta fart . . . det lille uskyldige stykke jord, man kalder sin have, vokser til en ren Aladdin-park, hvor al ting lykkes, al ting trives . . . Grønsakene antag gigantiske størrelser, druenes modnes, melonene ligner kjæmpegræskar, kaalen brer sig mandshøi . . . og før man er gennem katalogen, ser man sig selv staaende som det unge par her midt i sit eden av fuldkomment fantastisk vellykkede havesaker. Den slags puds kan fantasien spille os mennesker, saa høit kan den løfte os op, og det kan undertiden være galt nok, naar vi skal ned paa jorden og sammenligne de virkelige asparges med de, vi hadde foregjølet os,

Enestaaende tilbud!

Hvorfor betale ca. 300 kr. for et guldur og guldkjede?

Grundet paa vore usædvanlig gode forbindelser, og ved hjælp av store indkøb i utlandet, kan vi sælge Dem et fint 14 karats **gulddouble dobbeltkapslet lommeur**, og en 14 karats **gulddouble kavallerurkjede** for kun 13 kr. 50 øre + porto.

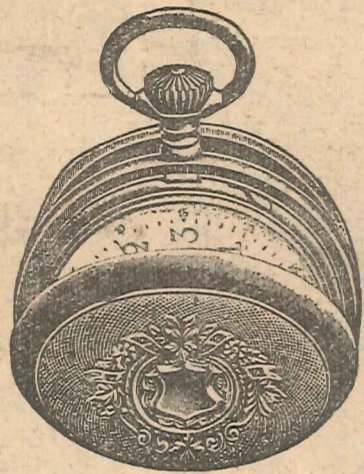


Dette ur erstatter fuldt ut et egte guldur, idet det har nøiagtig samme utseende, og er umaadeligt holdbart.

Verket er av særlig fin kvalitet, **præcisions ankerverk**, fint avtrukket og regulert, og sælges med **5 aars skriftlig garanti.**

Kassen er av fineste 14 karat **gulddouble.**

Indsend Deres ordre i dag, da vi kun ligger inde med et begrændset antal, som utlukkende sælges til denne billige pris for derigjennem at gjøre vort firma bekjendt i Norge.



Den ovenfor avbildede 14 karats **gulddouble kavallerkjede**, er av utseende nøiagtig som en massiv guldkjede og er overordentlig holdbar. **Enhver kan se, at dette tilbud er enestaaende.**

Ur og kjede sælges kun samlet.

BESTILLINGSSEDDER

A. F. J.

indsendes til

Nordisk Urlager,
Kjøbenhavn F.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav stk. 14 karat **gulddouble ankerur** og stk. 14 karat **gulddouble kavallerkjede**, til en samlet pris av 13 kr. 50 øre + porto.

Navn _____

Adresse _____

Skriv adressen tydelig.



Blomsterlök



til stuen og haven.

Bedste kvaliteter —

Billigste priser fra

M. Jørgensen. Grejsdalen
Vejle. Danmark Grundlagt 1884
Telf. 1431 — 1432 — 1433.

Smyk Deres stue
om vinteren

og

haven om vaaren
med blomster.

Forlang store, illustrerte pris- og bestillingslister tilsendt Den gratis og franko, hvori findes beskrivelser og utførlige kulturanvisninger.

For løkenes prima kvalitet borger forretningens gode renommé som Skandinaviens største specialforretning i detailsalg av FRØ- og BLOMSTERLØK.

Det er nu tiden at lægge blomsterlök til stuedrivning og i haven, — skriv derfor strax efter mine prislister for at sikre Dem mine prima kvaliteter.

Forhandlere antas overalt. Forlang tilbud. — Alle sendinger leveres told- og fraktfrit gjennom speditørfirma, Kristiania. Indsend os Deres ordre snarest — de expederes efter rækkefølge.

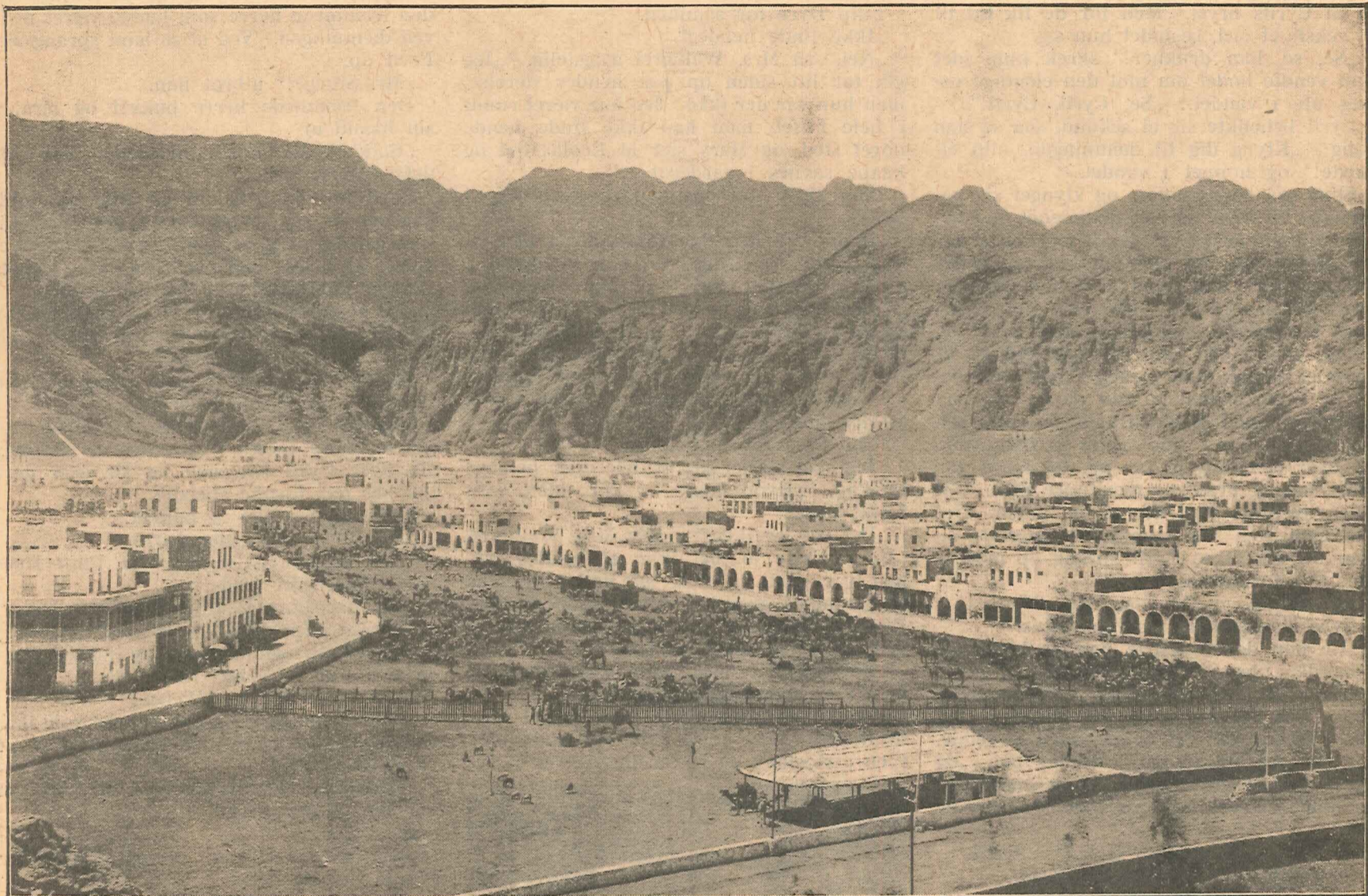
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 36

4 september 1919.

43 aarg.



Byen i den gloende oven — Aden.

Billedet viser tydelig krateret og randfjeldene. Aden er, som beskrevet i artiklen paa side 9, anlagt i krateret af en gammel vulkan, og mange forfriskende vindpust naar derfor ikke ind over den gloende gryte. Saalænge sydvestmonsunen blaaser, er varmen ofte ganske kvælende, og intet menneske utover negre og arabere vover sig ut i solen midt paa dagen. Solstik er en almindelig ting. Der er bueganger utenfor alle husene, som er bygget for paa alle maater at beskytte menneskene for solens indvirkning. De eneste levende væsener, som ikke synes at ta nogen skade af den flammende luft og den hvidglødende sol, er kamelene og fedthalefaarene. Begge disse dyr ses paa billedet, kamelene i stort antal paa den indhegnede plads, der er et slags karavanserai, faarene paa den del af pladsen som ses forrest i billedet. Ikke den mindste plante er at se, ikke engang en palme.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

I nogen minutter boide han sig utover den, idet han gned sine valne hænder og rystet av kulde paa hvert lem. Han stirret fast paa møllen. Pludselig saa han noget der jaget blodet op i hans ansigt og fik det til at brænde som ild. Alt syntes at gaa i et for hans øine og det var som om jorden gled bort under hans føtter.

Det var Cyril som stod i aapningen og saa ut.

I første øieblik tænkte uslingen at det var et foster av hans fantasi, men da han hadde overbevist sig om at det var hans fiende i egen person krøp han med et undertrykt skrik av vrede og hevnløst ned bak dæmningen og iagttok hemmelig Cyril over trærækverket. Mens han stirret paa sin fiende, begyndte hans hjerte at banke

vildt og hans fingrer at krumme sig av raseri. Himlen forekom ham pludselig at bli luende rød, for en djævelsk tanke var slaat ned i ham — hvorfor ikke aapne for vandet — han kunde med en kraftanstrengelse gjøre det — og saa la sin forhadte motstander svømme ind i evigheten!

Denne tanke overvældet ham næsten og gjorde ham i første øieblik ute av stand til at handle. Han krøp litt lavere ned og forsøkte at faa saa meget herredømme over sig selv at han kunde fuldføre sin onde gjerning.

„Kanske jeg ikke har kræfter til det!“ mumlet han og knuget febrilsk hændene sammen. „Jeg er gammel — og jeg er svak — jeg kan kanskje ikke løfte stangen. Aa — gid han var fordømt — fordømt! Men jeg skal prøve!“

Paa hænder og knær krøp han langsmed dæmningen og la sin haand paa vegtstangen.

Den stod saa fast, som om den var vokset sammen.

Med et halvkvalt skrik kastet han sig

over den og rev og slet og rusket i den; den begyndte at gi efter, og vandet under forekom den halvt avsendige mand som et vildt dyr der lurte efter sit bytte. Gispende av anstrengelse la han sig paaknæ og rusket i den tunge stang, og med en brakkende lyd gav den mer og mer efter. I næste øieblik vilde Sline ha været hevet; men da lød der pludselig skrik paa den smale broplanke, og en haand blev lagt paa hans skulder.

Med et skrik av angst og skræk saa uslingen op og stirret like ind i Leolas hvite, rædselslagne ansigt. Med et pludselig omslag fra skræk til den heftigste vrede sprang Sline op og klynget sig til stangen, og med et skrik kastet Leola sig over ham. Dette klare, høie angstskrik naadde Cyrils øren; han vendte sig om og saa de to skikkelser ved dæmningen, og i første øieblik trodde han at han drømte.

Men saa sprang han med et høit skrik op paa elvbredden og styrtet bort til dæmningen. Det var ikke et sekund for tidlig. Sline hadde set at hans offer vilde und-

slippe ham, og idet han slap stangen, styrte han som et vildt dyr over Leola og vilde kaste hende i elven. Med sin ene arm slynget om en av dæmningens træplanker forsøkte hun at holde ham tilbake med den anden haand; hans fortrukne ansigt var i nærheten av hendes, hans brændende fingrer omsluttet hendes arm — og om et øieeblik vilde hun være forlapt — men i dette sekund var Cyril over ham og med et uartikulert skrik av raseri blev Sline bokstavelig talt kylt ut i elven.

Med en sagte stønnen av lettelse sank Leola til Cyrils bryst. Men før de fik tid til at veksle et ord, besindet hun sig.

„Se, se, han drukner!“ skrek hun, idet hun vendte hodet om mot den elendige usling ute i vandet. „Se, Cyril, Cyril!“

Cyril betænkte sig et sekund, saa sa han rolig: „Klyng dig til dæmningen, min elskede!“ og hoppet i vandet.

Sline saa ham komme og klynget sig naturligtvis til ham med et druknende menneskes vildhet; men Cyril holdt ham en armslængde fra sig, og efter en kort og heftig kamp svømte han iland med ham og trak ham op paa bredden. Idet han gjorde det, kom der nogen springende som ropte og skrek, men Cyril gav sig ikke tid til at vente et øieeblik, han sprang tilbake til Leola, og i faa sekunder stod de og saa paa hverandre med glædesstraalende øine; saa tok Cyril hende i sine armer og bar hende op over dæmningen, for nu, da faren var forbi, svigtet kræftene den tapre pike. Ved siden av Sline stod der nu en herre. Det var ham som var kommet springende og som nu ved at se Cyril sprang op med et utrop av forundring.

„Hvorledes, er det Dem, Mr. —“

Cyril stanset ham med en gestus.

„Er han død?“ spurte han og bøide sig over den ubevægelige skikkelse.

„Nei,“ sa den fremmede, „han er ikke død. Men det var i yderste øieeblik — og den skurken var det neppe værd at redde. Jeg saa det altsammen,“ vedblev han, „og jeg blev saa rædselsslagen over den færdige dame svævet i at jeg blev rent forstønet.“

„Denne dame er Miss Dale,“ sa Cyril.

Herren tok hatten ærbødig av sig.

„Miss, jeg lykønsker Dem til Deres redning,“ sa han varmt.

Leola vendte sig med en taus bevægelse om mot Cyril.

„Ja, Mr. — jeg mener denne herre — reddet Dem,“ sa den fremmede. „De kunde ikke ha holdt ut et øieeblik til —“

„Men hun reddet mig, mand!“ sa Cyril utaalmodig. „Forstaar De ikke det? Den elendige slyngel vilde aapne slusen. Hvis han hadde gjort det, vilde jeg være blit dræpt, for jeg var dengang indenfor hjulet.“

XXXXI.

Aldeles uvidende om den tragedie som foregik saa nær dem sat Mr. Ford og Filip Dyce i biblioteket og ventet paa Leola. De hadde begge tilbragt en urolig og æng-

stelig tid siden den foregaaende aften. Ærlig talt var Mr. Fords samvittighet meget betyngt. Hvad Filip Dyce angik, da var han halvt avsendig av uvisshet og spænding.

Pludselig blev det banket paa døren til biblioteket. Begge herrer fór sammen som to forstyrrede sammensvorne. Ford aapnet døren og saa Mrs. Wetherel staa utenfor. Hun hadde før været grænseløs urolig og bekymret, men nu var hun helt ute av sig av angst.

„Aa, Mr. Ford,“ sa hun, „jeg kan ikke finde Miss Dale —“

Filip Dyce fór sammen.

„Ikke finde hende?“

„Nei,“ sa Mrs. Wetherel ængstelig. „Jeg gik for litt siden op paa hendes værelse, men hun var der ikke. Jeg har været rundt i hele huset, men kan ikke finde hende noget sted, og Mary sier at Leolas hat og kaape savnes i garderoben.“

Filip Dyce saa paa hende og bet sig i læben.

„Leola kan ikke ha forlatt huset uten at nogen har set hende,“ sa han utaalmodig.

„Men det har hun!“ sa Mrs. Wetherel, „og det gjør mig meget urolig. Jeg skulde ønske De vilde gaa ut og finde hende, Mr. Dyce, og si hende at jeg synes hun ikke burde være ute. Det er et uveir ivente!“

I samme øieeblik begyndte virkelig regnet at strømme ned.

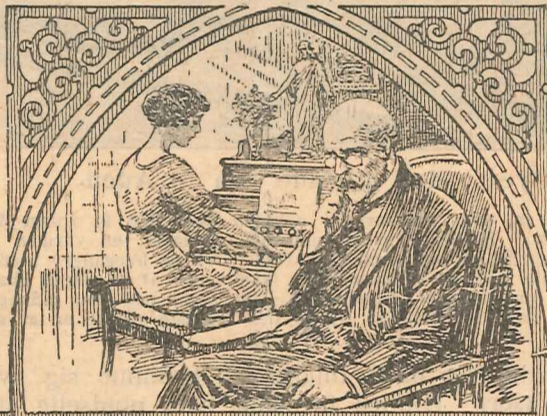
Filip Dyce gik mot døren.

„Jeg skal straks gaa og lete efter hende,“ sa han. „Hvor længe er det siden, hun forlot huset?“

„Det vet jeg ikke,“ svarte Mrs. Wetherel. „Mary visste jo slet ikke at hendes frøken var gaat ul. Aa, alt dette mystiske lægger mig i graven!“ tilføide stakkars Mrs. Wetherel forvilet. „Jeg er sikker paa at der vil hende noget frygtelig!“

„Nei vist ikke, min kjære frue,“ sa Ford, men i en temmelig nedslaat tone.

„Jo, jeg er sikker paa det!“ klaget Mrs. Wetherel. „Det er jo som om man lever i en atmosfære av hemmeligheter og farer.“



Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering

Vaagn op og slaa paa dine Stren-ge, Syng mig en dejlig Mor-gen-sang, O kjære Sjæl og dryg ei læn-

ge, Gjør med din Tak en Him-mel-gang, Træng ind i Himlens Stjerne-Borg, Og glem saalænge Ver-dens Sorg!

O ja, jeg vil til Himlen stige
Langt fra min jorde-klump og krop.
Mit borgerskab er i Guds rige,
Did stunder jeg og daglig op.
Lov, tak og pris i tusindtal,
ske Gud i høien himmelsal!

Nu vaagned jeg og slap av leie,
Gud gjorde, at jeg sov i fred.
Jeg derfor vil til jorden neie
og kysse Herrens fodefjed;
jeg slumred udi morkets land,
dog var hos mig min frelsermand.

Skal sygdom, sorger og ulykke,
skal armod eller fattigdom,
mig efter Herrens vilje trykke,
Lad dog min tro ei stødes om.
Men giv mig kraft i større maal
at drikke sorgens kalk med taal!

Hvorfor har dere stengt dere inde her? Og hvorfor sørger Leola saaledes som hun gjør? Mr. Dyce, er hun ikke lykkelig?“

„Hvorledes kan jeg vite det?“ sa Filip Dyce næsten vildt. „Jeg skal gaa ut og lete efter hende —“ han gik mot døren, men før han kom saa langt blev den aapnet utvendig fra og Cyril Kingsley traadte ind.

Hans tilsynekomst var saa uventet at Mr. Ford og Mrs. Wetherel utstøtte et utrop av forbauselse. Mr. Filip Dyce traadte tilbake uten at si et ord. Cyril var ledsaget av den fremmede herre som hadde været nede ved dæmningen. Ved at se ham sprang Mr. Ford op.

„Mr. Sturge!“ utbrøt han.

Den fremmede herre bukket og strakte sin haand ut.

„Goddag, Mr. Ford, hvorledes har De det?“ spurte han.

Ford tok hans haand og stod og holdt paa den og saa undrende fra ham til Cyril som ganske rolig var gaat bort til Mrs. Wetherel og hadde lagt sin haand paa hendes skulder likesom for at berolige hende.

„De er forbauset over at se mig,“ sa Mr. Sturge. — „Jeg er Mr. Cyrils juridiske raadgiver og følger med ham.“

„Aa ja,“ sa Ford og sank igjen ned paa sin stol. „Ja, jeg husker —“

„Med hvilken ret og med hvis tilladelse,“ lød nu Filip Dycs kolde, haarde stemme, „trænger Cyril Kingsley og De selv dere ind her paa Lorme abbedi?“

Mr. Sturge smilte og bukket.

„Mr. Dyce, formoder jeg?“

„Det er mit navn, Sir,“ sa Filip Dyce med undertrykt vrede.

„Jeg har hørt Dem omtale, Mr. Dyce,“ sa Sturge, men De kjender visst ikke mig, jeg er ældste medindehaver av firmaet Sturge & Sturge, Lincolns Inn.“

Filip Dyce bet sig i læben.

„Den kjendsgjerning interesserer mig ikke saa meget som Deres indtrængen her. Hvad er Deres erend?“

„Foreløbig,“ sa Sturge med et smil, „er jeg Miss Dales gjest.“

Ford saa op.

„Miss Dale?“ sa han. „Hvor er hun? Mr. Sturge, vet De det?“

„Her er jeg,“ lød Leolas stemme, og hun kom ind og gik bort og stilte sig mellem Cyril og Mrs. Wetherel.

Filip Dyce gjorde et skridt frem.

„Min kjære Leola!“ sa han. Men Cyril stilte sig iveien for ham.

„Vent litt, Mr. Dyce,“ sa han, idet han nu talte for første gang og med et ildevars-lende alvor saa ind i Filip Dycs øine.

Ford sprang op

„Hvad betyr alt dette?“ sa han.

— „Miss Dale —

— kjære Miss Leola — hvorfor er disse to herrer her?“ Han gjorde en haandbe-

vægelse henimot Cyril Kingsley og Mr. Sturge.

„Her synes at herske en frygt-

telig forvirring og hemmelig-

helsesfuldhet.“

Alles øine var fæstet paa Leola.

Hun strakte sin haand ut, og

Cyril tok den og holdt den fast.

„Her behøver

slet ikke være nogen forvirring eller hemmelighetsfuldhet, Mr. Ford. Dette er Mr. Kingsley —

Ford nikket utaalmodig.

„Ja, det kan jeg se; men hvorfor er han her?“

„La mig besvare dette spørsmål, Mr. Ford,“ sa Cyril. „Jeg er her som Miss Dales gjest og som hendes tilkommende mand.“

Ford sank ned paa en stol og stønnet.

Filip Dyce lo.

„En meget beskeden paastand!“ sa han spottende. „Miss Dale —“ han vendte sig til Leola — „jeg lykønsker Dem til Deres valg. Hendes tilkommende mand, Mr. Ford, hører De det?“

„Jeg forstaar det ikke,“ sa Ford. „Miss Dale — er det sandt?“

„Det er fuldkommen sandt,“ sa Leola rolig.

„Saa — saa er denne historie om — om at Kingsley var flygtet med —“

„Usandhet!“ sa Cyril fast og haardt.

„Nuvel,“ sa Filip Dyce. „Men hvad gjør det til saken? Naar Miss Dale er tilfreds, saa kan vel vi andre ogsaa være det. Hun har gjort sit valg — og det i tilstrækkelige vidners nærvær —“ han saa sig om med et spottende smil — „skjønt jeg synes, Polly Marsden ogsaa burde være her.“

Cyril tok et skridt henimot ham, men Leolas haand holdt ham fast.

„Vi mangler bare denne unge dames nærvær for at gjøre scenen komplet. Mr. Kingsley, jeg formoder, De kunde skaffe hende tilveie, hvis De vilde — hun er ikke saa langt borte.“

„Nei, hun er ikke saa langt borte!“ sa en stemme i døren, og Lord Beaumont traadte ind.

Filip Dyce for sammen og blev blek, og han saa ut over Lord Beaumont som om han ventet at se en anden komme ind bak- efter ham; men Lord Beaumont kom alene ind og lukket døren efter sig.

„Miss Dale,“ sa han, „av det jeg ser her, kan jeg næsten skjønne at de nyheter jeg har med mig kommer litt sent, men jeg vil i det mindste nyde den glæde at være den som renser en vens navn for en skjændig og ond baktalelse —“ han saa sig om og lot sine øine hvile fast og strengt paa Filip Dyce — „det er faldt i min misundelsesværdige lod at være istand til at rense hans gode navn og rygte for enhver plet. Piken Polly Marsden er hjemme hos sin far. Jeg fandt hende i London og fik avtvunget hende fuld tilstaaelse. Denne tilstaaelse er hun villig til at bevidne, hvis Mr. Dyce ønsker det.“

„Tal for Dem selv, Lord Beaumont,“ sa Filip Dyce hovmodig. „Saken har ingen interesse for mig — den kan kanskje ha nogen følger for Deres ven,“ tilføide han haanlig, „men ikke for mig.“

„Det skal bevises,“ sa Lord Beaumont som anstrengte sig for at beherske sin vrede. „De vil uten tvil benegte at piken forlot sit hjem efter Deres tilskyndelse og at hun i London har opholdt sig hos en person som blev befalt av Dem for at ha hende —“

„Hvis jeg ansaa det for umaken værd, vilde jeg benegte det hele,“ sa Filip Dyce og la sine armer overkors paa brystet, „men som sakene slaar har vi alvorligere forretninger at utføre. Lord Beaumont, forretninger av privat natur.“

Lord Beaumont bukket.

„Hvis jeg forstyrrer, vil jeg trekke mig tilbake.“

„Nei, bli,“ sa Cyril Kingsley.

Lord Beaumont betænkte sig et øieblik, saa bukket han og stilte sig ved siden av Cyril.

Filip Dyces ansigt blev høirodt.

„Lord Beaumont,“ sa han og kjæmpet for at bevare sin ro, „det gjør mig ondt at maatte tale endnu lydeligere. Jeg maa be Dem om at forlate abbediet!“

Der hørtes en halvt utydelig mumlen av forbauselse; Lord Beaumont gik heftig et skridt frem.

„Med hvilken ret, Mr. Dyce,“ sa han, „ber De mig om at gaa?“

Han vendte sig mot Leola.

„Med ingensomhelst ret,“ sa Cyril rolig.

„Hysj — hysj — for himlens skyld — jo!“ utbrøt Mr. Ford og reiste sig heftig bevæget. „Mr. Dyce,“ han la sin haand paa Filip Dyces arm, „la ikke dette gaa videre — det maa ikke —“

Filip Dyce lænte sig tilbake med korslagte armer.

„Nu kan De ikke hindre det — de har jo fremtvunget det — jeg vilde ha skaant hende —“ han lot et øieblik sine øine hvile paa Leolas ansigt — „men disse mennesker —“ han gjorde en haandbevægelse henimot de øvrige tilstedeværende — „har ingen betydning for mig.“

Mr. Ford gik bort til Leola.

„Miss Dale,“ sa han, „jeg ber Dem om at forlate os. Jeg ber Dem indtrængende om at gjøre det. Vi har forretninger, under hvilke De ikke behøver at være tilstede — jeg ber Dem om at forlate os.“

Leola saa paa Cyril og vilde ha reist sig, men Cyril holdt hende blidt tilbake.

Filip Dyce løftet bydende sin haand.

„Vi kan ialfald befri os for dette menneskes nærvær,“ sa han heftig. „Kingsley, forlat straks huset —“

Leola sprang op.

„Miss Dale,“ sa Ford ute av sig selv av sindsbevægelse, „ti — jeg ber Dem om det. Mr. Kingsley, forlat os foreløbig —“

Cyril smilte alvorlig.

„Kanske Mr. Dyce vil meddele os, hvorledes det gaar til at han regjerer her paa abbediet,“ sa Cyril rolig.

Alles øine vendte sig mot Filip Dyce.

„Naar De endelig vil vite det, saa la det da være saaledes,“ sa han. „Jeg befaler Dem at forlate huset her, fordi jeg er herre her —“

Leola utstøtte et utrop av forbauselse og sank tilbake paa stolen.

„Fordi jeg er herre her ifølge et andet testamente av Sir Godfrey som er blit fundet og som jeg ber Mr. Ford om nu at lægge frem.“

Alles øine var vendt mot ham med en blanding av vantro og forbauselse, og de fleste trodde at han pludselig hadde mistet forstanden. Bare Mr. Ford viste intet tegn paa forbauselse, men med en undertrykt stønnen støttet han sin haand mot bordet.

„Ikke i nærvær av alle disse mennesker,“ sa han tungt, „her er hverken tid eller sted til det.“

Filip Dyce lo hoverende.

„De har fremtvunget det,“ sa han bydende.

Mr. Ford tok frem dokumentet og aapnet det.

„Miss Dale,“ sa han, „sandheten er snart forfalt. Der er blit fundet et testamente som viser sig at være Sir Godfreys sidste vilje og testamente, og jeg har det her. Jeg fandt det selv, da jeg forleden dag gjennom-saa noen papirer inde i biblioteket. Dette testamente er datert den 15. januar forrige aar, to aar senere end det, i hvilket Sir Godfrey innsatte Dem til sin arving —“

„Isaafald,“ sa Leola hurtig, „er jeg ikke længer herskerinde paa abbediet og har ingen ret til at være her.“

Hun sank ned paa en stol og knuget sine hænder sammen. Cyril la sin ene haand paa dem.

„Mr. Ford,“ sa han, „hvis dette er Sir Godfreys sidste vilje, vil Miss Dale ikke opponere mot den. Faar jeg ikke lov til at si det?“ hvisket han til Leola.

Hun syntes rent forstenet og saa bare paa ham.

„Men,“ sa Cyril, „kanske De vil si os, til fordel for hvem dette testamente er forfattet?“

„Dette testamente overlater hele Sir Godfreys formue og abbediet til Mr. Filip Dyce —“

Leola reiste sig, men Cyril trykket hende blit tilbake paa stolen.

„Til Mr. Filip Dyce,“ sa han og hans stemme lød besynderlig rolig og fast midt i den almindelige forvirrede mumlen. „Til Mr. Filip Dyce —“ og idet han gjentok dette navn, saa han op paa Mr. Sturge som gjengjældte hans blik.

„Ja, saaledes er det,“ sa Mr. Ford.

„Vil De gjenta datoen?“ spurte Cyril.

„Den femtende januar foregaaende aar.“

„Og vidnene?“ spurte Cyril.

„John Williams og Edvard Sline,“ svar- te Ford.

„Er John Williams ilive?“ spurte Mr. Stur- ge med dæmpet stemme.

„Han er død,“ sa Lord Beaumont.

„Williams er død,“ sa Mr. Ford, „men Sline, det andet vidne, er som De vet ilive.“

„Jeg haaber det,“ sa Cyril alvorlig.

Filip Dyce saa op med et utbrud av vrede.

„Hvorfor blander dette menneske sig op i denne sak?“ spurte han.

„Mr. Dyce, De glemmer,“ sa Cyril, „at jeg taler paa Miss Dales vegner. Jeg har hendes bemyndigelse til at konferere med Mr. Ford som er hendes og ikke Deres sakfører. De har foreløbig intet at si, for trods opdagelsen av dette testamente er Lorme abbedi endnu Miss Dales og hun er herskerinde her.“

Filip Dyce bet sig i læben.

„Sline er altsaa det eneste vidne,“ sa Cyril, „Mr. Sturge er sakfører — d’herrer vil kanskje uttale sig, om et vidne er tilstrækkelig?“

„Det er det,“ svarte Sturge alvorlig. „Det vil være det bedste at utspørre Sline.“

Ford trykket haanden mot panden.

„Jeg har gjort det,“ sa han, „jeg gjorde det igaarftes — ikke paa Mr. Dyces, men paa Miss Dales vegne. Jeg længtet efter at faa vite sandheten.“

„Hvorledes var Slines vidnesbyrd?“ spurte Cyril.

„Saa klart og tydelig som en slik mands vidnesbyrd kan være,“ sa Mr. Ford, „det maa jeg desværre indrømme. Saa boide den gamle mand sig pludselig frem i sterk bevægelse. „Men la os foreløbig ikke gaa videre i denne sak. Som Miss Dales juridiske raadgiver avslaar jeg at godkjende dette testamente eller besvare fler spørsmål. Jeg lægger beslag paa testamentet, og jeg underretter Mr. Dyce om at jeg er rede til at høre nærmere fra hans sakfører.“

Med disse ord la Ford dokumentet sammen og puttet det ind paa brystet.

Leola reiste sig skjælvende.

„La mig gaa,“ sa hun — „la mig forlate abbediet — jeg kan ikke bli her en time længer.“

„Er det Miss Dales faste beslutning?“ spurte Filip Dyce. — „Tør jeg be hende om at tænke nøie over det. Lorme abbedi er endnu hendes — hvis hun vil holde det høitidelige løfte hun gav mig. Jeg er villig til av hele mit hjerte at la det forbigangne være glemt —“

Leola avbrøt ham med et stolt, vredt blik og vendte sig mot Cyril.

„Vil du føre mig bort herfra?“ spurte hun

med rørende værdighet, som om hun vilde be ham beskytte hende mot et slikt forslags fornærmelse.

Filip Dyce blev blek.

„Som De vil,“ sa han. „Saa maa jeg gjøre fordring paa det dokument som jeg overløt i Mr. Fords varetægt.“

Han tok sin hat og vilde gaa.

Da reiste Mr. Sturge sig.

„Mr. Dyce, det gjør mig ondt for Dem, for De kommer til at lide en bitter skuffelse. De begrunder Deres fordring paa et dokument som ikke er det papir værd, hvorpaa det er skrevet. Paa denne min klients vegne —“ han gjorde en haandbevægelse henimot Cyril, „underretter jeg Dem om dette, og jeg legger nu dette dokument i Mr. Fords hænder.“

Med disse ord la han et papir paa bordet. „Hvad er det?“ spurte Ford.

„Et dokument som inneholder min klient, Sir Cyril Lormes fordring paa Lorme abbedi. Vedlagt en kopi av alle fornødne fødsels- og andre attester.“

„Sir Cyril Lorme?“ gjentok Ford i den høieste forbauselse. „Mr. Sturge, er det en spøk?“

„Det er ramme alvor, Sir,“ svarte Sturge. „Denne herre er eneste søn av Sir Godfrey's ældre bror og er følgelig Sir Cyril Lorme til Lorme abbedi.“

Alle reiste sig og stirret paa Cyril som om han var et spøkelse; men han syntes ikke ha tanke for andet end Leola som med et halvkvall utrop klynget sig til Mrs. Wetherel.

„Her er ikke skygge av tvil — hver attest er nøie undersøkt og fundet egte —“ sa Mr. Sturge og gned tilfreds sine hænder. „De maa tilgi os, kjære Sir,“ tilføide han henvendt til Ford, som sat som om han var av sten. „De burde ha været underrettet om det for nogen maaneder siden, men Sir Cyril hindret os i det og forbød os at foreta noget i saken. Romantik — min kjære Sir — romantik —“ hvisket han bak sin haand — „han ønsket — likesom de gamle konger — at vinde sin elskede i forklædning.“

Sakføreren lo klukkende.

„Men — men — og han er virkelig en Lorme?“ sa gamle Ford med taarer i øinene. „Jeg gamle nar — det burde jeg ha gjettet. La mig komme bort til ham.“

Han skyndte sig bort til Cyril som laa paa knæ ved siden av Leola, mens Lord Beaumont viftet hende.

Pludselig lod det dirren av musik gjennem luften — klokkene begyndte at ringe høit og jublende og der hørtes høie stemmer og hurrarop utenfor paa sletten.

„Jeg har forlatt presten og doktor Thorne det!“ sa Sturge forklarende. „Paa denne maate faar alle vite det. Før dagen er omme vil hele grevskapet være blit underrettet om det.“

Men pludselig hørte man en laas bli dreiet om, og den almindelige opmerksomhet henvendtes nu paa den viktigste optrædende i denne spændende komedie. — Man hadde glemte Filip Dyce, og nu, da han belaget sig paa at forlate værelset, indtraadte der en dødlignende taushet.

Hans kolde, ubetvingelige ro hadde ikke forlatt ham. Han stod med haanden paa dorhaandtaget og saa med et sarkastisk smil paa den gruppe som omgav Cyril.

„Maa jeg, før jeg gaar, lykønske Dem til Deres strategiske held —“ sa han — „men jeg er ræd for at det bare blir forbigaaende. Mr. Ford, jeg lar Sir Godfrey's testamente bli i Deres varetægt. Hvad denne bedrager angaar —“ han saa paa Cyril med et ondskapsfuldt, haanlig smil, — „saa vil politiet bedre end jeg kunne bringe ham til taushet.“

Han aapnet døren — ingen hadde endnu sagt et ord — men saa sa Lord Beaumont strengt:

„Et ord, Filip Dyce.“

„Nuvel, Mylord —“ sa Filip.

Lord Beaumont gik bort til ham og sa nogen faa ord med dæmpet stemme.

Det gav et sæt i Filip Dyce som om han hadde faat et slag. — I første øieblik syntes han hverken istand til at kunne tale eller røre sig og hans hode sank ned paa hans bryst. — Saa løftet han hodet med synlig anstrengelse, kastet et blik paa alle de tilstedeværende og forsvandt med en undertrykt ul av døren.

Lord Beaumont vendte sig om og saa med et alvorlig smil paa Ford.

„Vet De hvad jeg sa til ham?“ spurte han. „Bare nogen faa ord. Jeg mindet ham om at 15. januar er min fødselsdag.“

„Naa, og saa?“ sa Ford.

„Og at Sir Godfrey den 15. januar forrige aar spiste middag paa Howth og ikke kjørte tilbake til abbediet før klokken var over elleve. Jeg fulgte ham selv ned til vognen og husker nøiagtig tidspunktet. Følgelig kunde han ikke sitte her klokken ni om aftenen.“

„Og — og —“ Ford slog med haanden til testamentet som det hadde været en slange — „saa er dette falskt?“

„Ja, netop,“ sa Sturge. „Vi visste det, min kjære Mr. Ford. Denne skurk Sline tilstod det hele før et par timer siden, og vi har hans tilstaaelse nedskrevet og underskrevet med vidner.“

„Men,“ sa Cyril som stod med armen om Leolas liv, „ikke for at benytte den hverken mot ham eller Filip Dyce, medmindre det skulde bli nødvendig.“

„Hvor er Sline?“ spurte Ford som endnu ikke hadde kommet sig av sin forbauselse. „Hvorfor har dere ikke bragt ham hit og konfronteret ham med denne slyngel?“

(Slattes).

Dernede ved den stille aa —

Dernede ved den stille aa
saa sagte vandet rinder,
der lekte vi da vi var smaa,
og samlet, kan vi nu forstaa
saa mange, kjære minder.

Der sang vi høit vor sommersang
ut av vort glade hjerte,
og aldrig faldt os tiden lang;
der lærte vi litt første gang
av livets bitre smerte.

Der plystret Per, der staket Hans;
der gik i sommertiden,
naar solen svandt i gylden glans,
utover engen munter dans
som aldrig før og siden.

Der, hvor saa lyst jeg livet saa,
jeg hvilte litt forleden
og tenkte paa, da vi var smaa . . .
Dernede ved den stille aa
er mine minders eden.

Georg F. Wittenberg.

Ved den ytterste bøie.

Av

Rigmor Falk Ronne.

„Mor jeg vil saa gjerne ha et hoppetaug.“
„Et hoppetaug, ja, men du har jo et.“

„Ja, men det er saa kort, jeg kan ikke hoppe kors i det — og mor, nede hos kjøbmand Pettersen har de nogen som bare koster to kroner, og de er med rødt og blaat taug og røde haandtak — et slikt vil jeg saa frygtelig gjerne ha.“

„To kroner — ja, men kjære, lille Gerda, hvorledes kan du tro jeg kan undvære to kroner til leker nu. Om en maaned er det din fødselsdag og da pleier du jo alltid at faa en liten present — men før den tid —“

„Men jeg kan virkelig ikke vente en maaned, mor!“ ropte Gerda heftig, hun var like ved at trampe i gulvet, men det tok hun sig dog i. „Alle de andre paa skolen øver sig i at hoppe kryds, bare jeg kan ikke!“ tilføide hun ynkelig.

Hendes mor stod litt og saa paa hende. „Sæt dig ned og drik din kaffe, Gerda,“ sa hun, „saa skal jeg se om jeg ikke allikevel kan hjelpe dig.“

Hun gik ut i kjøkkenet og litt efter kom hun tilbake med et langt taug i haanden.

„Det er en av mine klædessnorer, Gerda, jeg tænker, jeg kan undvære dette stykke. Det er deilig og tykt, og naar vi knyter en knute i hver ende, kan du ikke ønske dig et bedre hoppetaug.“

Men det kunde Gerda. Hun var saa skuffet at hun slet ikke kunde tale. Hun hadde begyndt at haabe at moren allikevel vilde gi hende de to kroner.

„Naa, Gerda, er du ikke tilfreds,“ sa moren, og det var en skarp klang i hendes stemme som Gerda kjendte og frygtet. For den var der bare, naar mor ikke var fornøiet med hende, naar hun hadde været heftig og uskikkelig.

„Aa, mor, det er jo ikke som de andres,“ brast det ut av hende, „de har allesammen rigtige hoppetaug!“

„Gerda, jeg har jo sagt dig at jeg ikke har penger til at kjøpe hoppetaug nu.“

„Det er bare to kroner, mor,“ vedblev Gerda, „og jeg vet at du har mange penger inde i skrinet i skapskuffen. Saa vi har da penger, mor.“

„Ja, Gerda — men det er penger, jeg er nødt til at gjemme og spare sammen til større utgifter — til din konfirmation f. eks. og til doktorregning og denslags. Hvis jeg skulde bli syk i længere tid og ikke kan tjene noget ved min skrivemaskin, vilde det bli meget vanskelig at klare os med den lille pension eller far. Derfor er det at jeg legger tilside og sætter i sparebanken. Jeg vil saa gjerne vedbli at holde dig i god skole og gi dig pene klær. Til sine tider kan det knipe haardt nok, og det er mange maaneder hvor jeg ikke kan legge en eneste øre tilside. Kan du ikke forstaa det, Gerda? — Ja, jeg taler til dig som til en stor, fornuftig pike, fordi jeg saa gjerne vil at du riktig skal forstaa, hvorfor jeg undertiden maa negte dig dine smaa ønsker. Og dine kamerater — de av dem som det er noget ved i hvert tilfælde — vil ikke forundre sig over at du ikke har saa mange og dyre leker som dem. De vet jo allesammen at din far er død og da kan vi jo ikke ha saa mange penger at rutte med som de andre. Naa, Gerda, op med hodet og la mig se at det sure ansiglet er borte.“

Gerda hævet hodet og tvang ogsaa et smil frem, men mer blev det ikke til.

„Ja, gaa saa ut og lek, Gerda,“ sa moren og det var en træt klang i hendes stem-

me, „det er tidsnok naar du kommer hjem klokken syv.“

Gerda nikket farvel og gik; men hun tok ikke sin mor om halsen først og kysset hende, skjønt hun godt følte at moren hadde ventet det. Men hun kunde ikke. Hun var saa opfyldt av sin skuffelse at hun hadde vanskelig for at beherske sig.

Det var ogsaa et hoppetaug! En ganske almindelig klædessnor! Ikke for alt i verden vilde hun la sine kamerater se det. Men hvad skulde hun egentlig gjøre med det? Kaste det turde hun ikke; hendes mor vilde bli meget sint hvis hun opdaget det. Saa løftet hun resolut sin kjole og bandt tauget fast om livet paa almindelig pikevis — bare under kjolen. Saa — nu var det da ingen som kunde se det! — Hurtig sprang hun ned paa gaten for at moren ikke skulde lægge merke til hendes sendrægtighet. —

Nede ved havnen traf hun Mosse og Karen; de holdt paa at heise Mosses baat ned fra davidene. Mosses far var en stor, rik kjøbmand, og han hadde hele to baater, som begge hang sirlig fortøiet i davider, den ene en stor baat med seil til, den anden en liten, lekker, meget let jolle, som var Mosses egen.

„Gerda, vil du være med ut og ro?“ ropte Mosse. „Vi skal over til Holmen. Vi har smørbrød med os og saa skal vi steke poteter paa baal.“

Gerda var i vaande. Hendes mor hadde strengt forbudt hende at ro ut paa fjorden med andre barn alene — men denne indbydelse var ikke til at staa for.

„Jeg har ikke nogen smørbrød med mig,“ indvendte hun svakt, „og jeg skal være hjemme til klokken syv.“

„Ja, men vi er tilbake længe før den tid,“ sa Mosse, „og vi har en mængde smørbrød med os — ikke sandt, Karen?“

Karen nikket. „Ja, og chokolade.“

Gerda vaklet sterkt — utsigtene var næsten for fristende.

„Naa, kom saa!“ rapte Mosse avgjørende og hoppet ned i baaten som om det ikke var spørsmål i den ting mer.

Gerda kom. Det var da et aldeles urimelig forbud av hendes mor, hun var saa altfor forfærdelig ræd for vandet. Desuten visste hun jo ikke, hvor flinke Mosse og Karen var til at ro og seile. Mosses far sa altid at de var likesaa flinke som et par helbefarne matros og de fik lov til at være alene paa fjorden saa meget de vilde.

De hadde strømmen imot sig; men vinden, en svak brise, hadde de med.

„Strømmen er sterk,“ sa Karen som rodde begge aarer, mens Mosse styrte, „det blir let at komme hjem.“

„Ja, hvis ikke vinden reiser sig,“ sa Mosse og kikket som en erfaren sjømand rundt til alle verdenshjørner; „men det er der jo ingen utsigt til.“

Gerda sat i forstavn og nød det, det vidunderlige eventyrlige, det at være vandet saa nær, saa nær. Hun lot den ene haand gli gjennom vandet — nei, hvor morsomt det var — den laget likefrem en hel stripe.

„Sit ikke sii urolig!“ rapte Karen barskt. „Det er næsten umulig at ro, naar baaten ligger helt nede i vandet paa den ene side.“

Gerda rettet sig flau.

Ved hadde de selvfølgelig selv med, og baallet blev med megen innsigt bygget saaledes at vinden ikke kunde bære ilden over til baaten. De tre smaapiker arbeidet med omhu og alvor, helt optat og fylt av det, de hadde fore. For det var jo helt deres eget, hele denne lille del av verden hvor de befandt sig, hadde de aldeles for sig selv.

For Gerda var det altsammen saa nyt at det beruste hende. Himlen som var meget høiere og mægtigere end ellers, vandet som var alle steder, hvor man saa hen,

og den bitte lille stump av jorden, man stod paa.

Maaltidet var vidunderlig. Intet smaker saa deilig som poteter stekt paa baal, naar man selv har tændt baalet og stekt potetene. Bakefter vasset de og prøvde hvor langt de kunde gaa, sprutet paa hverandre og var ellevilde. Solen stekte og tørret deres haar, da de hadde klædt paa sig igjen og saa lette de etter muslingsskal mellem stenene.

„Nu tror jeg, vi maa hjem,“ sa Mosse pludselig; hun hadde reist sig og stod og speidet utover byen.

„Hvorfor det?“ spurte Karen og saa paa sit ur som hun hadde i en skindrem om armen. „Klokken er jo ikke mer end seks.“

„Ja, men vinden reiser sig,“ sa Mosse; „kom bare hit, skal da nok merke det selv.“

Mosse hadde ret. De hadde ligget i læ av baaten og derfor hadde de ikke merket, hvorledes vinden var steget. Over den vestlige himmel laa der et helt graat skydække eller taakeslør, det var som om den fredelige, smilende sommerdag med et hadde faat noget lumskt og uvenlig over sig.

„Det er da godt at vi har strømmen med os,“ sa Karen, da de hadde faat baaten ut paa dypt vand, „ellers vilde det bli en haard hjemtur.“

Gerda hadde sat sig ved roret, men Mosse tok det fra hende.

„Nei, du kan ikke klare det her,“ sa hun, „vent, til vi kommer litt længer ut og ser hvorledes det gaar.“

Karen tok saa begge aarene og rodde til; men det gik smaa, skjønt hun la alle sine krefter i.

„Strømmen er imot!“ sa hun pludselig. „Den har vendt sig.“

„Ja, jeg tænkte det,“ sa Mosse; „jeg syntes, jeg kunde se det, men jeg vilde ikke si det, før det var sikkert.“

Karen sa ikke mer. Hun bet tændene sammen og rodde videre; men det gik langsomt, ganske langsomt fra øen. — Da hun blev træt, tok Mosse aarene; men nu var vinden steget til storm som kom kastevis over dem, og strømmen var saa rivende sterk at det var umulig for hende at komme frem; de kom bokstavelig ikke av flekken. De forsøkte at la Gerda ta roret og saa ro begge, men det gik ikke. I sin fe-



Den røde parasol.
En fotografisk studie.

„Skal jeg ikke forsøke at styre, saa kan dere ro begge to?“ sa hun forsigtig.

Mosse maalte hende med et prøvende blik. „Det gaar vist ikke,“ sa hun betænkelig, „strømmen er ind paa siden, saa du maa hele tiden holde roret haardt imot — naa ja, du kan jo prøve litt,“ la hun til da hun fik se Gerdas skuffede ansigt.

Gerda gjorde sig den bedste umake, og under Mosses energiske direktion lærte hun ogsaa saa nogenlunde at forstaa, hvorledes hun skulde haandtere rattet. Baaten for henover vandet under de to pikebarns kraftige aaretak, og paa tyve minutter var de over paa holmen.

Holmen var en bitte liten stump ø av sand og stener og intet andet, bare en faa meter i diameter. Pikebarna maatte trække av sig strømper og sko og vasse det sidste stykke; baaten slæpte og skjøv de med stort besvær helt op paa det tørre land for at sikre den mot strømmen.

Saa begynte de storartede forberedelser.

brilskhet la hun roret helt forkjert, de dreide helt rundt og spildte sine kræfter paa at faa vendt baaten igjen, og imens var de drevet et langt stykke ut. Saa løftet pikene roret av, og Karen og Mosse rodde paa en gang. Men det gikk heller ikke godt, for strømmen stod skraa ind og tvang dem over mot den forkjerte side av fjorden, saa de maatte arbeide meget haardt for at holde den nogenlunde riktig kurs.

„Vi kommer aldrig ind til byen paa denne maate,“ sa Karen endelig pustende; „vi maa ro ind til bredden og trække baaten paa land og saa gaa hjem.“

„Nei, det gjør jeg ikke,“ sa Mosse bestemt. Hun var høirod i hodet av anstrenghet og det verket i ryggen og armene av trætthet; men hendes mod var ukuet. „Jeg vil slet ikke at min baat skal ligge her ute saa langt fra byen. Hvis den blir stjaalet, blir far sint og saa faar jeg ingen anden.“

„Ja, men vi kan ikke ro den hjem,“ vedllev Karen, „vi kommer jo næsten ikke av ilekken! Se selv hvor nær vi fremdeles er ved Holmen!“

Mosse dreide hodet litt og fik pludselig en lys idé.

„Vi roer tilbake til bøien og holder os fast,“ sa hun. „Saa kommer det nok en motorbaat forbi, saa vi kan komme paa slæp — færgen kommer ialfald.“

Det tok ikke mange minutter at naa bort til bøien som laa litt paa den anden side av Holmen. Mosse reiste sig op i baaten og grep fat i ringen i toppen av bøien; men i sin iver sørget hun ikke for at faa sin aare rigtig op i baaten, den kom ind mellom baaten og bøien og brak av like ovenfor bladet.

Hun stirret taus paa den med forskrækkede øine — heller ikke de andre sa noget.

„Ja, nu gjælder det at holde fast,“ sa Karen tilslut, „for nu kan vi ikke ro ind til bredden, selv om vi vilde.“

Men det var slet ikke saa let at holde sig fast, for de hadde ikke noget taug i baaten; den hang jo alltid fortløiet i davider. De maatte derfor skifte paa to og to at slaa op i baaten og klamre sig til bøiens ring, mens den tredje holdt baaten i likevekt. Det var anstrengende, forferdelig anstrengende at holde sig fast ved den tykke, rustne jernring, saaledes som strømmen og stormen tumlet med baaten, og foreløbig var det hverken et skib eller en baat at se saa langt oiet rak.

De tre smaapiker visste godt hvor alvorlig situationen var. Kanskje der siet ikke var nogen baater ute, og motorfærgen kom først forbi ved syvtiden. Det var over en halv time til det. Vilde de kunne holde sig fast saa længe? Og hvis de ikke kunde — ? Bøien var den ytterste i fjorden, slap de den, vilde de snart drive ut paa det aapne hav.

Gerda sat paa midtfløten helt ut mot siden for at veie ned rælingen. Hun var knuget av angst, pint av anger og selvbebreidelser. Hun tenkte paa sin mor; hun var jo alltid saa ræd naar hun ikke kom hjem til bestemt tid — og hvis hun nu aldrig kom hjem mer? — Det gyste i Gerda. Hun hadde jo været ulydig mot sin mor, og dette var sikkert straffen. Men saa vilde det jo ogsaa komme til at gaa ut over Mosse og Karen — kanskje ingen av dem kom hjem mer — aa, aa, bare hun aldrig var blit med dem ut, eller bare hun hadde faat lov til at se sin mor først! — Taarene trillet nedover hendes kinder, men hun tenkte ikke engang paa at tørre dem bort, saa elendig var hun.

Saa ropte Mosse paa hende at hun skulde komme og løse hende av, og hun reiste sig

hurtig mens Mosse satte sig utmattet paa hendes plads.

Gerda grep fat i ringen, ivrig efter at hjelpe; det var likesom det gav hende kræfter og mod at hjelpe til at utføre sin pligt. Men da hun hadde staa saaledes i fem minutter og det begyndte at verke i armene, forsvandt modelt igjen. Det var ogsaa blit kaldt nu, hendes fingrer blev stive og klamme av at holde om ringen. Aa, hvor det stormet! Det blev værre og værre! Det rev og rusket i hendes armer og hele hendes krop for hvert stormkast. Hun var sikker paa at hun ikke kunde holde det ut længe. Men Karen maatte jo ogsaa være træt nu; hun var nok laade ældre og sterkere, men hun hadde staa sa forferdelig længe. Hun skottet bort til hende. Karens armer og hender var aldeles blaa av kulde og aarene var traadt frem av anstrengheten. Saa hadde hun en saadan merkelig farve i ansigtet, aldeles blek under det solbrændte. Nei, hun kunde sikkert ikke holde ut længe — og Mosse var jo ogsaa frygtleig træt.

Rædslen kom over Gerda; hun vilde skrike, men hun skammede sig for de andre. Hun knep øienlokene tæ sammen for ikke at graate igjen. De andre graat jo ikke. — Aaa, hun vilde aldrig mer faa se sin mor — aldrig komme til at se hende om forladelse. Hun hadde jo ikke engang kysset hende til farvel — nu husket hun det — hun hadde været sint og styg, fordi mor ikke vilde gi hende det hoppetauget. — Hoppetauget, klædessnoren — det for gjennem hende som et stik av glæde — det hadde hun jo paa sig — og hadde glemt det til nu —

„Karen,“ ropte hun aandeløs, „jeg har et taug som vi kan binde baaten fast med.“

„Et taug! Hvor har du det?“

„Jeg har det her! — Kan du holde ringen litt alene, saa skal jeg ta det!“ Hun løftet op kjolen og løste hurtig tauget med sine stive fingrer. „Se her — det er en klædessnor — den er sterk — er den ikke?“

„Jo, den er storartet!“ jublet Karen. — „Mosse, Gerda har et deilig langt taug!“

De tre smaapiker lo og snakket i munden paa hverandre, mens de båndt tauget fast i bøiens ring med mange forsvarlige knuter og bakefter fortløiet baaten i det. De hadde ikke vekslet et overflødig ord, ikke tilstaa for hverandre at der var fare; men nu, da det var overstaaet, snakket de løs, befridde og lykelige. Saa satte de sig ned, tæ sammen i bunden av baaten, i læ for vinden og kulden. Nu var det deilig at merke baatens skvulpen og vippen, mens de hvilte de trætte armer — og saa al føle sig saa fuldkommen trygge som om de allerede var i havn.

Mosse og Karen spurte slet ikke om — hverken dengang eller nogensinde senere — hvorfor Gerda egentlig gikk med et taug om livet — under kjolen.

Skattesøkeren.

En dag kom en underlig klædt mand med en tyk bok under armen og en liten hvit stav i haanden, forestilte sig for en bonde og sa:

„Jeg har en viktig hemmelighet at meddele Dem. I en av Deres marker ligger der nedgravet en betydelig mængde guld- og sølvstykker. Vil De gi mig en tiendedel av skatten, skal jeg vise Dem den, og De vil bli millionær.“

Bonden blev henrykt ved tanken paa at bli rik og gikk ind paa det.

Da klokken slog midnat, begav de sig til den nævnte mark med hakke og spade. I dypeste taushet grov de et dypt hul og fandt en stor og tung kasse, som de da bragte

hjem. Den fremmede gav sig til at undersøke kassen paa alle kanter, berørte den med sin lille stav og fremmumlet samtidig nogen uforstaaelige ord, mens han nu og da rystet betænkelig paa hodet.

„Hvis vi ikke vil at skatten skal forvandles til kul,“ sa han, „maa vi skaffe os nogen underlige pulver, som alene eies av en gammel apoteker, som forlanger mindst 10 louisdoror for at utlevere dem.“

Bonden hadde netop faat denne sum for en hest han hadde solgt. Med glæde gav han den fremmede pengene og bad ham skynde sig. Samme nat begav han sig paa vei — for aldrig mer at vende tilbake.

Da bonden længe hadde ventet paa hans tilbakekomst, bestemte han sig endelig til at aapne kassen. Den indeholdt intel andet end — smaasten.

De gode strømper.

Presten Flattich i Württemberg var overordentlig godgjørende og lot aldrig nogen gaa fra sig uten hjelp. Hadde han ikke penge gav han de fallige av sit tui. Dette sidste kunde hans kone ikke like. En dag saa prestekonen saaledes en fillet haandverksvend gaa fornoid ut fra prestens kontor, hvorfor hun straks gav sig til at efterse skuffen med linnen i. Hun opdaget snart hvad som manglet, og sa i en bebreidende tone: „Men nu har du jo igjen git bort et par av dine strømper, og det endda av de gode!“

„Ja, kjære kone,“ svarte prestens ganske rolig, „da arlige hadde haandverksvenden selv!“

Litt hodebrud.

a	b	c	d	e	f	g	h	
8								Schakoppgave nr. 1710.
7								Av H. & E. Bettmann, Amerika.
6								(2 pr. i Nashville Americans turn. 1887.)
5								Sort: K, D, 2 T, 2 S, L, 4 B = 11 br.
4								Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L = 8 br.
3								1 I v l b y d e og gjør mat i 2 træk.
2								
1								
	a	b	c	d	e	f	g	h

Løsning av chakoppgave nr. 1707:

1. e 2 — e 3, g 5 — g 4. 2. T a 4 — f 4 ♠. L × T. 3. e 3 — e 4 mat.

Løsning av de tre beregningsoppgaver i forr. nr.:

1. Sundet er 36,330 fot bredt. 2. Manden var 85 aar (omvendt 58, summen av de to tal er 13). 3. Av den dyreste sort kjøpte han 9, av den billigste 71. For hvert av de første hadde han git 31 kr., altsaa 279 kr., for hver av de billigere 21 kr., altsaa 1471 kr., og tilsammen for alle teppene 1770 kr.

Magisk hjørnegaade.

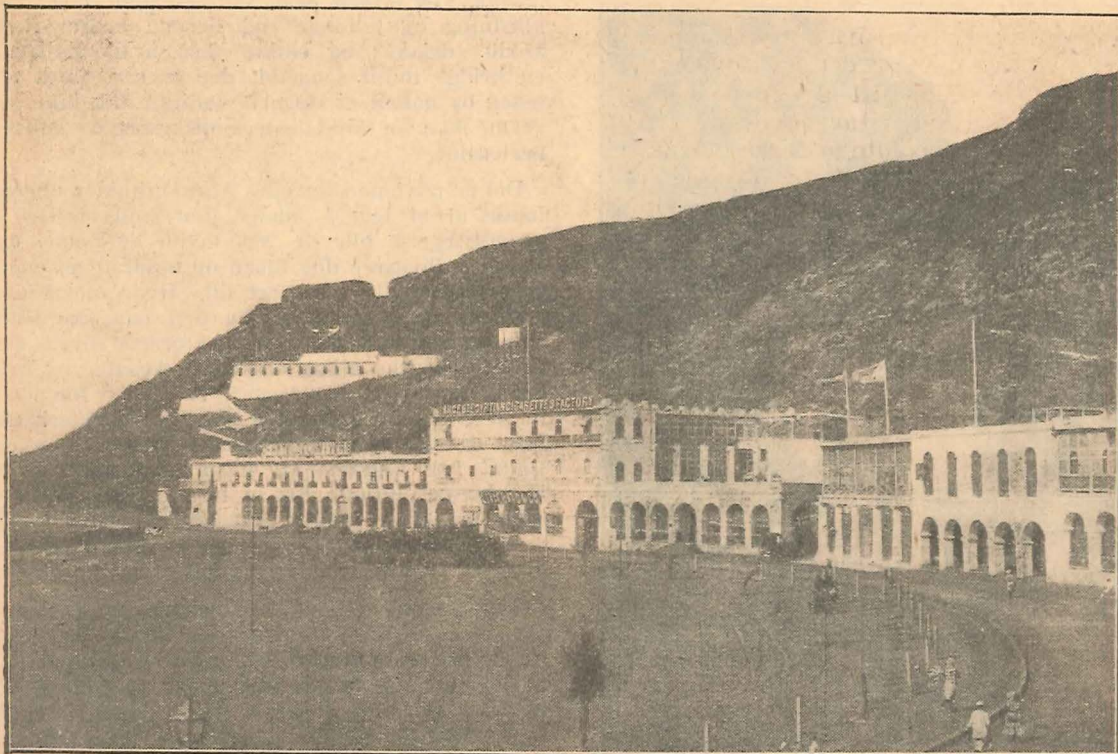
Bokstavene i denne Lj ræfger skal om t l les, s al d s, at der d n ned tre ord som i der like i de 3 lange lod- og vandrette rader.

1. Et mandsfornavn.
2. Et land i Europa.
3. Et stort arbeide r.

A	A	A	A	D	D	D
D	E	E	E	F	F	H
H	L	L	L	L	N	N
N	N	O				
O	O	O				
O	R	R				
T	T	T				

Regneoppgave.

Jeg tenker paa et bestemt tal, legger 40 til, dividerer med 15, multiplicerer med 5, trekker 23 fra og faar syv tilrest. Hvem kan nu regne ut, hvad det var for et tal, jeg tenkte paa?



Landingspladsen i englændernes ostindiske Gibraltar. Hvis man vil spørre en og anden, hvad det er som mest umiddelbart taler ut av dette billede, vilde sikkert ni av ti svare: Varme! og forsaavidt er det et udmerket billede, for varme det er netop det som karakteriserer dette sted. Aden, englændernes havne-stad og flaaestation og fæstning ved indgangen til Det røde hav, er et av jordens varmeste og tørreste steder. Landingspladsen ligger 8-9 kilometer, fra den egentlige by. Det er den, vi ser her paa billedet. Læg merke til den fattige palme og det elendige krotonkrat; de eneste planter som findes paa hele billedet. Den ytterste bygning tilvenstre er Hotel de l'Univers.

Byen i den gloende ovn.

Av Holger Rosenberg.

Den mærkelige by som her skal omtales het i gamle dager Adén (med et aapent A og betoningen paa sidste stavelse), men siden 1839 har den været kaldt Aden med betoningen paa første stavelse) eller nærmest Æ-den.

Hvorfor siden 1839? Jo, for da erobret englænderne den og laget navnet om efter sit eget tonefald. En engelsk skibsbesætning var kommet skibsbrudten iland paa kysten av den lille halvø som skyter sig fra Sydarabien ut i den arabiske havbugt, men istedetfor med venlig hjælp blev den møtt av araberne med mord og plyndring. Da efterretningen herom langt om længe naadde hjem til gamle England, blev der sporenstreks sendt ut en straffeekspedition. Denne stormet halvøen, satte sig fast derpaa og grundla dermed det for Englands herredømme i Indien saa uhyre vigtige støttepunkt og den saa godt som uindtagelige fæstning, der som navn beholdt bokstavene i det før saa velklingende, men da det forvandlede til engelsk saa rent ut forfærdelig lydende Æ-den.

I Aden hadde England faat et asiatiske Gibraltar som fuldstændig behersket ind- og utgangen til Det røde hav, og tillike en fortræffelig havn, stor nok til at en flaae av hvilken som helst størrelse kunde ligge der inde.

I mange henseender ligner det arabiske Gibraltar ogsaa det europæiske. Det kan ses milividt tilsjøs rakende op som en vældig klippeblok. Størrelsen av halvøen og forbindelsen med fastlandet, en lang, smal, lav tange, er ogsaa som Gibraltars. Aden er frihavn som Gibraltar, og likesom ved indgangen til Middelhavet stopper skibene bare op i Aden nogen timer, i almindelighet for at ta ind kul, vand eller proviant. Folkelivet i Aden er likesaa broget sammenblandet av to verdensdeler, Asien og Afrika, som det i Gibraltar er blandet sammen av Europa og Afrika, og engelsk aand og tone og administration svæver over det ene som det andet sted.

Paa nogen punkter ligner Aden — Gud ske lov for Gibraltar! — imidlertid ikke sin europæiske forbundsfælle, og det er disse punkter som gjør Aden til et av de mærkeligste, men ganske vist ogsaa ubehageligste steder paa Jorden.

Men la mig gi en liten skildring av et besøk i denne engelske forpost, og det vil antagelig gaa op for alle, hvori det mærkelige og ubehagelige består.

Pakelbaaten til Osten ankrer op et godt stykke tilsjøs utenfor Aden. Nogen araberbaater ligger parat til at ta de passagerer iland som ønsker at benytte de faa timer skibet venter paa at se det mærkelige sted. „Men vær ombord i rette tid,“ sier kapteinen. „Vi blir her ikke et sekund lenger end nødvendig.“

Allerede da damperen gled fra Det røde hav ut gjennom Bab-el-Mandeb-strædet blev den bemærket fra signalstationen paa Marbitt-fjeldet og flaget heist, saa alt og alle kunde være parat til at motta den, kulgrossererne, provianthandlerne og turistsnyltedyrene.

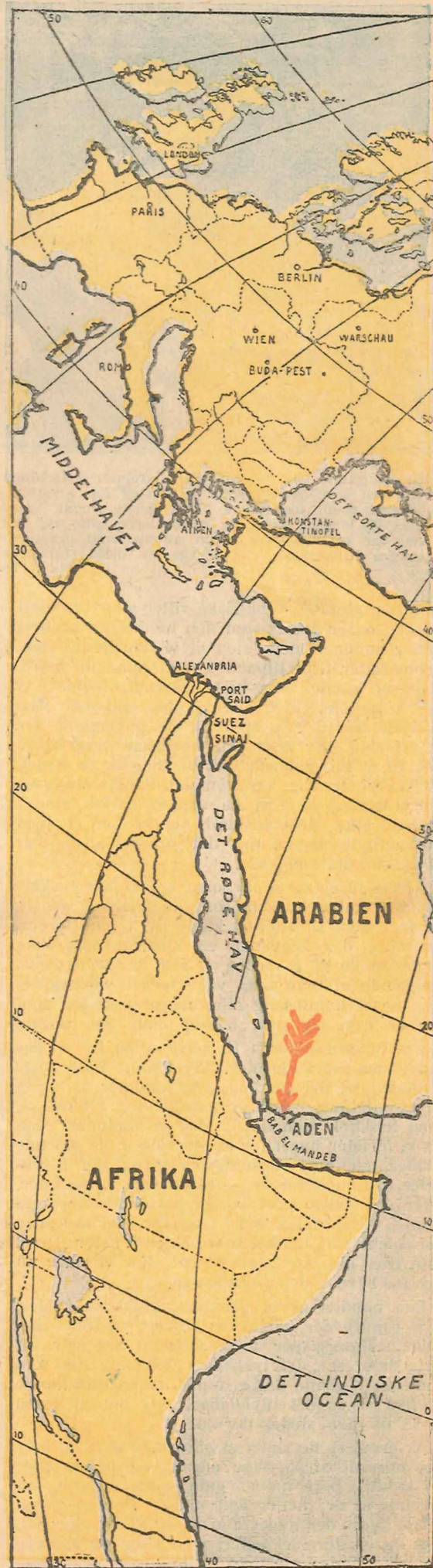
For etpar rupee kan man bli rodd iland. Turen varer en times tid, hvilket er længe nok til, at man kan faa solstik, før man naar landingspladsen. Allikevel —! Varmt var det i baaten, men det er intet mot den luft som slaar en imøte idet man sætter føttene paa landjorden.

Rundt omkring landingspladsen som består av gult sand, ophetet saa man med lethed kunde koke egg deri, ligger der i en halvøe nogen skinnende hvite, flattakede bygninger op imot nogen golde, gule, glohete fjelder. Det er ikke luft, man indaander, det er flammer. Man gisper efter pusten som en fisk der er kommet op av vandet, Solen og jorden og de hvite huser skjærer i øinene, saa de løper i vand og ens taarer er det eneste vaate som viser sig.

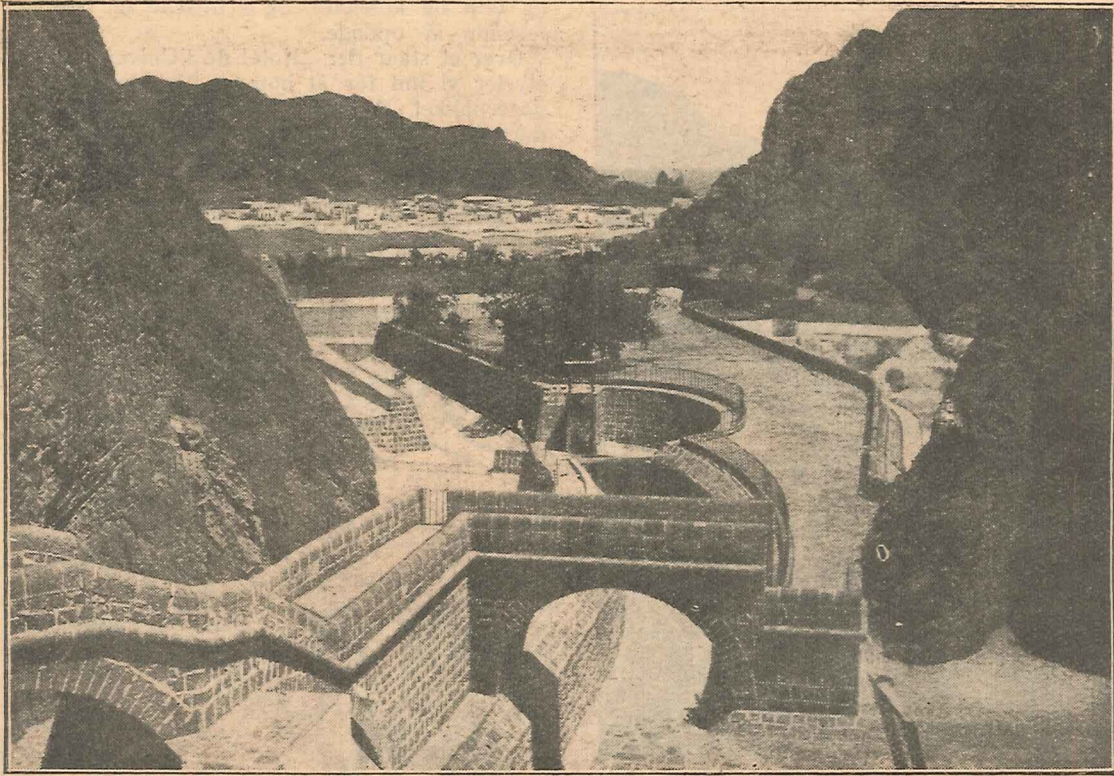
En forfærdelig, ubegripelig tørhet omgir os. En ensom palme med flere maaneders, for ikke at si aars, støy paa bladene stritter selvopgivende op i flammene, og litt forpjusket krotonkrat som er graat og ikke grønt, ser ut som hadde det mest lyst til at gaa ned i jorden igjen. Det er alt hvad der viser sig av plantevekst. Av levende viser der sig ikke meget, skjont vi altsaa er ventet. Ved havnen ligger der sytten turban- og kappe-indhyllede væsener som, hvis de blev viklet ut av fillene kanske vilde vise sig at være arabere, og femti halvnakne somalinere samler sig omkring os passagerer for at tilby sin værdifulde assistance, hvilken naturligvis består i saa let som mulig at faa berøvet saa mange penger som mulig. I nærheten staar der omkring ti verkbrudne kalessjevogner, hver forspændt et sammensunket væsen, som vistnok skal være en hest. Ellers ligger pladsen øde

og tom og kokende, og i husene er der intet levende at opdage.

Over et staar der „Hotel de l'Univers“, og her styrter vi ind for at komme bort fra Solen og negerpakket. Hotellet viser sig at være et sandt paradisi i al rædselen. Her er høit under taket, halvmørkt og likefrem kjøligforhold til flam-



Kartskisse, som viser Adens beliggenhet paa den lille halvø som fra Sydarabien skyter sig ut i den arabiske havbugt. Varmen er i disse ækvatoregne — Aden ligger paa den 12. nordlige breddegrad — aldeles utaalelig, og naar man betænker at byen ligger omgitt av uendelige, glødende sandorkener, forstaar man, hvorfor den lille engelske fæstningsstad har faat navnet „Byen i den gloende ovn“.



De ældgamle, nu istandsatte cisterner i fjeldene utenfor Aden. Allerede i romertiden skal Aden ha været en stor og straalende havnestad for sjøfarten mellem Det røde hav og Det indiske ocean, men da sjøveien rundt om Afrika blev fundet, svandt Adens magt ind, og tilslidst blev den bare en elendig arabisk flek. Ny opgang kom, da englænderne satte sig fast der i 1839, og et av de første arbeider de tok fat paa, var at restaurere nogen av de femti mægtige vandbeholdere som i forfalden tilstand endnu fandtes fra romertiden. Et stykke av dette storartede anlag ses her. Man ser nedover Aden by og havet ute i bakgrunden.

meluften utenfor. Elektriske vifter snurrer rundt i taket, og en isdrik som den hvitklædte arabertjener kommer med, uten at vi har bestilt den, kalder atter livet tilbake i vort ophetete indre. Hvis vi kunde være det bekjendt, forblev vi her i hotellet til vi atter skulde ombord. Men vi vilde bli til evig spot for de passagerer der av erfaring eller efter gode raad har været kloke nok til at bli ombord, hvis vi ikke fik se stedet, nu da vi endelig var kommet iland. Muligens vil vi ogsaa, hvis vi da slipper herfra uten i smeltet eller stekt tilstand, senere hen i livet med utbylte tanker paa den opplevelse, det var at besøke dette helvede.

Altsaa lister vi ut i Solen igjen, faar vækket et par av kalesjekuskene som imidlertid er sovnet, og faar dem til atter at kalde liv i sine hester, hvorefter der begynner en kjøretur som ikke findes make til i verden og som er saa rædselsvækkende at man maa være meget videbegjærlig, meget dumdrislig eller meget ræd for spot for at begi sig paa, ialfald midt paa dagen.

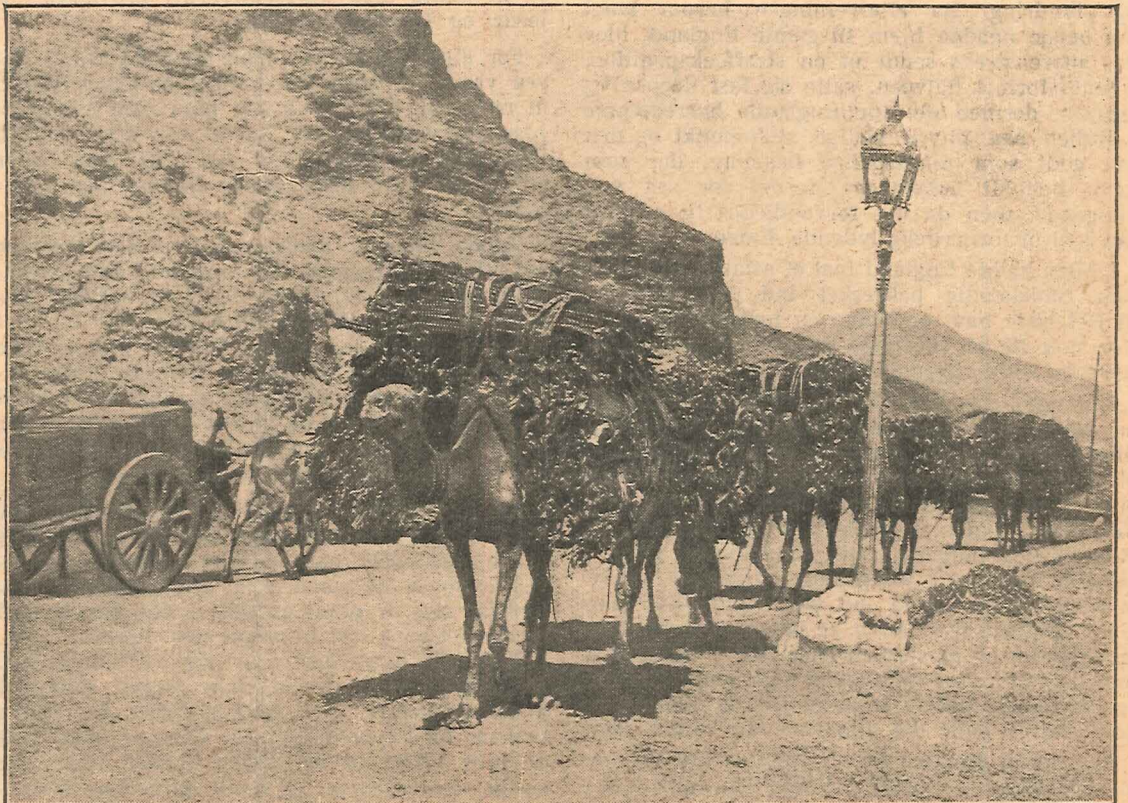
Fra landingspladsen til selve Aden by er der halvanden times kjøretur. Veien løper først langs stranden, og det gaar an. Der kommer da av og til et vindpust. Det er ganske vist lydløst og uten friskhet, men det er dog et vindpust. Men da vi forlater havet for at boie ind i de gloende fjelder, gjennom fæstningsporter og ind i tunneler, blir tilværelsen — mildt sagt — lummer. Over den sidste port kunde passende anbringes Dantes forfærdelige ord: *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate!* hvilket som bekjendt betyr: Dere, som trær ind, lar haabet fare! For vi staar nu overfor byen i den gloende ovn.

Paa bunden av et gammelt, vulkansk krater, hvis randfjelder udelukker ethvert vindpust, ligger Aden. Man gisper uvilkaarlig til sig selv, at hvis dette er „det lykkelige Arabien“, slik som romerne i gamle dager døpte Jemen, saa kunde vi like at se det ulykkelige, selv om vi ogsaa vilde dø paa stedet derved.

Av grønt er der intet at øine, ikke et blad, ikke det mindste straa, ikke engang en palme eller en kaktus, bare nakne, gule, golde klipper. Av levende er der heller ikke meget. Paa en aapen plads ligger der noget som av og til bevæger sig. Det ligner store tekander, men viser sig at være kameler. Inde i de flate, hvite husers bueganger kryper der noget om, som vist er menneske, ikke rigtige mennesker, for de holder sig indendørs, indtil solen begynner at gaa ned, men negrer og arabere, hvis hjerner kan ophetes til 80 grader uten at bli kokende. Paa gatchjørnene staar der noget som litt efter litt ogsaa viser sig at være levende, skjont man til at begynne med antar

det for løgtepæler. Det er de kjæmpehoie, ubegripelig tynde, khakiklædte, turbanprydete indiske politisoldater, de saakaldte sikhs.

Ned over det hele skinner en hvitglodende sol. At der kan leve europæere et saadant sted, skulde synes utænkkelig. Indtil kl. 4—5 eftermiddag stiller man sig da ogsaa skeptisk overfor paastanden, at der endog skal findes ca. 2000 hvite mennesker i staden. Men ved solnedgang vil man se hvitklædte damer og herrer komme frem fra de dype verandaer og kjøre til tennisbanene, til fotball- eller polopladsen og av hjertets lyst begynner at drive sport, saaledes som englænderne gjør det over hele verden. De 2000 er nemlig, paa nogen ganske faa undtagelser nær, englændere. Fra sportspladsen gaar det til klubben, hvor en time drives hen med kolde



En kamelkaravane kommer fra Arabien til Aden med tørrede huder. Ulførselen fra Aden er ikke saa liten, idet byen er blitt utførselsted for en stor del av Sydarabien, det saakaldte Jemen. Særlig utføres der kaffe, huder og skind, harpiks og aloë, fjær, perler etc. Pr. kamelkaravane føres varene til Aden. Vi ser her en rekke av de herlige dyr, uten hvilke ingen handel vilde kunne finde sted i disse ørkenlande. Med gammeltestamentlig alvor og et overlegent smil skrider de underlige rokokodyr avsted med sin tunge byrde, tilsynelatende ubekymret, om Solen brander nedover dem med omkring ti grader over eller under kokepunktet.

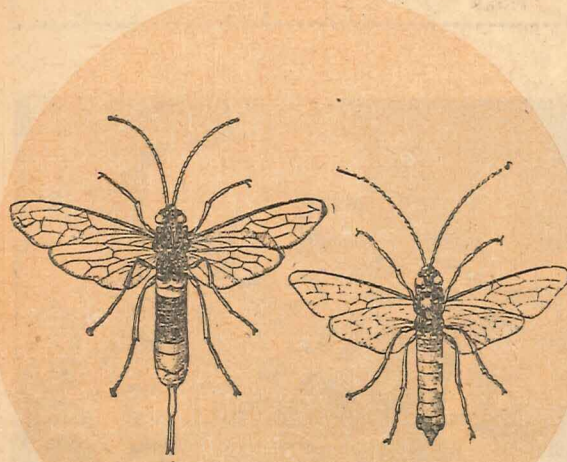
„drinks“ og megen prat, saa det kolde bad, omklædning og „dinner“ og derpaa endnu flere kolde „drinks“ og endnu mer prat, muligens en bridge indtil sengetid, der er sen, fordi aftenen og natten er døgnets deiligste tid, ikke for varm, ikke for kald, østerlandsk sort og ganske berusende.

Det er nættene som gjør, at man holder nogenlunde ut at leve i Aden. Men trods nættens vederkvægelse blir de 2000 hvite av byens ca. 40.000 indbyggere dog bleke og blodfaltige, enerverte og utslitte paa kort tid. Hvor meget der end fra deres egen og fra den engelske stats side gjøres for at lette og forsøte livet, lar dette djævelske klima dog deres kræfter og helbred. Soldatene har tjener, en tjener for hver to soldater. Er dette ikke allerede karakteristisk nok? Er der noget andet sted i verden, hvor en soldat har tjener? Alt hvad menneskehjerner har kunnet utfinde for at forsøte livet i denne sorte gryte, er bragt i anvendelse. Men særlig er det imponerende, hvad der er utrettet for at forsyne staden med ferskvand.

Vandmangel er nemlig Adens ulykke. Der findes ikke kilder paa den lille halvø, og regn falder det saa saa godt som ikke. Hvert andet— tredie aar saa meget som under et godt dagsregn i vort land. I gamle dager destilerte man havvandet og skaffet paa denne maate ferskvand, men vældige vandledninger fører nu utmerket ferskvand fra fastlandet til de mægtige cisterner, som fra gammel tid har ligget oppe i klippene, og som englænderne nu med uhyre bekostning har restaurert. Der mangler nu bare saa meget, at der kunde fremskaffes vand nok ogsaa til vanding, for saa vilde der ikke være grænser for, hvad jorden kunde frembringe, den gloende ovn vilde bli forvandlet til en deilig dal, og den ligule ørken til en blomstrende have.

Da englænderne i 1839 stormet Aden, bodde der paa stedet bare noen hundre arabere og noen somalifolk. Nu er saagodtsom hele handelen fra Sydarabien trukket til Aden, og ustanselig slæper kamelkaravaner varer til videreutførsel til havnen: kaffe fra Mokka, aloë og harpiks, fetthalefareskind og huder, strudsfjær og perler og meget andet, og ingen kan vite, om Aden ikke atter vil hæve sig op til en storbys rang, som den var i middelalderen, og som allerede den store venetianer Marco Polo, den mest blændende begavede, den mest tiltalende og belærende av alle opdagelsesreisende, omtaler „det lykkelige Arabien's havnestad“

Insekter som kan spise metal.



Træhveps. En hun (tilvenstre) og en han i naturlig størrelse. De her avbildede dyr tilhører arten kjæmpe-træhveps.

I ældre tid hørte man ikke saa sjelden folk fortælle om underlige oplevelser, som de hadde hat i nyopførte huser, og som den gang, da man ikke kjendte rigtig årsaken til de gaadefulde ting, ofte gav anledning til de besynderligste gjætninger. Det kunde hænde, naar man om aftenen sat hyggelig omkring lampen og passierte, at man da pludselig følte sig omsvirret av nogen hvepseagtige, paafaldende store, staaiblaa insekter, som brummende temmelig høit tumlet sig i lystig flugt.

Den gang kunde ingen forklare, hvorfra de kom, disse gaadefulde gjester, som kom ubudent og forsvandt likesaa pludselig i nattens mørke, naar et vindu blev aapnet. Nu vet man bedre besked, — nu vet man, at det er træhveps talen her er om.

Disse dyr fører en meget interessant og eiendommelig tilværelse — vel at merke set fra menneskelig standpunkt. For dyrene selv synes det at maatte være mindre interessant. Under de utroligste besværligheter maa disse insekter kjæmpe sig frem, indtil de efter en aarelang og uregelmæssig utvikling opnaar at komme til den længselsfuldt ventede frihet — ut i den duftende furuskog, hvor de fødtes, og hvor de egentlig hører hjemme, men hvorhen bare de dygligste, de mest utholdende og viljesterke av dem opnaar at komme.

Forundret vil man kanskje spørre, hvorledes det kan gaa til, at en hveps, som egentlig hører hjemme i en furuskog, der kanskje befinner sig hundreder av mil borte, pludselig dukker op i en villa, som kanskje er bygget for aar siden, og de fleste vil kanskje gjette paa, at de er kommet ind gjennom vinduene eller dørene. Dette er dog ikke tilfældet — træhvepsenes opdukken er meget mer eventyrlig.

Man maa, for at man kan følge træhvepsen paa dens vei, avlægge et besøk ute i furuskogen en høisommerdag. Da vil man kunne se de vakre, staaiblaa hveps med de fint aarede, gulaglige vinger under lystig summen flyve om fra træ til træ. Kommer man ut i den samme skog



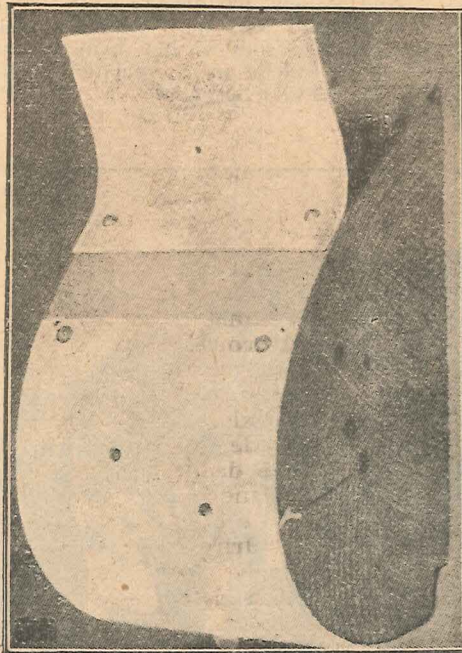
Et av en træhveps gjennemboret stykke træ.

en dag i slutten av september eller i begyndelsen av oktober, vil man igjen træffe disse dyr, og nu vil man kunne se hunnerne, der er dobbelt saa store som hannerne, sitte og bore hul i en frisk træstamme ved hjelp av et boreapparat, som de er forsynt med paa bakkroppen. Naar hullet er tilstrækkelig dypt, lægger den et egg i bunden av det. Snart kommer der en larve ut av egget. Denne lave, som er blind og forsynt ikke bare med særdeles kraftige og skarpe biteredskaper, men ogsaa med en kort, sterk torn paa sidste bakkroppring, tiltrær straks sin vandring ind i træstammen, tvers gjennom veden, idet den borer og biter sig frem

og efterhaanden tilstopper den snirklete gang bak sig med spaaner, saa at der skal en forstmans eller forskers øvede øie til for at opdage disse ganger, ogsaa naar træet er saget over.

Det er en stor lykke for larven, at den ikke aner hvilken skjæbne der muligens venter den stamme, i hvilken den har opslaat sin bolig, for ellers vilde den sikkert fortvile og paa forhaand opgi kampen. Det kan jo nemlig let tænkes, at træet blir fældt og derefter blir anvendt som materialer til møbler, til tommer i huser, til kasser osv. Men ubekymret herom fortsætter den lille, flittige larve sit borearbeide, indtil den dag kommer, da den skal forpuppe sig. Ved gangens ende lager den sig da en liten hule, hvor den lægger sig til hvile med hodet vendt utad. Hvilten er velfortjent, for det lille dyr har nu ustanselig arbeidet strengt et helt aar, ja kanskje to.

Saa kommer endelig den dag, da den slumrende larve blir til en livslysten hveps, som higer mot solen og lyset og varmen og livet derute i den den frie natur med munter summen og sværmen fra træ til træ. Men før dette lokkende maal naas, er der kanskje en lang og trang og slitsom vei at gaa. For først maa det trange fængsels murer brytes. Men hvorledes? Hvilken retning skal hvepsen ta? Hvem fortæller det lille, indsluttede dyr hvor veien gaar, og vil det ogsaa virkelig lykkes for den at arbeide sig ut av det træ, med hvilket der i mellemtiden er skedd



En kasse med blybelæg, hvor baade træ og blyplater bærer tydelige spor av træhvepsens virksomhet.

saa store forandringer, idet stammen som før kneiste hoi og stolt ute i skogen, nu kanskje ligger som en bjelke under gulvet i dagligstuen i et hus? Kolossale vanskeligheter forestaar hvepsen, og ofte svigter kræftene den. Men nye kræfter fødes av den i dyret boende trang og drift mot friheten.

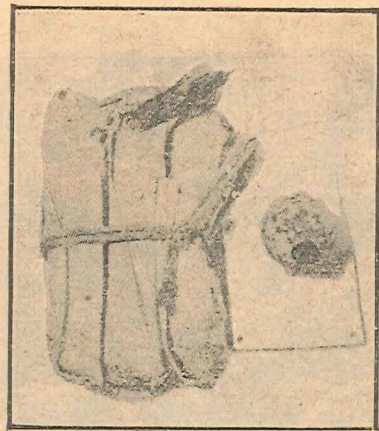
Og en dag, efter maanedlangt, opslitende arbeide, er træet lykkelig gjennemboret, og den gyldne frihet vundet. Nu bare et øieblik indstille de mørkevante øine til at taale dagens klare lys, — og saa med en glad summen ut i Solen og varmen, ut til livet under Guds aapne himmel.

Men da er kanskje ogsaa to og et halvt lange aar forløpet fra den dag, da hvepsen som et litet egg kom til verden ute i furuskogen en klar høstdag, og indtil nu, da den som fuldvokset insekt til beboernes store overraskelse begynder sin summende flugt i et hus, kanskje hundreder av mil fra den skog hvor den fødtes.

Saaledes gik det med det egg, hvis utvikling her er skildret. Andre egg gik det ved skjæbnens tilskikkelser paa anden maate. Her blev det træ, hvori hvepsen fødtes, kanskje saget og tomret til en kasse, som for at gjøres ekstra sterk blev beslaat med blyplater eller andet metal utvendig. Men derom visste larven naturligvis intet. Ihærdig arbeidet den efter sin medfødte natur, og efter aars forløp var hvepsen kanskje naadd gjennom træet i kassen. Da stod den pludselig overfor en ny hindring: en metalplate! Hvad skulde den nu gjøre? Kunde dens „tænder“ ogsaa magte denne haarde kost? Skulde den opgi haabet om nogensinde at naa den gyldne frihet, eller skulde den heller prøve paa

at komme gjennom ogsaa denne vanskelighet?

Dyret valgte den sidste utvei. Med sine skarpe biteredskaper gnaget hvepsen tappert løs paa



Patroner og projektiler, gjennemboret av træhveps.

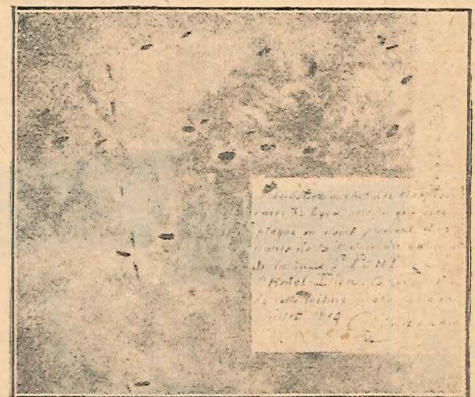
det haarde metal, indtil den hadde banet sig vei igjennem det, saa den en dag med en freidig summen kunde forlate det runde hul i den kanskje flere millimeter tykke metalplate — overlatende de forbløffede mennesker at spekulere

over, hvor disse huller var kommet fra.

De overraskende beviser fra træhvepsenes forbausende evne til at bane sig vei ut i det frie gjennom metaller er levert blandt andet av videnskapenes selskap i Paris, som har offentliggjort adskillig interessant herom. Enkelte av disse bevisligheter findes gjengitt hosstaaende. Her ser man f. eks. en pakke med patroner, som under Krimkrigen blev overrakt general Vaillant, og som fuldstændig er gjennemboret av træhveps. Selv projektilene i disse har de ikke skaanel. At det er træhveps som har besørget gjennemboringen fremgaar derav, at man i gangene i metallet fandt flere levende eksemplarer av disse dyr.

Ogsaa typografiske klicheer, som har ligget indpakket i papir og karton, er ikke gaat fri for træhvepsenes angrep og har frembudt boreganger av 4 millimeters gjennemsnit og 14 millimeters længde. Fra Mynten i Wien berettes der om kasser med endog 43 millimeter tykke blyovertræk, som var gjennemboret av træhveps. Paa forskjellige svovlsyrefabrikker rundt om i Europa har man iagttat hvepse-gjennemboringer av de ved fabrikationen anvendte blykar.

Det er, som man vil forstaa, ganske presentable resultater, de her omtalte, forholdsvis smaa dyr kan fremvise, og dette i forbindelse med deres eiendommelige, overordentlig langsomme utvikling og deres pludselige og uante tilsynkomst gjør træhvepsene, som de fleste vistnok ellers ikke skjænker stor opmerksomhet, til meget interessante fremtoninger. Hvad der end yderligere gjør dem eiendommelige, er at de ofte avlægger besøk selv paa saa avsidene steder som i grubegangene i bergverkene, hvor de er ført ned med det til grubens avstivning benyttede tommer. I gamle dager, da man som foran nævnt ikke kjendte træhvepsenes utviklingshistorie nærmere, stod grubefolkene aldeles uforstaaende overfor disse insekters pludselige og mystiske optræden, naar de i summende dans omsværmel grubeløgtene og fik disse til at slukes. Saa mystiske væsener kunde ikke være al-



Blyplate fra takbeklædningen paa sykehuset i Lyon, gjennemboret av træhveps.

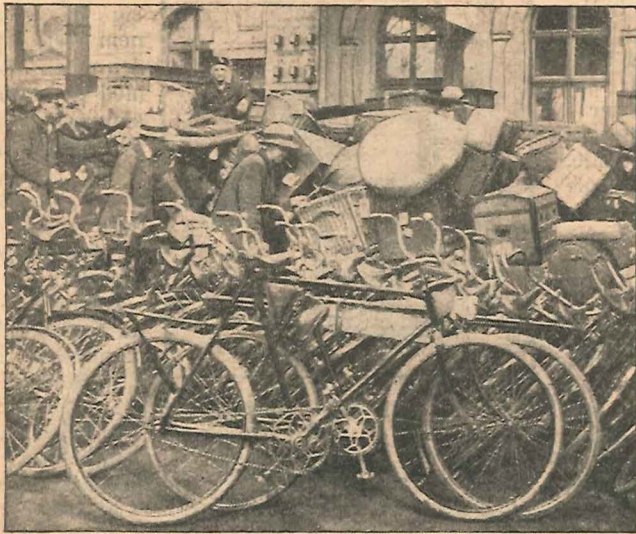
mindelige dyr, mente man, og grubefolkene kaldte dem derfor „bergaander“.

Nu er det mystiske ved træhvepsenes fremkomst forsvundet. Men tilbake er blit en levende interesse for disse smaa dyrs eiendommelige levevis samt forundring — for ikke at si beundring — for deres ihærdige kamp for friheten, en kamp som ikke engang oppgi naar de moter spærrende metaller paa sin vei. s



NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.



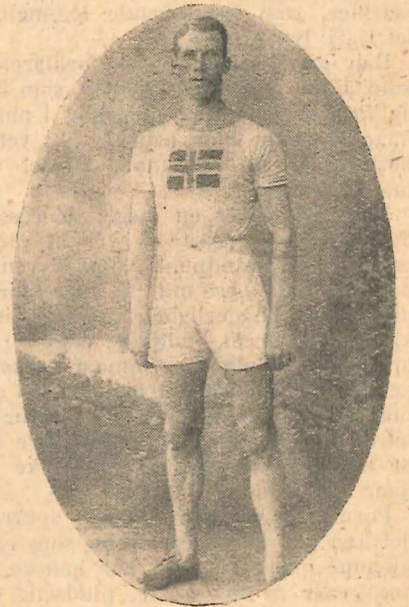
En overkøstet jernbaneanstasjon. De som i den sidste tid har færdedes paa og ved Østbanestationen i Kr.a er blit i høi grad imponert over det liv som der utfolder sig. Reisetrafikken har isomer været større end nogensinde, og naar tu i lene vender hjem søger reisegodset sig op paa en maate saa parrøngene formelig blir barrikeret med cykler, kufferter, kasser og andre reiseeffekter. Forstaaelsesløse publikummere griner, men beljeningen greier kaosene beundringseværdig.



Seilasen om Kattegatpokalen blev iaar en s i a s m d forhindringer. Den fandt dog sted mellem den danske baat „Ariadne“ og den norske „Apache“, som vi her bringer et billede av. „Apache“ seiret overlegent.



Med motocykel som forspand. Det vakte forleden adskillig opsigt paa „strøket“ i Kristiania, da man fik se en ganske almindelig landsens gig med en motocykel som mest komme kjørende. Det fiffige paafund skyldtes etpar unge „Eidsvoldsmænd“ som paa denne maate tilbakela den 6 1/2 mil lange tur fra Eidsvolds verk til Stortorvet i Kristiania paa bare litt over 2 timer. Paa ovenst. billede ser man hvorledes den gamle og den nye tids kjøretøi er foiet sammen til et hele.



Norgesmesterskapskampene i fri idræt blev forleden utkjæmpet paa „Brann“s stadion i Bergen under stor og interessert tilslutning. Paa tre undtagelser nær gik alle mesterskapene til østlændinger. Tilv. ses Reidar Andersen, „Brann“, bryte maalsnoren i 1500 m. løpet; han vandt ogsaa 800 m. løpet. Paa midtbilledet ses Alf Halstvedt, „Tjalve“ lede 5000 m. løpet, hvori han blev Norgesmester. Og tilh. ses Helge Løvland, „Ørnulf“, steynets bedste mand. Der blev ved steynet sat to nye rekorder, men man vilde sikkert faat se flere, om veiret hadde været bedre.

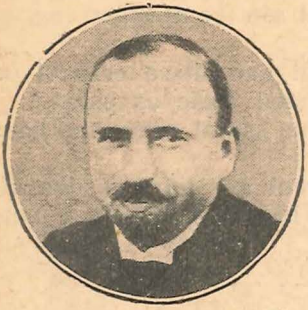


Avaldsnes gamle kirke ved Haugesund skal nu restaureres efter arkitekt-konkurranse. Det er en ærverdige stenbygning fra omkr. 1250. Tak, taarn og indredning skal fornyes paa den mest pietetsfulde maate.



Frodigheten hersker nu i kolonihavene. Poteter, kaal, græskar, andre grønsaker, bær og blomster glæder de flittige dyrkere, og i sit lille havehus kan familien nyde baade sin fritid og tilfredsheten over sit verk.

Utviklingen i Ungarn. Gjenstaaende fredsslutninger.



Jenő Agoston som sammen med Beidels overtok regjeringen i Ungarn efter Bela Kun, men som bare i tre dager hadde magten. Baa- de han og hele hans ministerium blev avsat av erkeherzog Josef.



Erkeherzog Josef som foretok statskup i Ungarn, blev riksforslander og forsøkte at faa istand en koalitionsregjering, men som da dette ikke lyktes maatte trække tilbake efter en note fra Clemenceau.



Hindenburg er blitt privatmand og skriver nu sine krigserindringer. Foreløbig har han utsendt et nyt „Aapent brev“ hvori han erklærer, at han er parat til at staa til ansvar for alt det Ludendorff har foretatt sig. Det er ganske rar at se den gamle kriger civil.



Kong Ferdinand av Rumæ- nien som stræpte efter at bli konge i Ungarn og dermed etablere en personalunion mellem de to land. De alliertes høie raad i Paris vilde imidlertid ikke vite noget av denne plan.



Eks-keiser Karl hvis navn igjen er dukket op i det ungarske spørsmaal og som man sier at England gerne ser som regent over et nyt Donauforbund, bestaaende av de fleste av de gamle østerrikske lande.

Begebenhetenes utvikling i Ungarn tildrog sig ogsaa i tredje uke av august i adskillig grad opmerksomheten, omend sensationen da for en væsentlig del hadde git sig. Det spændte forhold som opstod mellem Rumænen og ententen ved de rumænske troppers indrykning i Budapest mildnedes angivelig efterhaanden gjennem en noteveksling mellem den rumænske regjering og de alliertes øverste raad. Regjeringen erklærte vistnok at den ikke lot sig tilstille ordre fra raadet, men at den dog stillede sig imøtekommende overfor et samarbeide og angav som grunden til fremrykningen, at den ikke antok at vaabenstilstanden skulde opretholdes efter at den rumænske armé paa de alliertes oppfordring hadde fordrevet bolsjeviserregjeringen. Det blev ungarerne paalagt at reite sig efter rumænerne, og ententens okkupasjonskommission overdrog endogsaa til de rumænske tropper at bestemme Vestungarn for at bekjempe bolsjeviskene der. Over de vestungarske komitater gik der forøvrig paa den tid en sterk bevægelse for tilslutning til Østerrike, og dette bidrog adskillig til at øke røret i Ungarn, hvor man endog talte om krig med Østerrike hvis saken ikke blev ordnet i mindelighet. Efter Bela Kuns fall hadde man et svare strævt under de kaotiske forhold med at faa istand en nogenlunde stabil regjering i Ungarn. Det Beidelske styre hvis ledende kraft vistnok var folkekommissæren sakfører Agoston sat inde med magten bare i nogen dager efter sovjetregjeringens fall, og erkeherzog Josef som derefter søkte at faa istand en demokratisk koalitionsregjering hadde heller ikke held med sig. I ministeriet Stephan Friedrich vilde saaledes ikke socialistene besætte de tre pladser man hadde levnet dem, og en ny

regjeringsdannelse blev derfor overdrat til utenriksminister Lovaszy. Samtidig erklærte erkeherzog Josef sig villig til at trække tilbake som riksforslander og efter en note fra ententen maatte han nedlægge sit diktatur. At der hersket sterk gjæring og uro i landet fremgik bl. a. ogsaa av den omstændighet, at man rundt omkring i riket hadde etablert standrettslig behandling av forbrydelser som truer statens sikkerhet og den offentlige orden. Med adskillig spænding imøteser man nu den videre utvikling dernede, mens der fundes over hvem der skal bli Ungarns overhode: en folkevalgt præsident eller en monark — i erkeherzog Josefs, ekskeiser Karls, kong Ferdinands eller en andens skikkelse? Man er ogsaa spændt paa at erfare, hvorledes de fredsbetingelser kommer til at lyde som Ungarn vil faa sig forelagt, naar tiden dertil er inde efter en tilstrækkelig stabilisering av forholdene i overensstemmelse med ententens ønske. Det gjælder jo for denne at se ved røret en regjering som den finder med trygghet at kunne forhandle med og som kan by den fornødne sikkerhet for fredsvilkårenes gjennomførelse. Foruten fredsslutningen med Ungarn gjenstaar fremdeles freden med Østerrike, som har drat uventet længe ut, med Bulgarien og — med Tyrkiet. Det sidste spørsmaal synes at skulle bli et langt lært at bleke, idet det later til at de mægtige seierherrer har overmaade vanskelig for at enes om oppgjøret av „den syke mand's bo“. Og disse vanskeligheter er ikke blitt mindre ved den bevægelse som i det sidste har reist sig til fordel for et stort tyrkisk rike i Asien og som paa en betænkelig maate krydser de alliertes politik derborte.



Da den i Berlin myrdede franske sersjant Mannheim blev begravet i Paris under alle militære æresbevisninger, Berlin maatte for mordet betale 100.000 mark til Mannheims familie og en million mark i bøter — alt i guld. Saken vakte som man vil e.indre adskillig politisk opstyr.



Da marskalk Foch blev æresborger av London holdtes der parade i anledningen. Her ser man den franske marskalk som nyder en uhyre popularitet i England passere foran fronten av en av de irske bataljoner.



Der holdes mindefest i Hyde Park i London for de faldne engelske soldater. Et uhyre tog gaar gjennom byen, og det er nogen av de 164.692 enker og barn efter de dræpte helter man her ser.



I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

En snare av guld.

Av

I. I. Bell.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Godt!“ Mandrake smilte og blev saa alvorlig. „Situasjonen er simpelthen saaledes: Vi er fuldstændig forpligtet overfor selskapet Marunas Syndicate, og de aktier som skal utbetales næste aar overstiger vore evner. De penger som skal indløses hos Silverest er bare en brøkdel av den begjærte sum.“

„Allikevel vil De forsøke at indløse dem?“

„Hm — ja — man tar hvad man kan faa! Jeg har et dokument som — i tilfælde av at Silverest ikke kan betale — gir os fuld raadighet over hvad han eier av værdi. Det var den eneste sikkerhet, den stakkars Silverest kunde gi os — men jeg visste naturligvis at det var det eneste. Han anser det for værdiløst. Hele saken fordrer stor delikatesse. En klokere mand end Silverest vilde ha mistænkt —“

„For hvilket?“ spurte den unge kompanion.

„Hm — ja, jeg tror at det maa jeg endnu beholde for mig selv. Vis Dem litt mer værdig og de skal faa vite det.“

„Betyr det rigdom?“ spurte Glade efter en liten, fortrædelig pause.

„Umaadelig rigdom!“

Glade vætet sine læber.

„Hvorledes har De faat vite det?“

„Husker de tilfældigvis en mand ved navn Shalbert som kom hit til kontoret for vel et aar siden?“

„Shalbert? Javel.“

„Han var tidligere bestyrer av en Silverests utenlandske forretninger. Jeg kjendte ham længe før den tid. Ikke netop nogen særlig høilidelig mand, Ashton. Nuvel, han kom hjem under foregivende av at hans helbred var angrepet, men i virkeligheten for at prøve at bli kompanion med sin chef. Men han fandt Silverests affærer i en haabløs tilstand. Saa kom han til mig og fortalte en lang historie som jeg ikke trodde halvparten av —“ Mandrake stanset litt anpusten — han pleide aldrig at blotte sig selv saaledes. „Jeg, tror, dette telegram har angrepet mig,“ sa han litt undskyldende.

„Betrodde han Dem da alt uten at faa penger for det?“ spurte Glade vantro.

Mandrake smilte.

„Husker De min litt langvarige reise til Busland angaaende en platina-affære?“

„Ja.“

„I virkeligheten reiste jeg til Vestafrika og vovet mit liv i mer end en henseende, men jeg fik vite sandheten.“

„De er vidunderlig!“ utbrøt den yngre kompanion med opriktig beundring.

„Imens opholdt jeg Shalbert med snak. Da jeg kom hjem, var han blitt litt nervøs. Han satte sine fordringer ned til femti tusen pund, hvilket jeg selvfølgelig hverken kunde eller vilde betale, bortset fra at det

etter omstændighetene var en overdreven fordring. Der kunde hænde tusen ting som kunde ha hindret mig i at komme i besiddelse av det jeg vilde. Jeg gav ham tusen pund og indbød ham til at komme til St. Ann's for at vi kunde tale nærmere sammen om tingene. „Mandrake stanset for at rømme sig og tilføide saa: „Han er endnu i St. Ann's.“

Der laa kanske mer i tonen end i ordene. Glad blev ialfald forskrækket.

„Endnu i St. Ann's? I Deres hus? Hvad gjør han der?“

„Jeg tror, han læser og legger kabaler.“

„Som — fange?“

„Ja, netop. Han skal faa erstatning og bli fint betalt, naar saken engang er sluttet.“

„Men er De da ikke ræd?“

„Jeg er meget mer ræd for at denne Starforth — eller Bethune — skal træ til med sine forbandede penger og redde Silverest i den ellefte time.“

„Kan De ikke indgaa en handel med Silverest?“

„Tænk, før De taler, min gut! Tænk bare hvad der vilde hænde hvis jeg forsøkte noget av denslags. Det er en meget vanskelig sak. Vi kan jo — senere — hjelpe Silverest paafote igjen.“

„Men dette er avskyelig!“ utbrøt Glade.

„Jeg maa betænke mig, før jeg bestemmer mig.“

„De har ikke megen lid. De har valget mellem to ting: paa den ene side rigdom og — jeg haaber det — den hustru, De ønsker, paa den anden side ruin, vanære og muligens det som er værre.“

„Værre?“

„Hm ja — ja, De vet jo at der blir tat haardt fat i slike saker. De og jeg har gjort nogen smaating — nuvel, som strengt tat ikke —“

„Hysj — for Guds skyld! De fører mig i —“

„Jeg vil netop hjelpe Dem ut. Hør nu, Ashton, vær ingen nar,“ sa Mandrake venlig. „De er i min magt — er De ikke?“

Liksom helt legemlig utmattet sank Glade tilbake paa stolen og sa med svak stemme:

„Vi er begge i Starforths magt.“

„Ikke endnu!“ Mandrake bøide sig frem. „Nu, da vi vet hvor han er kan vi handle. Med andre ord: vi skal slaa først —“

„Slaa —“

„Blidt, meget blidt, men sterkt nok til at gjøre ham uskadelig i seks ukers tid eller saa. Mindre kan gjøre det, for Silverests kreditt er omtrent brutt. Han maa —“

„Det har De arrangert —“

„Det indrømmer jeg.“ Mandrake rettet sig op og sa hurtig: „En av os maa reise til St. Ann's iaften. Jeg maa ha ro til at lygge en plan. Gaa til Deres værelse og tænk Dem om. Askton. Husk paa hvad et heldig utfald betyr —“

Deres samtale blev pludselig avbrutt.

Styles kom ind uten at banke paa og gik med usikre skridt bort til Mandrakes pull. Med hæst stemme sa han, idet han la visitkortet med de røde bokstaver foran ham:

„Dette blev git mig av en fuldkommen

fremmed person. Aa, Mr. Mandrake —“

„Jeg skal tale med Dem om en stund,“ avbrøt Mandrake ham skarpt. „Gaa nu!“ Han gav kortet til sin kompanion og sa skjodesløst:

„Saa — Starforth har allsaa erklært os krig. Nuvel, han skal finde os parat.“

Han vendte sig om, saa at Glade saa hans ansigt i profil.

Glade følte sig rent syk likesom den aften, da han hadde besøkt Mandrake i hans leilighet.

XVIII.

Ni pence.

Ved halvnetiden samme aften sat Mr. Phin i sit hyggelige kontor som han nu sjelden forlot. Av og til sov han der ogsaa, hvilket en feltseng som var slaat sammen og stillet op mot væggen, vidnet om. Han hadde kastet sig ind i Davids sak, med en iver som forbauset ham selv. Tolv mand var sat i virksomhet under hans ledelse. Alt hvad Mandrake, Glade og Styles foretok sig blev meddelt ham.

Men i dette øieblik saa det ut som om Mr. Phin tillot baade sin aand og sit legeme en liten hvil. Han laa i en lænestol med benene oppe paa en anden stol og røkte av en pipe. I hendene holdt han et album, hvis blader han vendte langsomt, og han saa paa hvert blad med et alt andet end melankolsk uttryk. Hans ansigt straalte næsten. Paa hvert blad var det fire fotografier, ikke av forbrydere eller mistænkelige personer, men av ganske almindelige, uskyldige barn. Tykke barn, tynde barn, stygge barn, vakre barn, paaklædte barn og nakne barn —

Der blev banket paa ytterdøren. Mr. Phin for skyldbevisst sammen, lukket albumet og gjemte det under endel papirer som laa paa bordet. Saa gik han ut for at lukke op.

„Roddie Boon! Endelig! Hvor det glæder mig at se Dem!“

Han vendte tilbake, fulgt av den nævnte person, en liten, sorthaaret, solbrændt mand med et livlig ansigt.

„Sæt Dem ned — sæt Dem ned! — Naar kom De?“

Mr. Boon vilde netop svare, da telefonen ringte.

„Saa for pokker!“ sa Phin. „Undskyld mig et øieblik.“

Han tok hørerøret og hørte følgende:

„Mr. Phin? — Det er Davidson fra Kings Cross. Glade har netop tat billet til St. Ann's. Skal jeg gjøre det samme?“

„Vent litt!“ Mr. Phin grep en togrute som laa opslaaet paa bordet og var merket med rød blæk paa et bestemt sted. „Ankommer 7.58. Et telegram kan komme først —“ mumlet han. Saa sa han høit: „Ja. Og naar De er kommet dit, saa gaa like til Starforth, gi ham ni pence og vend straks tilbake.“

„Ni pence!“ lod svaret, ikke forbauset, bare bekræftende. „Godnat, Sir!“

„Godnat!“

Phin la bort hørerøret, satte sig ned og smilte til sin gjest.

„Det er alle Deres vidunderlige, unge mænd,“ sa Roddie Boon med en latter. „Alltid parat til at fare avsted naar det gjælder. Har bare en snip, et lommeløkkle og en revolver —“

„Ingen revolver, men overflod av penger,“ rettet Phin smilende.

„Naa, saa De er midt inde i min vens sak, Phin. Haaber, den gaar i den rigtige retning.“

„Begynder at gjøre det, tror jeg da. Han gjorde sakene litt indviklet i begyndelsen,

men det faar bli hans sak, det vedkommer ikke mig. La mig nu høre Deres nyheter."

"De vil finde dem i 'Tribunen' for hele forrige uke, men jeg vet at De ikke faar tid til at læse den." Journalisten gjespet. "Jeg kom for en time siden. Jeg har ikke sovet to ganger i samme seng, siden jeg saa Dem sidst. Gud ske lov, at jeg kan hvile litt nu. Hvorlænge blir Bethune — Starforth skulde jeg si — borte?"

"Vet det ikke. Hvorfor ikke reise ned til ham?"

"God idé. Kanskje i neste uke —"

"Der gaar et tog klokken fem imorgen."

"Hm —"

"Det er i St. Ann's præcis klokken syv. Boon blev pludselig helt vaaken."

"Hør, Phin, mener De at jeg skulde delta i spillet?" utbrøt han. "Isaafald er jeg rede."

"Jeg tror at Starforth kunde ha godt av Deres selskap," svarte Phin. "Hør engang, var ikke De og Starforth smaagutter begge to, dengang hans forældre reiste til utlandet?"

"Det var vi. Men jeg tror vi begge hadde glemt alle detaljer, dengang vi forrige aar møttes i New Zealand. Jeg husker dog selve ulykken. Jeg undret mig over hvad der kunde ha hendt Bethunes."

"Kom De ofte i Bethunes hus?"

"Andenhver dag."

"Skulde De kunne huske noget om en kvinne med et ansigt som minder om en fisk — især en rokke —"

"Det lyder jo tiltalende, men jeg er ræd for at jeg ikke har den fornøielse — — jo, vent litt — der dukker noget op —"

Mr. Phin sat meget stille. Han hadde erfart at ens hukommelse kan spille en mange puds.

Pludselig slog Roddie Boon sig ærgerlig paa knærne.

"Det glipper hele tiden for mig," mumlet han, "og allikevel —"

"Hun tjente i Bethunes hus," sa Phin langsomt og lavt.

"Det er riktig! Hvorfra vet De det?"

"De har fortalt mig det. Tak, Roddie, De har en bedre hukommelse end Starforth."

"Aa — han var alltid saa drømmende — han la ikke merke til slikt. Det var et ubehagelig kvindemenneske — nu husker jeg hende meget godt — hun pleide at skjelde mig ut, naar jeg ringte paa klokken for at faa fat i David. Hun var vist ikke længe hos Bethunes."

"Hun blev vist, til de reiste?"

"Det kan jeg ikke si bestemt."

"Det er det samme. Spør Starforth om hende — og om alt andet. Og nu," sa Phin forekommende, "bør De gaa og se at faa sove."

"De er en meget ugjestfri vert!" sa Roddie og reiste sig. "Men nu burde jeg jo kjende Deres maate at være paa. Borte ved døren vendte han sig om. 'Hvor er alle' —" begynte han.

"Ti nu stille og gaa!" Phin skjøv ham blidt ut av døren. "Jeg skal telegrafere til ham at De kommer," tilføide han og lukket døren.

Henimot midnat rapporterte en av mændene gjennom telefonen: "Lysene er slukket i Styles' logi!" — Styles var enkemand. — En halv time senere meldte en anden det samme om Mandrakes leilighet. Hvorpaa Phin begynte at lage sig rigtig sterk te, av hvilken han drak tre kopper; derpaa la han sig og sov før der var gaat tre minutter.

Imens laa Glade vaaken, plaget av alleslags tanker. Han tænkte ikke alene paa eftermiddagens oplevelser, men ogsaa paa de in-

strukser, Mandrake senere hadde git ham. Saa spekulerte han paa, om han ogsaa skulde holde sit løfte og adlyde alle disse instruksjer, og hvad der vilde hende ham, hvis det ikke lyktes ham at tilfredsstille Mandrake. Han forsøkte paa at glemme alt vedrørende sit besøk i St. Ann's og bare at tænke paa Dorothy og hvor hun vel kunde være.

Han hadde overvundet sin ærgrelse over sin forgjæves reise til Torquay. Han la ingen særlig vekt paa Dorothy's bedrageri med hensyn til maalet for sin reise; hun hadde naturligvis bare gjort det for at sikre sin far verdstændig ro under hans ferie. Det hadde været dumt av ham at stole paa Enid Lorimer. Gid pokker hadde hende! Allikevel var han foreløbig avhengig av hende. Han haabet at han ikke hadde vakt for store forhaabninger hos hende. — Ja, Mr. Phins yngste haandlanger som sat og døde den nat i en tredje klasses ventesal var mer at misunde end Ashton Glade i hans elegante og komfortable seng.

Ekspressen dampet videre i aftenens mørke. Tidlig om morgenen brøt der løs en snestorm som ødela telegrafforbindelsen i nogen dager, og ogsaa Mr. Phins beregninger for i det mindste nogen timer, for han hadde gjort regning paa at David skulde faa hans ni pence ved frokosten. Det var næsten middag, da persontoget bragte de to passagerer til St. Ann's, som hadde undgaat snestormen. David og Dorothy var paa stationen i haab om at faa en morgenavis til den utaalmodige Silverest.

Davidson, Mr. Phins utsending, hadde sine egne tanker, da han gjenkjendte Mr. Starforth, hvem han hadde hat den .re at utspionere i de første timer av hans opphold i landet. I haab om, at den advarsel, som han formodet hans kommission skulde være, maatte komme i rette tid trods forsinkelse, sprang han bort til David og hvisket: "Skynd Dem — ta dette —" og trykket et par mynter ned i hans haand, hvorpaa han sprang tilbake til toget, for han hadde tat billett til næste station.

David forstod det, men før han kunde si noget til Dorothy, var Glade hos dem. Hvis nogen blev forskrækket, saa var det ham. Men han faattet sig hurtig og strakte smilende sin haand ut.

"Miss Silverest! Det maa jeg si — det var en behagelig overraskelse!"

Til Davids forbauselse — for ikke at tale om Glades — syntes Dorothy hverken at se eller høre.

"Jeg tænker, vi kan faa en avis borte ved postvognen," sa hun og gik i den retning.

Mørkerød i ansigtet forsvandt Glade.

David indhentet Dorothy.

"Var det helt klokt?" spurte han lavt.

Hun var ikke saa rolig som før.

"Jeg kunde likefrem ikke la det være," sa hun og tilføide helt utfordrende: "Det var det rigtigste, jeg kunde gjøre —"

"Jeg vil ikke benegte det," sa han. "Men jeg synes, vi var enige om noget ganske andet i tilfælde han skulde vise sig."

"De lovet at vente med at pryle ham — men det er noget ganske andet —"

"Jeg tror, en dragt pryl vilde ha saaret ham mindre," svarte han tørt.

"Undres hvad Phin vilde si?"

"Aa — jeg bryr mig ikke om hvad Mr. Phin vil si!"

"Der er en gut med aviser!" sa David litt stivt og forlot hende.

Dorothy følte meget godt at hun hadde begaet en stor dumhet. Hun hadde tjent sin fars sak meget daarlig ved at være saa avfæiende overfor Glade — og sandsynligvis hadde hun ogsaa skadet Davids. Men da

hun nu var ærgerlig paa sig selv, maatte hun nødvendigvis være ærgerlig paa David i særdeleshet og paa hele verden i almindelighet.

Han kom tilbake med en avis, og saa gik de hjemover. David vedlikeholdt en almindelig uinteressant samtale. Først da de kom til døren, sa hun ængstelig:

"Jeg er meget lei over at jeg var saa dum!" Saa tilføide hun: "Og det er stakkars far som maa lide under det — og — kanskje ogsaa De —"

"Dorothy, De skal ikke bry Dem om mig —"

"Han vil tro at De har tilskyndet mig til at behandle ham saaledes —"

"La ham tro det! Hvad Deres far angaar, saa skulde jeg bare ønske at De engang for alle vilde la mig hjelpe Dem med at faa ham ut av disse slynglers klør." — Der fulgte en liten pause. "Dorothy — vil De gifte Dem med mig?"

"Aa, kjære!" sukket hun. "Hvorledes kan De være saa impulsiv?" Saa aapnet hun døren og gik ind.

To timer senere bragte postbudet et brev som hun tok med sig op paa sit værelse. Det var fra den gamle fuldmægtig Arnold, og han bad hende indtrængende om at la hendes far komme hjem. Det hele vaklet i sin grundvold og han var ræd for ikke at kunne holde stand længer. Saaledes var indholdet av de tre beskrevne sider.

Hun følte sig mer hjelpeløs end nogen-sinde. Litt efter gik hun ned i dagligstuen, hvor Mr. Silverest sat og døde ved kaminen. Hvor gammel og skrøpelig han var blit. Han kunde umulig overleve den skam og ydmygelse som nærmet sig for hver dag, hver time! Med sorgfuldt hjerte listet Dorothy sig tilbake til sit værelse. Hendes stolthet var brutt. Hun kunde ikke se sin far knust under slaget. Kanskje David virkelig var glad i hende paa sin lette, impulsive maate — kanskje han engang vilde komme til at holde dypere og varige av hende. Kanskje hun ogsaa en dag vilde opdage at hun var glad i ham. Ak ja, det var altsammen "kanskje". Men ikke desto mindre maatte hun vove det.

Hun hentet pen og papir, og mens farven kom og gik paa hendes kinder, skrev hun:

"David, jeg vil gifte mig med Dem. — Dorothy."

Efterat hun hadde lagt denne billett i en konvolut, gav hun brevet til sin vertindes lille datter med paalæg om ikke at be om svar.

Veiret syntes mildere nu, og hun tok sin far med ut paa en spasertur. Da de kom tilbake, drak de te. Saa læste hun for ham og bakefter spilte de kvart til han skulde legge sig. Hele tiden tvang hun sig til at være glad og munter. Hendes finere følelser syntes helt sløvet. Bare nu og da grep hun sig i at vente paa Davids tilsynekomst.

Men David kom ikke.

— — —

Hendes far var gaat ovenpaa og hun sat med en bok i haanden, da det ringle paa klokken, og straks efter kom vertinden ind, fuløt av en ung herre, en fremmed for Dorothy.

"Miss Silverest," ieg ber Dem undskyldte," sa han og ventet til døren hadde lukket sig efter vertinden. "Jeg er Roddie Boon, en ven av Starforth," vedblev han med dæmpet stemme. "Kanskje han har falt om mig?"

Dorothy gik mot ham med utstrakt haand.

"Vil De ikke ta plads?" sa hun.

Da hun hadde sat sig, vedblev han:

"Jeg er netop kommet til St. Ann's. Toget var meget forsinket paa grund av sne-

stormen, og telegrafene er ødelagt i vid omkreds. Da jeg kom hit, gik jeg like til det hus, hvori min ven Starforth bor. Man sa mig at han var gaat ut litt over to og ikke var kommet tilbake senere. De foreslog mig at gaa hit, og det gjorde jeg efterat ha efterlatt etpar ord om min ankomst, for jeg saa at det telegram som var avsendt til ham ikke var naadd frem." Boon stanset et oieblik. „Men da Deres vertinde fortalte mig at han ikke var her, tænkte jeg at jeg turde spørre Dem — — hvad er der iveien, Miss Silverest?"

Han reiste sig forskrækket.

Dorothy hadde reist sig. Hun stod og vaklet med haanden støttet mot kamingsensimsen. Hun var likblek.

„De er jo en ven av Mr. Phin, ikke sandt?" sa hun.

„En meget god ven."

„Saa kan jeg si Dem hvad jeg frygter."

„De kan stole paa mig, Miss Silverest. Jeg kjender ogsaa litt til Davids affærer."

Døren blev aapnet. Vertinden sa med forskrækket stemme:

„Miss Silverest, vil De komme op straks? Deres far er syk."

„Jeg blir her, hvis De skulde faa bruk for mig," sa Roddie Boon, idet hun sprang ut.

XIX.

En seier for Glade.

Som et bytte for de heftigste følelser gik Glade fra stationen. Den meddelelse, han hadde sendt den foregaaende aften, var naturligvis ikke kommet. Han vilde ha gaat til Castle House. Det var ikke langt dit og han hadde bare en let reisevæske at bære, men han følte en viss uvilje mot at gaa gjennom den lille bys gater. Men der var imidlertid intet andet at gjøre og han begav sig paa vei med hurtige skritt.

Veiret hadde forbedret sig litt, men den hurtige bevægelse kunde allikevel ikke forjage den kulde som gjennemisnet ham. Han følte sig heller ikke opbygget ved tanken paa at komme til Castle House, hvor hverken mat eller varme ventet ham; for efter al sandsynlighet var Mandrakes telegram forsinket.

Med undtagelse av disse flygtige tanker og med en tilbøielighet til at se sig tilbake, var der i hans sind ikke plads til andet end den opplevelse, han hadde hat paa perrongen. I hele sit liv hadde han ikke været saa opfyldt av vrede og han var fast besluttet paa hev. Ikke et eneste av Godfrey Mandrakes paafund kunde ha sikret ham hans unge kompagnons ubelagte lydighet bedre end dette møte paa jernbaneperrongen. Paa et oieblik var Starforth, som han tidligere ikke hadde skjænket videre oppmerksomhet, blit hans bitreste, mest glødende forhadte fiende.

Endelig kom han til porten, og blev efter en drøpende ventetid omsider lukket ind

av manden Dwight. Men da Mrs. Dwight hadde læst en kort billett som Glade straks leverte, viste hun ham al mulig gjestfrihet og kom med hvad husel formaadde. Der var ialfald overflod i kjelderen, og Glade sat snart ved en knitrende ild og nød en varm whisky.

Blandt de kommissioner Mandrake hadde git ham, var den viktigste den at opdage alt hvad der angik David Starforths gjøren og laden i St. Ann's, at berolige den oppskræmte husholderske, personlig at erkynndige sig om fangens helbred og at bringe med tilbake nogen visse papirer fra et skap i Mandrakes værelse. Han skulde ogsaa ha et vaakent oie med husets affærer i almindelighet.

Mens konen gik og tok av bordet, sa han: „Mrs. Dwight, jeg er ræd for at De endnu ikke har overvundet Deres frygt; men jeg er særlig kommet for at si Dem fra Mandrake at der ikke er nogen virkelig grund til frygt. Han er ganske orientert. Denne Starforth eller Bethune —"

„Aa — saa tok jeg allsaa ikke feil!" utbrøt hun. „Almægtige Gud, hvad skal jeg gjøre?"

„Berolige Dem selv! Han er da bare sonnen —"

„Han har ondt isinde — han kommer hit til kysten hver dag og iagttar huset —"

„Han kan ikke gjøre noget som kan skade Deres sikkerhet," sa Glade med en overbevisning han ikke selv følte.

Hun satte brettet fra sig og stirret paa ham.

„Det hændte altsammen for Deres tid, Sir. Hvor meget vet De om det?"

„Jeg vet alt."

„Det var ikke til nogen nytte at fortælle Dem det," mumlet hun. Saa sa hun høit:

„Mr. Mandrake sier 'ingen grund til frygt', og jeg antar han mener 'ingen fare!' — Kan De — eller han — bevise mig det?"

Glade svarte skarpt:

„De maa tro hans og mine ord."

Hun rystet paa hodet.

„Jeg skulde ønske, jeg kunde, Sir." Pludselig sa hun: „Har Mr. Mandrake git Dem med et papir til mig?"

„Hvad skulde det være for et papir?"

„Et papir med mit navn paa."

„Nei, Mrs. Dwight, jeg har git Dem hans billett; det er alt hvad jeg fik med til Dem."

Hun sukkel dypt.

„Jeg er lei over at maatte si det, men Mr. Mandrake handler ikke pent imot mig."

„Jasaa!"

„Han har i flere aar lovet at gi mig dette papir tilbake. Jeg bad igjen om det, da jeg skrev om — aa, jeg kan ikke uttale navnet."

„Kan De ikke si mig hvad som staar paa det papir, Mrs. Dwight?" spurte han med litt av sin gamle forekommenhet.

Hun rynket panden.

„Jeg syntes De sa De visste alt," svarte hun mistænksomt. „Nuvel, De kan spørre

Mr. Mandrake om det og si ham at jeg maa ha det tilbake straks. Hvis ikke —"

„Hm! Mandrake er meget optat for tiden. Men jeg skal bringe ham Deres budskap. Fortæl mig nu om Deres møte med Starforth — jeg vil skaane Deres følelser ved at kalde ham saaledes."

Han fik hende endelig overtalt til at fortælle om det, og hun viste ham det sted hvor hun, efterat ha hørt eksplosionen, hadde set utover havet.

„Denne sten er løs," sa han, idet han la sin haand paa stenrækverket. Stenen, som var liten i sammenligning med dens naboer, rökket sig ved berøringen.

„Det er Dwights sak, men han bryr sig ikke om andet end haven."

„Hør, det er sandt, hvorledes har Deres legerende, Shalbert, det?" spurte han pludselig.

„Heter han saaledes?"

„Kjender De ikke hans navn?"

„Nei."

„Nuvel, hvorledes har han det? Jeg skulde se til ham, før jeg reiser."

„Aa, han har det meget godt. Han dør snart," sa hun likegyldig.

„Hvad sier De?" utbrøt Glade forskrækket.

„Jeg har advart Mandrake. Man bevarer ikke et menneskes helbred ved at holde ham et helt aar der hvor denne — hvad han nu heter — blir holdt. Han spiser næsten ikke noget nu. Han begynder at tale religiøst og og saadant. Men De sier jo, De vil se ham — saa kan De selv dømme."

Glade stirret ut over vandet. Veiret hadde forandret sig. En hvit taake, der bølget likesom rök over vandets overflate, begynde at indhulle kysten og gjorde alt vaatt og fugtig. Vinden kom i smaa, hurtige stot.

„U, det er kaldt," sa han og vendte tilbake til huset. Han vilde helst se at komme tilbake fra dette triste sted snaest mulig. Han likte ikke tanken at skulle tilbringe en nat i dette hus.

Da han kom ind, følte han sig rent febrilsk. Han vilde gjerne sove, men kunde ikke. Han var ærgerlig paa alt og var opplagt til at trætte med alle.

I sin rastløshet gik han ind i Mandrakes værelse og vilde ta papirene ut av skapet. Han hadde netop stukket en forseglet pakke ned i lommen, da Mrs. Dwight kom ind.

„Nu er han dernede ved kysten," sa hun med vilde øiner.

Glade hadde hele tiden fundet det ubehagelig at se paa hende, men nu virket hun endnu mer frastøtende paa ham.

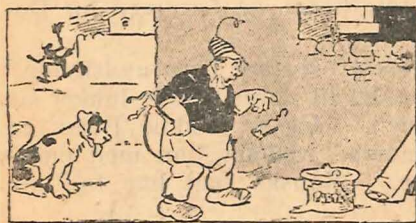
„Hvor hun ligner en fisk!" tænkte han.

„Starforth?" sa han. „Nuvel, han kan ikke gjøre noget ondt. Hvad foretar han sig?"

„Han er ved den klippen, hvor han forleden dag sprængte stener. De kan se ham bedre fra spisestuevinduet. Kom — skynd Dem!"

Han gik ut av værelset og han fulgte efter

Den lure plakatmand.



1. Netop som plakatmanden skulde klistre op sine plakater, opdaged han, at en tyv hadde stjaalet hans klisterkost. (Man kan endnu se tyven langt nede i gaten.)



2. Men da der skulde være ny forestilling paa det stedlige kinematograf-teater, og forestillingen snart skulde begynde, gjaldt det om at faa op plakaterne allikevel. Og et kjøtben blev rednings-planken.



3. For smedens „Barry" er især lekersulten efter kjøtben og logrer, saas snart den ser et. Plakatmanden holdt den derfor kjøtbenet for næsen, satte klisterbotten bakom og lot den logre ned i klistret.



4. Saa la plakatmanden kjøtbenet paa jorden, og „Barry" for i det med hennykkelse og logret i et væk med halen; men da der jo var klister paa, saa fik plakatmanden paa denne maate en herlig, selvstrykende klisterkost. O

hende. Han hadde ikke megen fantasi. Hvad var meningen med denne sprængning? Systemet Starforth med en plan til paa denne maate at komme ind i Castle House?

David hadde bestemt sig til ikke at ville besøke Silverests igjen før aftenen, og da han hadde tænkt paa det verktoid han kom han til at tænke paa det verktoid han kom efterlatt paa skuepladsen for sine operationer for tre dager siden. Trods det daarlige veir var der dog en mulighed for at han kunde faa det igjen — og han manglet hammeren i et øiemed, der ikke hadde noget at gjøre med geologien.

Før han forlot huset, aapnet han en av sine reisevæsker for at ta en daase med løbak. Der laa Phins avskedsgave. Et øieblik betragtet han revolveren, saa lo han og lukket lokket igjen.

Da han kom til stedet, viste det sig at han hadde held med sig. Der laa ialfald hans hammer mellem to stener. Efterat ha tat den til sig, betragtet han et øieblik huset og gik saa henimot brystvernet over grusen og den stenede jordbort til det sted, hvor kortet var faldt ned.

„Der kunde jo være en chance,“ tænkte han.

Da han var utenfor synsvidde, utbrøt Glade:

„Hvorfor gaar han der? Er ikke det det selv, hvor De saa ham første gang?“

Hun var gaat uten at svare og han hørte hende straks etter løpe opover trappen.

„Jeg maa vite, hvorfor han gaar der,“ mumlet Glade, og efterat ha forlatt huset listet han sig lydløst over den brolagte plads foran huset. Idet han gjorde det, hørte han en lyd som av metal der hugget paa sten.

David stod under muren og speidet til alle kanter, men kunde ikke faa øie paa nogetsomhelst der mindet om grønne og hvite kort. Han vilde netop gaa videre, da en sælsom idé slog ned i ham. Han begyndte at bankte let med hammeren paa den frempringende murpille.

Og se — der faldt et kort! Der flagret ned fra kanten — han saa for sent op til at kunne opdage hvorfra det kom — og la sig imellem nogen løse stener. I stor bevægelse bøide han sig ned for at sikre sig det.

En let skrapende lyd ovenfor ham forstyrret ham, men før han kunde reise sig op, slog noget tungt mot hans skulder. Han tumlet et skridt langs hans pande slog han hardt mot den fremspringende murkant.

Litt efter bøide Ashton Glades ansigt, som næsten var ukjendelig, sig over ham. Paa en hjælpeløs maate stirret han paa den stille, ubevægelige skikkelse som laa dernede. Saaledes stod han, da konen kom bort til ham og hvisket:

„Er han død?“

Glade kom til sig selv og rømmede sig.

„En ulykkelig hændelse — den løse stenen der —“

„Hysch! Jeg saa, De skjöv til den! Hvad

skal vi gjøre? Havel vil ikke føre ham bort — det gjør det bare i sterk storm — men kanskje der blir storm inat — og det blir snart mørkt.“

„Ti — jeg sier Dem, det var et ulykkestilfælde. Hvorledes kan vi komme ned til ham. Han maa være rundt ind i huset —“

„Saa maa vi rundt om landet og kanskje møte folk.“ Hun kikket forsigtig ut over muren. „Se — han rører sig! De har kanskje allikevel ikke dræpt ham —“

„Gud ske lov!“ sa Glade og tørret sit ansigt. „Hent Deres mand. La ham bringe en stige hit — en lang en — og et taug. Taaken blir tykkere — vi blir ikke set — gaa, skynd Dem —“

„Vil De sverge paa at De kan faa det papiret fra Mr. Mandrake?“

„Ja, ja — jeg sverger — gaa bare —“ Dwight maa bli i den tro at det virkelig var et ulykkestilfælde. Han var slet ikke noget. Han tror at han — hvad er det nu, han heter — er en sindssyk slegting av Mandrake.

Glade kunde ha kvalt hende. „Endnu en ting, Mr. Glade,“ vedblev hun. „Hvis han først kommer ind i dette hus, saa blir han her — levende eller død — men han blir her —“

Glade for voldsomt sammen. Saa sa han med tykt mæle:

„De har ret — aldeles ret. Vi vil redde hans liv, men han maa bli her. Mandrake vil bifalde det. — Aa, jeg haaber at han ikke er farlig saaret — hvis han bare er let saaret, hvilken seier — hvilken seier!“

„Er De bliit forrykt!“ fræste hun og gik ut. Det forekom ham en evighet, før hun kom tilbake med sin mand. David hadde endnu ikke rørt sig.

Ved hjelp av en stige fik de løftet den ubevægelige skikkelse op.

„Hvad skal vi gjøre med ham?“ hvisket Glade, da han og Mrs. Dwight fulgte efter manden som bar David ind i huset.

„Det kan De overlate til mig,“ sa hun kort. „Der er sikre steder her.“ Med uventet samvittighetsnag betragtet hun hans likbleke ansigt og sa: „Der staar litt whisky i spisestuen. De trenger til det, Mr. Glade. Tap nu ikke hodet. Det er kanskje godt at De ikke har dræpt ham. Han har faat et stygt slag i panden, men jeg tror ikke, det er dødelig. Jeg forstaar mig litt paa lægekunsten. Hvad Dwight angaar, saa lae han bare gjøre hvad der blir sagt ham og befales at tie.“

Da Glade kom ind i spisestuen, faldt han helt sammen. Men midt i sin angst og skræk følte han dog en viss stolthet og tilfredshet. Det var virkelig en seier! Han følte allerede Mandrake trykke hans haand lyknskende.

Saa blev han igjen grepet av skræk. Starforth forsvinden vilde bli opdaget, før den var gaat mange timer. Med græseløs bitterhet tænkte han at Dorothy vilde være

den første som opdaget det. Og hvor meget visste hun eller mistænkte hun?

Han sat saaledes som et bytte for veksellende tanker, indtil det blev mørkt. Saa kom Mrs. Dwight ind til ham. Starforth var ikke farlig saaret; han vilde være ganske frisk om et par dager.

„De kan faa se ham, hvis De vil,“ sa hun. „Han ligger i en døs.“

Glade gjorde en avslaaende haandbevægelse.

„Naa ja,“ sa hun, „de vil kanskje ikke like hans opholdssted. Jeg skal se at faa forbedret det litt imorgen, men han blir nu ikke bortskjæmt her. — Naa, hvad er der iveien?“

Glade fortalte hende det.

„Aa, det gaar alt sammen,“ sa hun i en likegyldig tone. „Den stakkars, unge mand var gaat ned til disse slemme rev for at lete etter kostbare stener. Om morgenen blir hans hammer og de andre redskaper fundet. Og hør nu, Mr. Glade. Jeg skal la dem gjennemsøke huset en hel uke, og jeg vedder mitt liv paa at de ikke vil finde ham i den tid.“

Glade kunde ha kysset hendes haand.

„Jeg skal gjøre alt hvad jeg kan for Dem,“ sa han.

„Jeg vil bare ha det papiret.“

„De skal faa det. Jeg reiser tilbake til London iaften. Naar gaar der et tog?“

„Der gaar bare et — klokken syv — og jeg vet ikke, om det staar i forbindelse med togene sydpaa.“

„Jeg reiser med det. La mig faa litt at spise i rette tid.“

„Skal jeg tænde lyset?“ spurte hun.

„Nei. Jeg vil prøve paa at sove litt. Jeg er frygtelig træt.“

Før hun gik, fik hun ilden til at blusse op og stilte et bord med en karaffel og glas bort til ham. Hun satte ogsaa et rent askebæger bort til ham og flyttet et som indeholdt flere stumper cigarer. Da hun var gaat, reiste han sig op og skjænket sig et glas. Ved at høre klirren av glas, vendte Mrs. Dwight tilbake og kikket ind av nøkkelhullet. Ti minutter etter sov Glade.

Da Mrs. Dwight var kommet ut i hallen, satte hun askebægeret paa en stol og gik ind i sin herres arbeidsværelse. Hun dreide op for lyset — for der var elektrisk lys i huset. Skapet var aapent og nøklen sat i en av skuffene. Skuffen indeholdt bare nogen faa dokumenter og papirer som var sirlig sammenlagt og ombundet.

Med en skuffet hovedrysten la hun dem tilbake paa deres plads. Saa lukket hun op den næste skuf. Det krævet endel anstrengelse at faa den op. Den var fuld av penger. Hun stirret med aapen mund og gridske øiner paa dem; men saa rystet hun igjen paa hodet og lukket skuffen. Stort andet var der ikke i skapet, bare nogen bøger av nyere dato, gamle regnskapsbøger og andre forretningsbøger.

Efterat ha lagt noget paa den plads, hun hadde fundet dem, gik hun bort til dø-

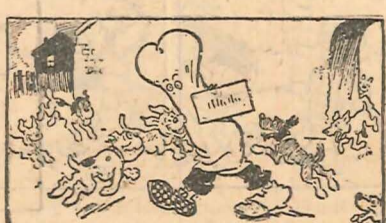
En maskeradedragt, som var altfor vellykket.



1. Paa gaten finder landstrykeren en billet til aarets store kunstnerkarneval. „Der maa jeg prøve lykken med!“ tænker han og tar glad billetteen op.



2. Nu var det om at gjøre at finde paa en original dragt! Stort utvalg har man ikke til raadighet, men et dynetræk med en hodepute i bunden maa kunne brukes.



3. Da han litt efter spaserer nedover gaten, forkjølet som et kjæmpekjøllben, er likheten saa stor, at alle hundene vil ha fat i det deilige kjøllben.



4. Resultatet blev at den vellykkede dragt totalt ødelagdes. Det kan undertiden være uehdig, naar en karnevalsdragt er altfor vellykket!

ren og dreide avbryteren om. Nu var det næsten mørkt. I hallen stanset hun pludselig og holdt haanden op til hodet. Saa gik hun i retning av sine egne værelser — saa hurtigt, hun næsten kunde springe.

Paa mindre end et minut var hun igjen ved døren til arbeidsværelset. Atter dreide hun op for det elektriske lys og gik bort til skapel. Paa gulvet foran det, la hun ut et forklær.

Snart reiste et lille bjerg av guld sig for hendes øine. Sveden fra hendes askegraa ansigt dryppet ned paa pengene.

„Jeg er ikke nogen tyv,“ mumlet hun, „men han faar ikke disse penger igjen, for jeg har faat mit papir. Han er ikke saa rik at han vil miste saa mange penger.“

Da hun var færdig, lukket hun skapet og gik med nøklene og sin tunge byrde efter igjen at ha slukket lyset.

Omtrent fem minutter senere listet hun sig lydløst som en kat ind i spisestuen. I skjæret fra ilden saa hun Glade ligge sovende og tungt pustende i lænestolen.

„Beruset!“ mumlet hun; saa sa hun høit for at være sikker i sin sak: „Mr. Glade!“ Han rørte sig ikke.

Hun listet sig helt bort til ham og la nøklene i hans frakkelomme. Skjælvende listet hun sig bort igjen. Hun hadde endnu et arbejde at gjøre ute paa klipperevet.

„Gud ske lov for taaken!“ mumlet hun, da hun faa minutter efter gik ut.

Litt over seks gik Glade i en halvt for- tumlet tilstand til stationen. Først om morgenen fandt han nøklerne. Han flyttet dem over i sin benklæomme med en dunkel forestilling om at han hadde laast skapet i en fart. Han hadde den forseglede pakke i god behold og trods et visst fysisk ildebefindende følte han sig slet ikke nedtrykt. Han hadde bare forsømt at se til Shalbert, men paa grund av omstændighetene vilde nok Mandrake tilgi ham det.

Med hensyn til Dorothy var haabet blussat op igjen. Naar Starforth bare var avveien, kunde der hælde mange ting. Og deane formodning var helt korrekt.

XX.

Der faldt et kort til Dorothy.

Der gik en time — en lang, tung time for den trætte og ængstelige Roddie — før Dorothy vendte tilbake.

„Far er litt bedre nu; han hadde et lite anfald av sin sygdom, sa hun. „Jeg kan naturligvis ikke forlate ham iaften. Mr. Boon, jeg er saa taknemlig over at De er kommet.“

„Hvad ønsker De, jeg skal gjøre?“ spurte han og spekulererte paa, om denne vakre pike var den forvikling i sakene, Phin hadde talt om.

„Jeg har mig vist dumt, ad før,“ sa hun smilende. „Det er ikke midnat endnu. Starforth har mange venner blandt fiskerne og kanskje han har tat en tur ut paa havet med

en av dem, eller ogsaa har han gaat en læn- gere tur end sedvanlig. Jeg er sikker paa, han blir kjed over at høre at der er gjort saa mange ophævelser over hans fravær.“

„Det lyder jo meget fornuf- tig,“ svarte Roddie — „jeg ind- rømmer De gjorde mig æng- stelig for en time siden, og De maa tilgi mig at jeg siden den tid har forestillet mig alle mulige ting.“

„Jeg skal heller forklare Dem hvad som gjorde mig ængstelig.“ Hun fortalte ham ærlig og likefrem, omend med en dyp rødme, om scenen paa perrongen. „Jeg er ræd for at Glade ikke er særlig retskaf- fen eller hæderlig, men jeg kan ikke tro at han vilde gjøre sig skyldig i en voldshand- ling.“

„Har David andre fiender her i omegnen?“

„Hvis han hadde det, vilde Phin ha advart ham.“

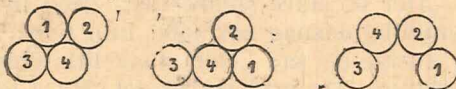
Roddie følte sig lettet. Han reiste sig og sa:

„Saa vil jeg ikke opholde Dem længer, Miss Silverst. Jeg gaar tilbake til huset og venter, til David kommer, hvis han ikke allerede er kommet. Hvis han ikke viser sig, naar baatene kommer ind —“

(Forts.)

Løsninger paa opgavene i dr. X' avde-
ling i nr. 33:

118. De fem mynter: Først legger man de fire mynter som vist paa fig. 1. — hvad der ikke er nogen vanskelighet ved. Og likesaa let er det der paa at flytte mynt nummer 1 til den plads som er vist i fig. 2. Det næste man nu har at gjøre, er behændig at flytte mynt nummer fire hen til den plads som er angit paa fig. 3. Man vil da let kunne anbringe den femte mynt paa det sted, hvor før mynt nummer fire laa, saaledes at den noiaetig kommer til at berøre alle



de fire andre. Et blik paa fig. 3 vil vise, hvor vanskelig det er alene ved øiets hjælp at bedømme den rette avstand mellem mynt nummer en og tre. Som regel vil man under forsøkene gjøre denne avstand allfor liten.

119. Fikserbillede: Det er en liten gut som er synderen. Han ses, naar man vender billedet helt om, mellom de to trær i forgrunden.

120. Astrids og Veras alder: Kaller man Astrids alder A og Veras alder V, kan der oppstilles følgende to ligninger:

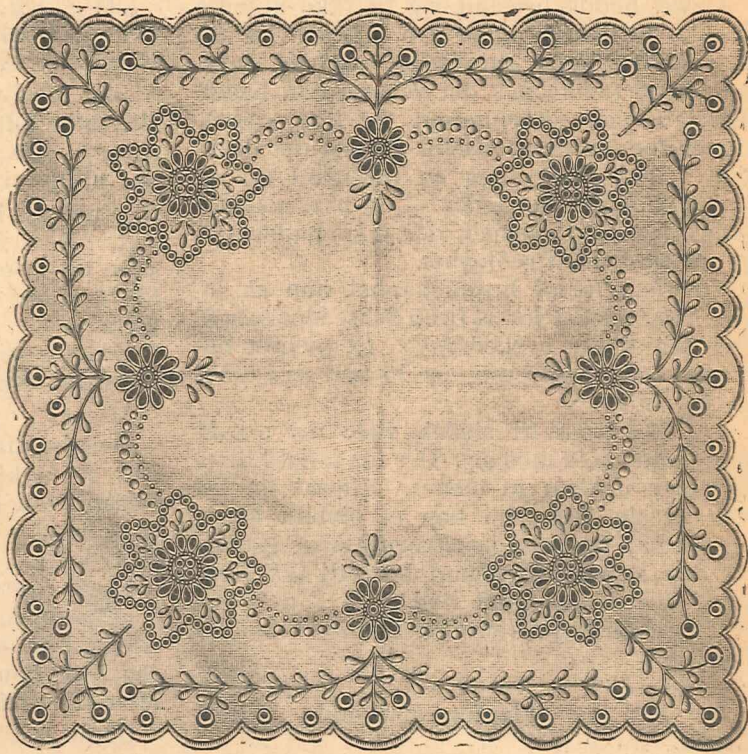
$$\begin{aligned} 1) & A = 2[V - (A - V)] \\ 2) & A + A + (A - V) = 63. \end{aligned}$$

Herav finder man igjen at $V = 21$ og $A = 28$. Med andre ord: Astrid var 28 aar og Vera 21.

121. Logogrif: se, kro, kno, reiser, — keiser-krone.

36te haandarbeide.

Serviet med engelsk broderi og plattsom.

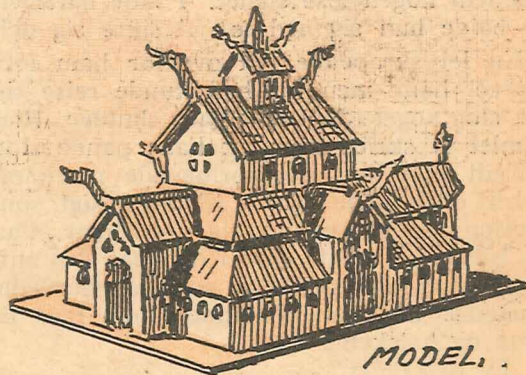


Broderes paa hvitt lin med hvitt brodergarn. Den er ca. 70 cm. stor i kvadrat. Materiale: Paategnet lin og garn, pris kr. 9.00 gjennem „Nordisk Monstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. De tilhørende seddel findes i „R a g v r n" paa side 18

En stavkirke.

Et underholdende og dekorativt løvsagarbeide.

Vi bringer paa side 20 og 21 de første to model- tavler til en gammelnordisk stavkirke, utført som løvsagarbeide. Den færdige model er ca. 25 cm. høi og særdeles dekorativ. En eiendommelighet ved dette arbeide er, at alle de forskjellige deler og smaastykker er „tappet“ sammen, hvilket gir den færdige model en udmerket soliditet og form, men som under sammensætningen — hvis man ikke passer rigtig paa — kan faa arbeidet til at minde om de berømte „kinesiske æsker“, hvor sammensætningen av de forskjellige deler i sig selv er et problem. Likesom ved de kinesiske æsker findes der her ogsaa bare en maate at

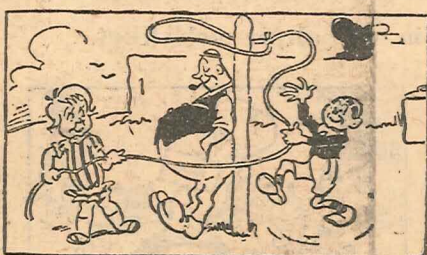


sammensætte de 61 deler paa, hvorav stavkirken be- staar, — men den er til gjengjæld noie angit ved en systematisk numering av delene. De to resterende modeltavler følger i de kommende numre av „Allers Familie-Journal“.

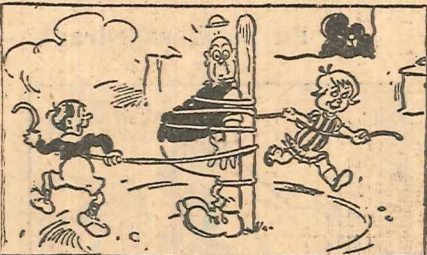


En storartet huske.

1. „Nu blir det ikke flere husketu- rer iaar!“ sa den tykke mand til lille Marie og hendes fætter, idet han med kraftige økseslag tilintetgjorde barnas bedste leketøi. Til hans undskyldning tjener, at det var vedmangel det aar!



2. Marie og hendes fætter var natu- rligvis meget lei over at de ikke hadde nogen huske mer. Men de to smaa- folk — især Marie — pleier ikke at være tapt bak en vogn. De viste sig ogsaa nu stillingen voksen. Den tykke mand stod og sov op til en stolpe.



3. Men det skulde han ikke ha gjort, for før han saa sig for, var han slikt onspundet med et sterkt tau og saa inderlig forenet med pælen at han ikke med sin bedste vilje kunde komme løs. Men det var heller ikke me- ningen han skulde komme løs!



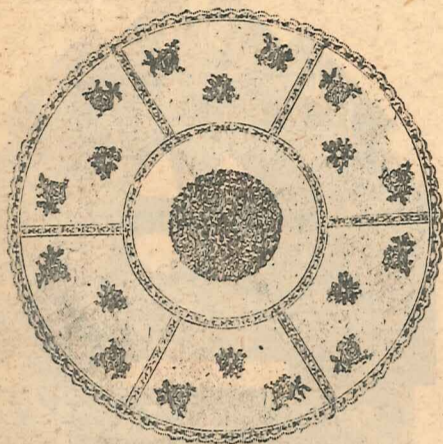
4. Ialfald ikke Maries og hendes fæt- ters mening. For de skulde nemlig først ha en husketur paa pælen og den tykke mands mave! Det kommer der ut av at lage barnas huske til brændsel. Det bør man vogte sig for, — særlig naar man har en kulferund mave! s

Hvad der interesserer damerne.

Rundt teppe med korsstingbroderi.

(Hertil hører bill. 1-3.)

Modelleppet er sammensat af rester af hvid kanava, hvorpaa 3 korssting er 1 cm., og er 80 cm. stort i diameter. Som det fremgaar af billedet, 1. bestaar leppet af en rund midtdel og seks like store stoffdelene, der lægges udenom denne, og som forbindes



Bill. 1. Rundt teppe med korsstingbroderi, 80 cm. stort.

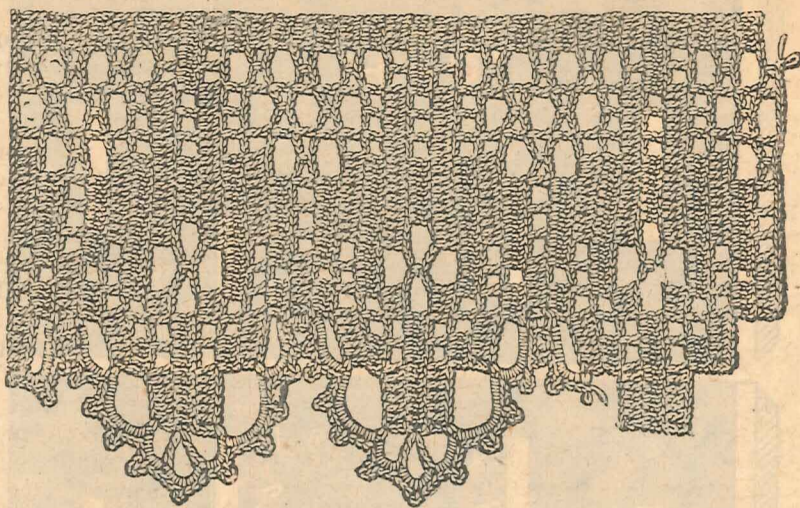
indbyrdes ved kniplede eller heklede, smaa mellemværk og omkantes af en tilsvarende blonde. Med ganskeligt perlegarn broderes mønstret bill. 2 paa midtdelen og bill. 3 paa hver af de 6 andre dele. — Man kan naturligvis ogsaa brodere paa et sammenhængende stykke stof, paasynende med knap-

Bred, heklet blonde til gardiner, forklær, tepper, løpere og lign.

(Hertil hører bill. 4.)

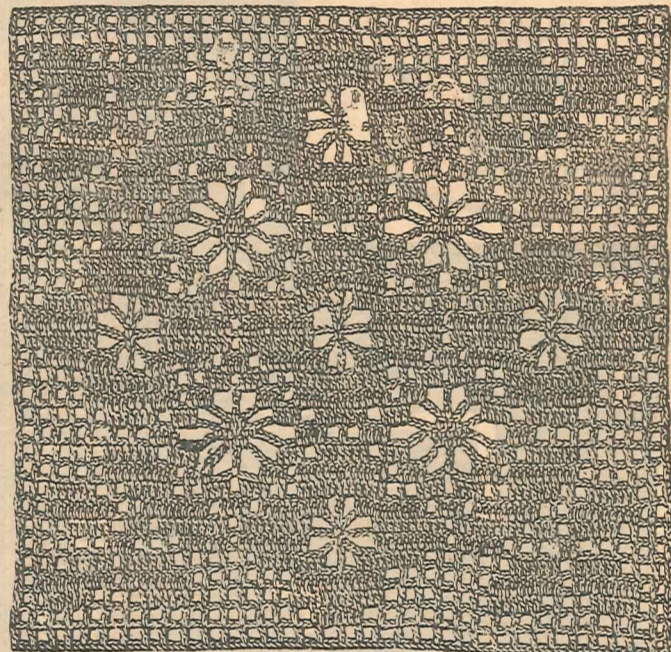
Denne meget virkningsfulde blonde hekles i frem- og tilbagegaaende rader paa et opslag af 45 l. (luftmaske).

1. rad: 1 st. (stang eller pindemaske i den fjerdesidste l., 6 st. ved siden av (d. v. s. 1 st. i hver af de følgende masker); 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st. (d. v. s. st., der nævnes efter 2 l. hekles i hver tredje maske), 9 st. ved siden av 2 l. og 1 st.; 5 l., 1 st. i den sjette næste l., 3 l., 1 f. m. (fast maske) i den trediefølgende l., 3 l., 1 st. i den trediefølgende l., 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 2. rad: 3 st. i begyndelsen af raderne med like tal træffer den første st. altid i forrige rads næstsidsste st.), 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i midten av de næste 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 5 l., 1 st. i den fjerdesidste st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, arbeidet vendes. — 3. rad: 1 st. i den næstsidsste st., 5 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 l., 1 f. m. i midten av de næste 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 5 l., 1 st. i den næste st., 3 l., 1 f. m. i midten av de næste 5 l., 3 l., 1 st. i den følgende st., 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 4. rad: 3 st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i midten av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 5 l., 1 st. i den følgende st., 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 8 l., arbeidet vendes. — 5. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 5 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i midten av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 6. rad: 3 st., 5 l., 1 st. i den næste st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 8 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 5 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den sjette næste st., 18 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 8. rad: 9 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 5 l., 1 f. m. om midten av de følgende 5 l., 5 l., 1 st. i den fjerdenæste st., 12 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 9. rad: 1 st. i den næstsidsste st., 5 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 5 l., 1 st. i den 3. av de næste 5 l., 18 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 10. rad: 3 st., 5 l., 1 st. i den næste st., der følger efter de næstsidsste 2 l., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 15 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 1 st. i den næstsidsste st., 5 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., 1 st. i den følgende st., 3 l., 1 f. m. i midten av de følgende 5 l., 3 l., 1 st. i den næste st., 3 st. ved siden av, 3 l., arbeidet vendes. Fra 2. til 11. rad gjentas stadig.



Bill. 4. Bred, heklet blonde til gardiner, forklær, tepper, løpere o. l.

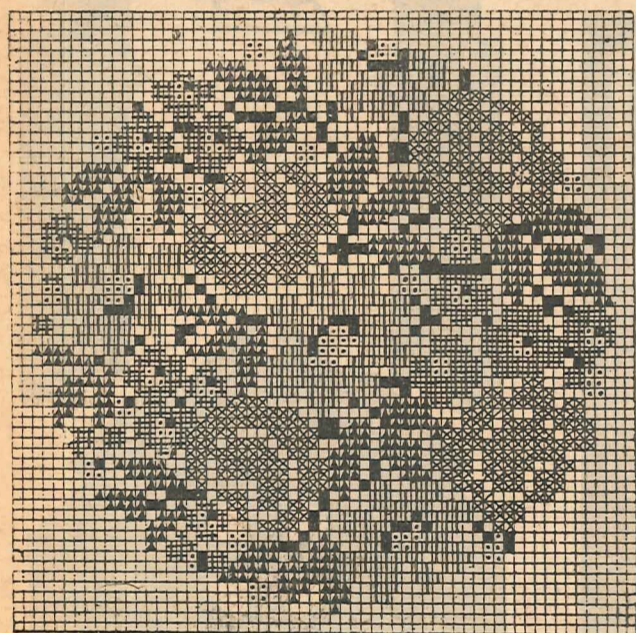
2. rad: Om de første 8 l. av 1. rad hekles 2 ganger avv. 3 f. m. og 1 pikot (d. v. s. 3 l. og 1 f. m. i den sidste f. m.), derpaa endnu 3 f. m., ** 5 f. m. om de følgende 3 l., om hver av de to næste bueer paa 8 l. hekles 2 ganger avv. 3 f. m. og 1 pikot; derpaa endnu 3 f. m., det første pikot paa den første bue slynges fast til det sidste pikot paa den forrige bue, om hver av de følgende 3 ganger 3 l. hekles 2 f. m., 1 pikot og 2 f. m.; om hver av de følgende 2 ganger 8 l. hekles 2 ganger avv. 3 f. m. og 1 pikot; derpaa endnu 3 f. m., og fra ** gjentas stadig.



Bill. 5. Formindsket arbejdsprøve til den heklede firkant paa barnevognsteppet i forrige nummer.

Naar en sort silkekjole har faat regn.

anbefales det, naar man har tørret den godt af med et rent klæde, da at lægge den paa et bord og lade den godt ut. Derefter tar man varm sort kaffe som skal siles, og fugter ved hjælp av en svamp eller en flad børs'et stoffet dermed. Ved denne behandling forsvinder alle flekker, og naar man saa stryker silketøiet paa vrangen med et varmt strykejern, faar det en pen glans og ser næsten ut som nyt. I nødstilfælde kan man ogsaa stryke tøiet paa retten, men man maa sørge for, at strykejernet ikke berører stoffet; man kan for at beskytte det lægge almindelig avis-papir eller trækpapir over silketøiet.

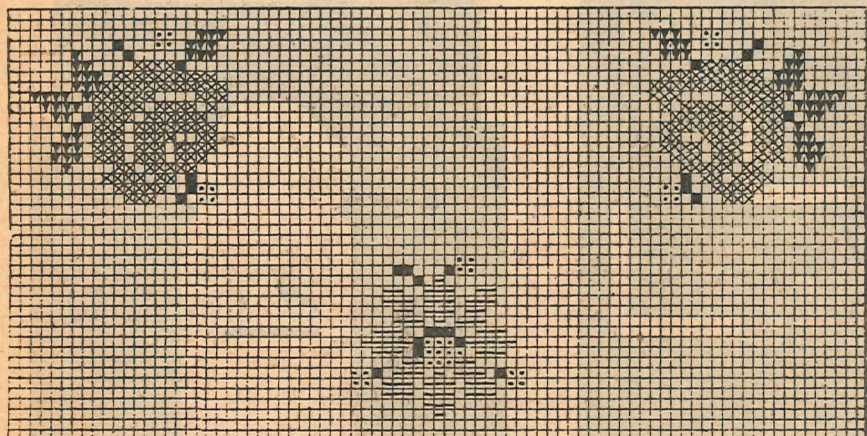


Bill. 2. Typemønster til broderiet paa midterdelen av teppet bill. 1.

Forklaring af Tegnene: □ lila, □ blaa, ⊗ lyserød, □ gul, ■ brun, ▲ grøn.

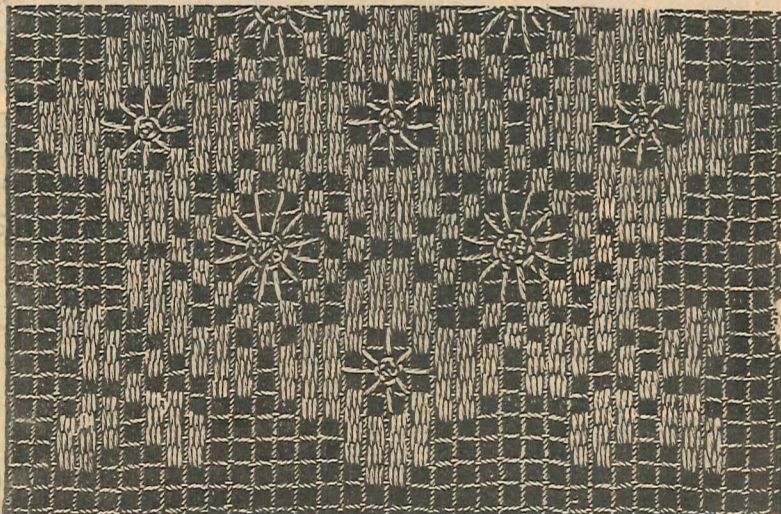
hulsting og klippe stoffet under dem bort, men her-til maa anvendes et temmelig fastvævet korssingstof (grovt lerret eller lign.)

Til tilkævnslætningen om blinde's ne'e's'e kant hekles: 1. rad: 1 f. m. i den 1. st. blondens 1. rad, * 8 l., 1 f. m. i den næste rads randstangmaske, 3 l., 1 f. m. i næste rads randstangmaske, 2 ganger avv. 8 l. og 1 f. m. i den følgende takkehjørne, 3 l., 2 ved 3 l. adskille dobbeltstangmasker, i den midterste av takkespidsen 3 st., 3 l., 1 f. m. i den følgende takkehjørne, 8 l., 1 f. m. i den næste takkehjørne, og fra * gjentas stadig.



Bill. 3. Typemønster til broderiet paa de seksytterste dele av teppet bill. 1.

Forklaring af Tegnene: □ lila, □ gul, ▼ grøn, ⊗ lyserød, ■ brun.



Bill. 6. Arbejdsprøve til firkanten paa barnevognsteppet i forrige nummer, naar den utføres i filering. Naturlig størrelse.

En stavkirke.

Et løvsagarbeide,
som bestaar av 61 deler.

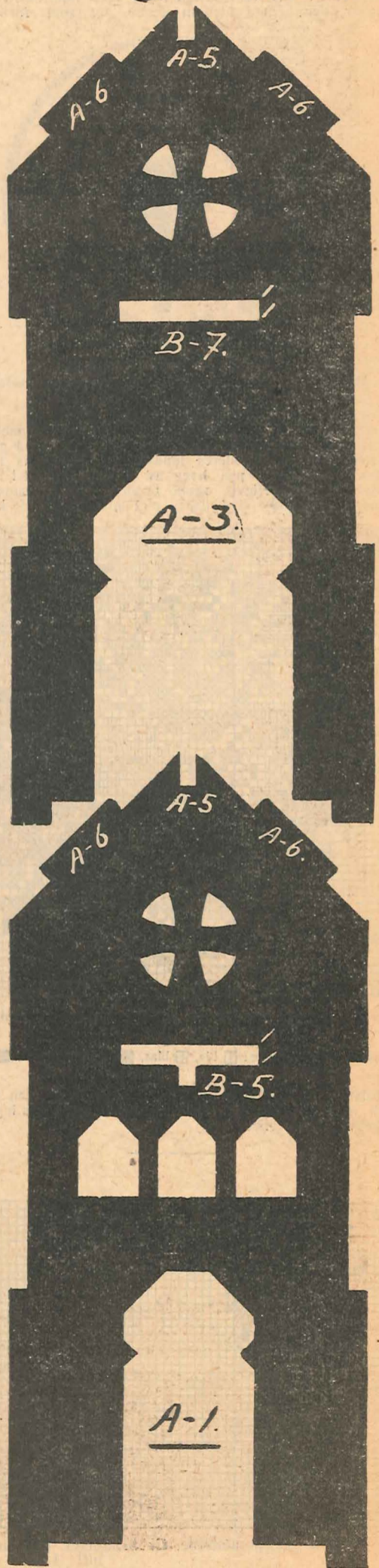
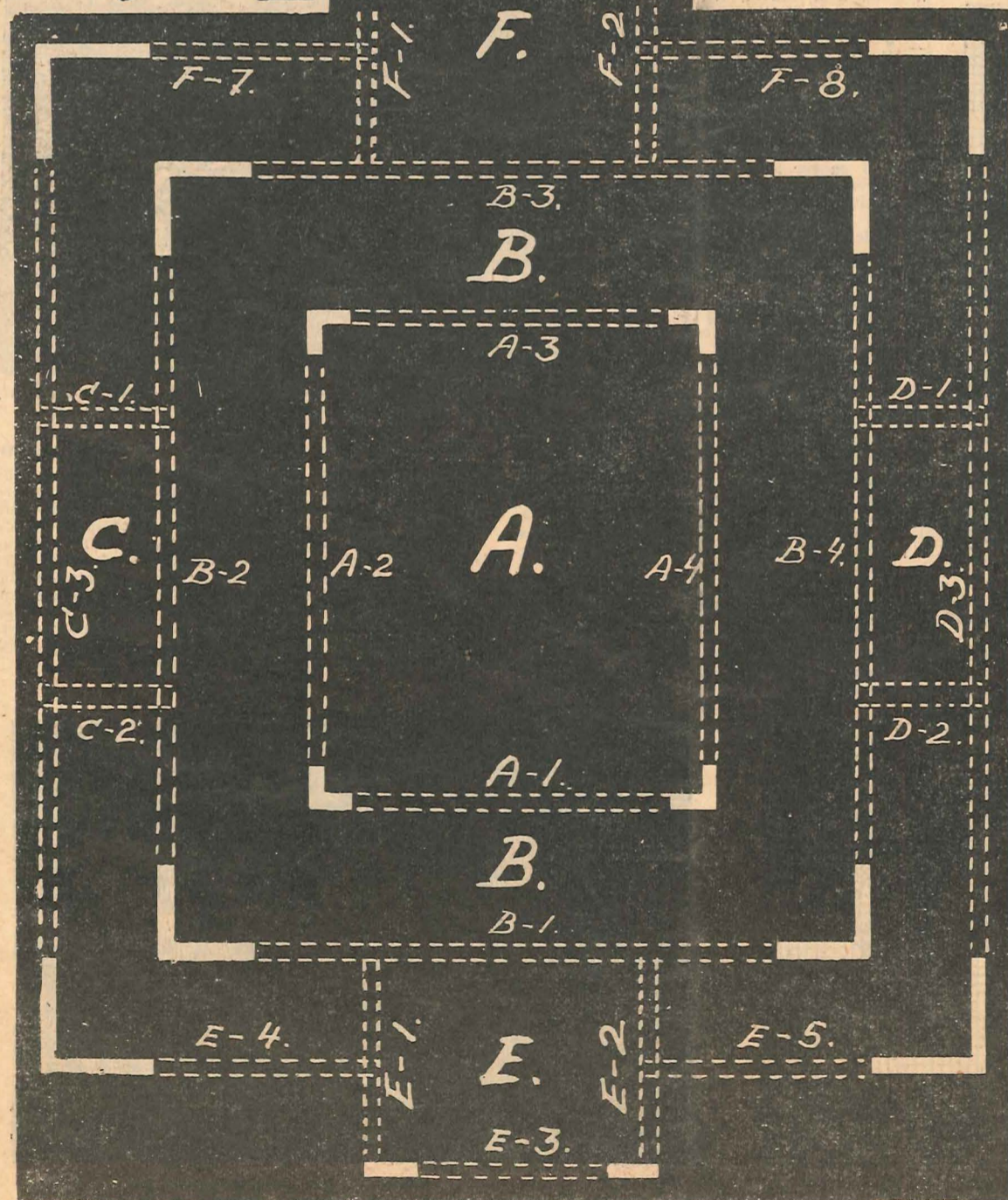
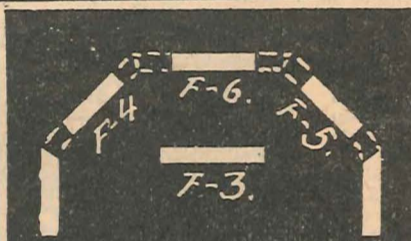
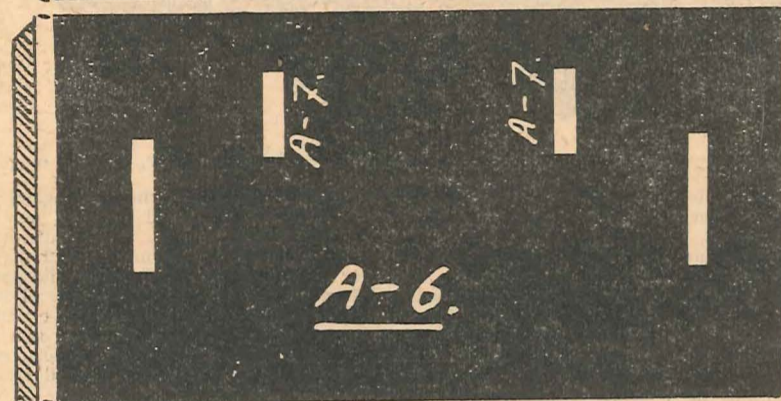
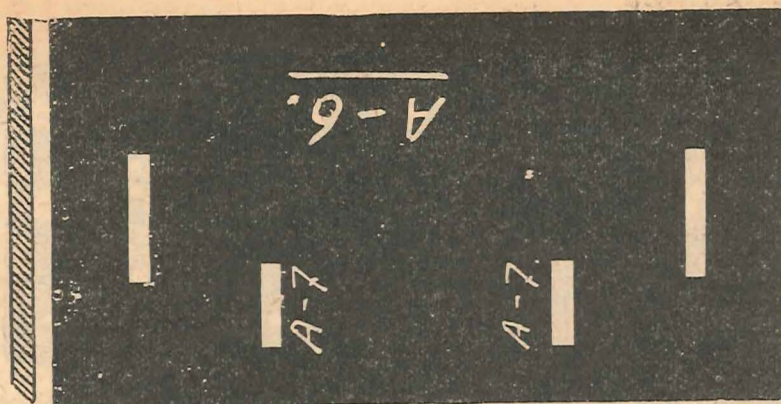
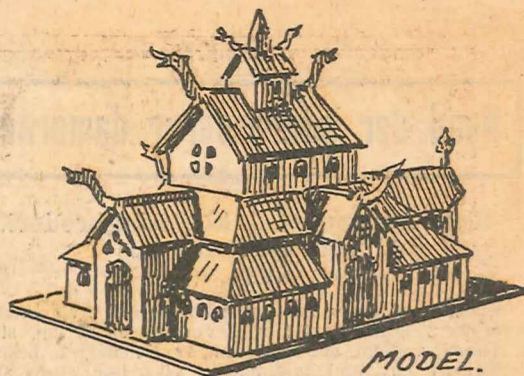
(Se notisen paa side 18.)

Kort veiledning til 1. plan.

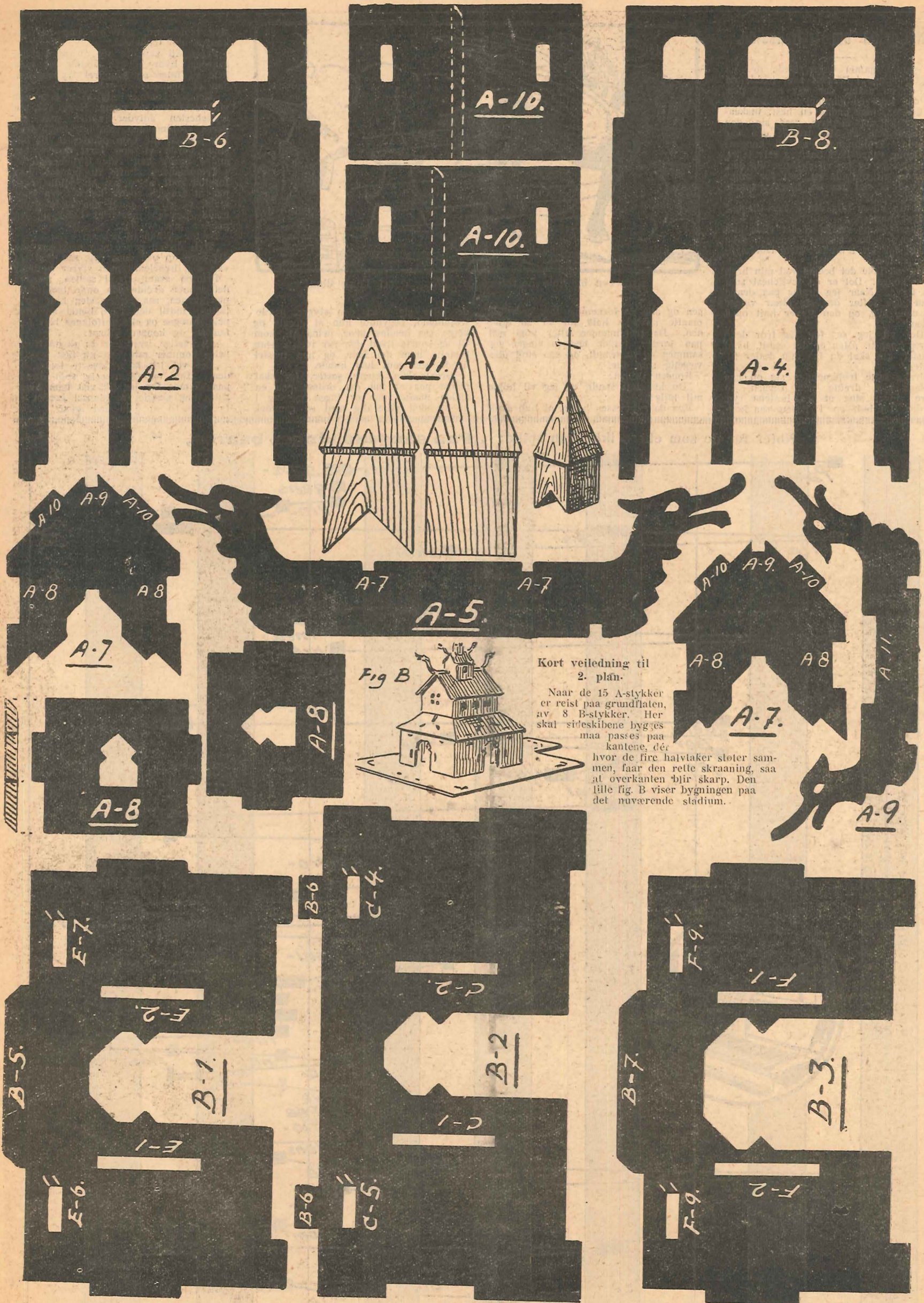
Kirken skjæres ut av 3 mm. og grundflaten av minst 5 mm tykt træ. Skjær først denne, grundflaten G, nøiagtig ut med hullene bestemt i vinkel og skarpe kanter. Kirken bygges nu op paa grundflaten og samles av 61 stykker som alle er merket av et understreket nummer, og for at faa orden paa alle disse stykker er bygningen av kirken som det ses paa grundflaten delt i flere avdelinger. A er selve kirkeskibet, og dette bygges først av 15 forskjellige stykker. Saa kommer sideskibene B, saa forgangene C, D og E og tilslut koret F. Naar et stykke er skaaret ut, saa pas det til, hvor tallet viser, at det skal sitte, og merk det omhyggelig med dets nummer, indtil den del av kirken, hvortil det hører, kan samles.

Gaar man ikke frem i den bestemte nummerorden, er kirken næsten umulig at bygge.

De punkterte linjer paa nogen av stykkene viser, at kanten skal skjæres skraa, men paa tapper og huller er dette ikke vist, og disse maa derfor passes til paa stedet. Likeledes maa kantene paa de smaa halvtaker skjæres skraa, efterhaanden som der gaas frem. Spiret nr A-11 skjæres ut av en klods. De lille figur A viser, hvad der ska bygges av disse 15 A-stykker.



En stavkirke. Et pent og morsomt løvsagarbeide: 1ste plan.



Kort veiledning til 2. plan.

Naar de 15 A-stykker er reist paa grundflaten, av 8 B-stykker. Her skal sideskibene bygges maa passes paa kantene, der hvor de fire halvtaker slotes sammen, faar den rette skraaning, saa at overkanten blir skarp. Den lille fig. B viser bygningen paa det nuvaerende stadium.

En stavkirke. Et pent og morsomt løvsagarbeide: 2den plan.

Historien om tryllehesten.

I gamle, gamle dager levde der en mægtig konge i Persien som hadde en søn og en datter der var meget pen. En dag kom en gammel troldmand op til kongen, han hadde en hest, utskaa-ret av kulsort ibentra, med sig; den var saa pen, at alle trodde den var levende. Troldmanden sa til kongen:

„Denne vakre hest har jeg selv laget, herre konge, og jeg vil skjænke dig den, hvis du vil opfylde en bøn for mig.“

„Hvad er det for en bøn?“ spurte kongen.

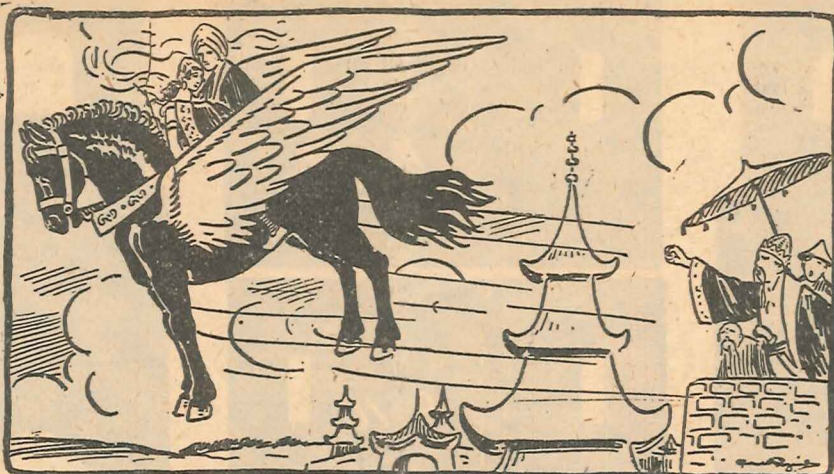
„At du vil gi mig din datter tilegte,“ sa troldmanden.

Kongen lo og svarte at det vilde han ikke gi for en utskaa-ret træhest, ikke engang for en levende. Men troldman-den vedblev:

„Du vet ikke det bedste ved min hest, herre konge! Det er en tryllehest som kan flyve. Naar jeg dreier paa denne skrue, saa løfter der sig etpar vinger fra dens ryg, og den flyver høit op i luften.“

„Det vil jeg se, for jeg tror det,“ svarte kongen. „Men er det sandt, hvad du sier, saa skal du faa min datter til hustru.“

Straks salte troldmanden sig op paa hestens ryg, dreide paa skruen, to store vinger slog ut fra hestens ryg, og den fløi høit op i luften, saa kon-



Keiseren og hele hoffet ropte: „Fang dem! Fang dem!“

gen og alle de fornemme folk ordentlig maatte strække hals for at se efter den. Da troldmanden atter kom ned paa jorden, foldet hestens vinger sig sammen og forsvandt, og den stod ubevægelig som før.

Kongen utbrøt: „Du har talt sandt, og jeg vil holde mit løfte!“

Men da prinsessen hørte, at hun skul-

de gifte sig med den stygge, gamle troldmand, begyndte hun at graate og klage, saa hendes bror, prins Ali, kom til og spurte hvad der var iveien. Hun fortalte ham det hele, og han trøstet hende, saa godt han kunde.

„Graat ikke, kjære søster, jeg skal prøve paa at faa det ordnet paa en anden maate; der er ingen mening i at du skal gifte dig med en gammel,

styg troldmand, selv om han har git kongen en tryllehest.“

Prins Ali skyndte sig nu ut i slots-gaarden, hvor kongen endnu sat med hele sit følge og beundret tryllehesten. Saa sa prinsen:

„Det forekommer mig, at vi ikke har undersøkt den sak rigtig. Hvem vet, om tryllehesten adlyder andre end sin herre, troldmanden som har laget den? Før kongen gir ham prinsessen til hustru, burde vi dog først prøve, om andre ogsaa kan ride tryllehesten.“

Troldmanden skulde til prinsen, han forstod godt at prins Ali vilde prøve paa at faa sin søster befridd fra hans magt, og straks fandt den onde trold-mand paa en maate at befri sig fra prinsen paa.

Derfor sa han til prinsen: „Hvis du vil prøve min hest, saa sæt dig bare op paa dens ryg, saa skal jeg vise dig, hvorledes man styrer hesten.“

Prinsen svang sig i sadlen, men i det samme dreide den onde troldmand paa skruen, saa hesten steg høit op i luften, indtil den bare lignet en liten prik. Kongen og alle hoffolkene blev for-færdet, og kongen utbrøt:

„Ulykkelige, hvad har du gjort? Hvor-ledes kommer min søn nu ned igjen?“

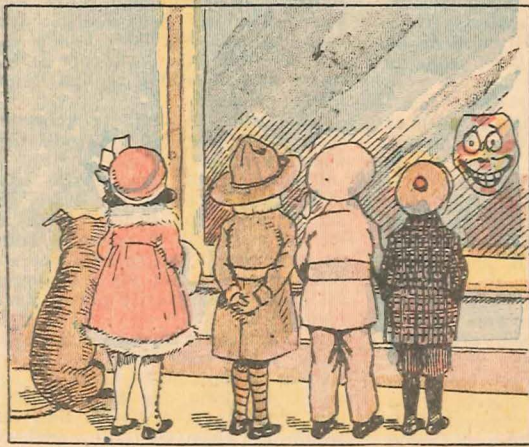
„Det vet jeg ikke,“ svarte troldman-den. „Det var ham selv som dreide paa skruen, for jeg fik vist ham hvor-ledes han skulde faa stanset hesten og faa den til at dale ned igjen.“

Noter for de som ellers ikke kan spille: „Paa sangens vinger baaren, --“

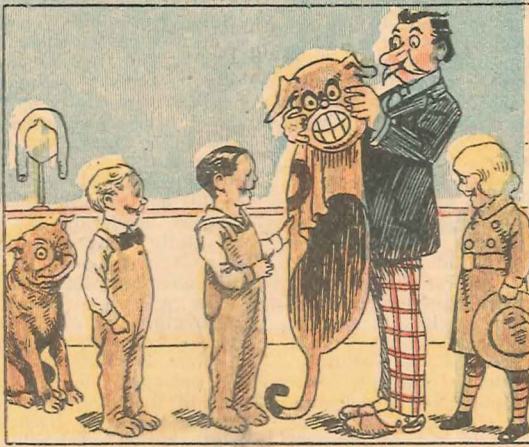
The diagram consists of several vertical lines representing musical staves. Horizontal lines connect words and syllables across these staves, indicating a sequence or relationship. The words are arranged in a somewhat circular or spiral pattern. A small circular illustration of a gramophone is positioned on the left side of the diagram.

Words and syllables visible in the diagram include: Paa, Min, Til, den, Der, jeg, er, yn- ligt, sted., rer, de, pi-, mens, ver-, Paa, flo-, dens, vand., ve, paa, flo-, dens, vand., sang- gens, vin-, ger, paa-, re, dig, med; bred- den, af, gan-, ges- flo-, Der, skum-, tro-, ske, sko-, ma- ve., sol-, randi; Og, io-, tus-, ne, ster, blom., so-, ve, Paa, flo-, dens, vand., ve, paa, flo-, dens, vand., blom., ster, ne, so-, stil-, ve, vand., blom., ster, ne, so-, stil-, ve, vand.

Buster Browns skøierstreker. Da Ivan den grusomme møtte sin overmand.



1. Buster: „Her skal dere se den nye butik med masker og dragter. De har de mest brillante ting derinde: man kan bli forvandlet baade til hunder og apekatter. Se bare den hunden der. — Var det ikke noget for dig, Smith? Du vil sikkert ta dig ut som hund! Skal vi leie den?“



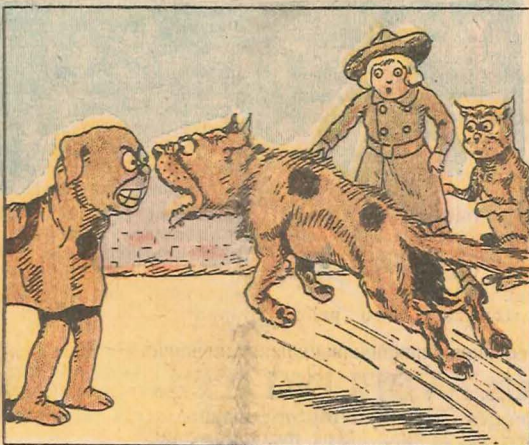
2. Herren: „Jeg forstirrer Dem, mine unge venner, at dette hundehode er laget av det bedste hærdeede staa, og kan ikke gaa itu — selv om en løve biter i det.“
Tiger: „Det var forresten nok værd at ha en slik pandebrask!“



3. Smith: „Saa kom nu an! Nu er jeg parat til de vældigste kamper og eventyr!“
Tiger: „Buster, Buster, la der nu ikke bli spektakler. — det er ikke alltid det er let at være hund!“
Buster: „Snak, Tiger, nu skal vi netop ha loier!“



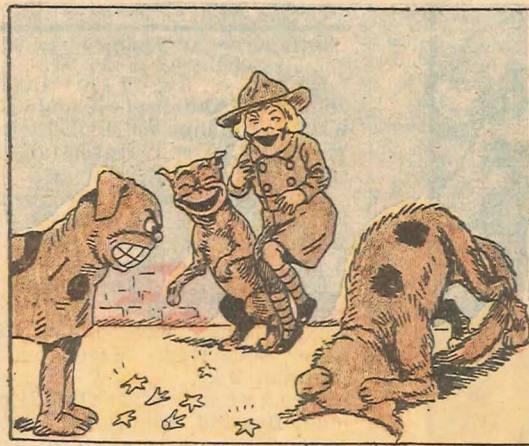
4. Buster: „Tak skjæbne! Der kommer Johnsons hund „Ivan den grusomme!““
Ivan: „Hvad er du for en kalveknæet bul-biter, og for et gebis, du har!“
Smith: „Br-r-r-r!“
Tiger: „La ham være ifred, Ivan!“



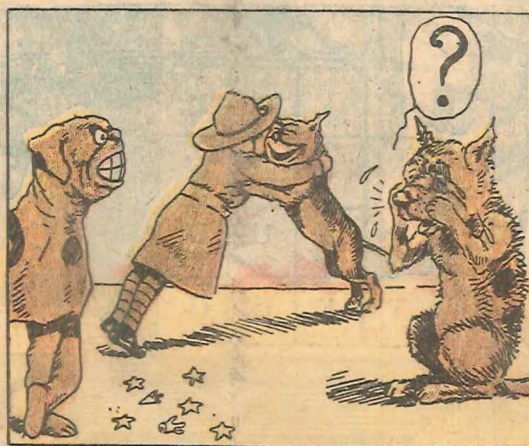
5. Buster: „Bit ham, Ivan! Han er likesaa god som en menneskeeter! Han vil æde dig op med hud og haar!“
Ivan: „Jeg skal knuse — knuse dig, du med dine dumme øine! Jeg skal sluke dig i en mundfuld!“
Tiger: „Lop, gutter! Lop eders vei!“



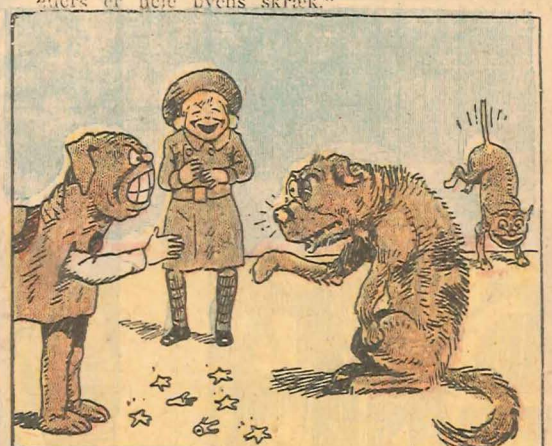
6. Buster: „Det ser ut til at Ivan den grusomme har fundet sin overmand. Alt, hvad han biter og tygger hjælper ikke, — se, hvor tændene drysser ut av munden paa ham! Det hundehode kan han ikke magte, skjønt han ellers pryler alle andre hunder.“
Tiger: „Det under jeg dig, Ivan, du, som ellers er hele byens skrek.“



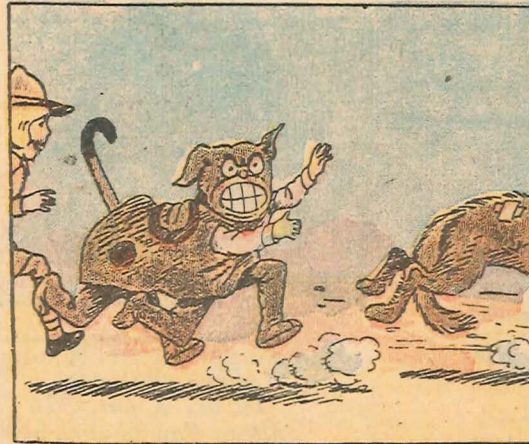
7. Ivan: „Aa, mit hode, aa, mit hode, det gjør forkeerlig ondt! Det var som om jeg bet i jern og staa! Aldrig har jeg møtt en saa sterk hund!“
Tiger: „Det var allikevel en god ide, Buster!“
Buster: „Bravo, Smith! Du er en taper hund!“



8. Smith: „Vil du ha revanche, Ivan? Skal vi ta en omgang til? Ivan den grusomme overgir vel ikke for saa lite!“
Ivan: „Skaan mig, skaan mig, jeg indrommer, jeg har fundet min overmand!“
Buster: „Tiger, jeg maa omfavne dig! Det er sandelig størartet at se Ivan graate for den hunds skyld!“



9. Smith: „Ja, ja, la mig saa trykke din pøse, gamle kamerat!“
Ivan: „Tak, du er bedre end jeg; si mig nu dit navn, du store, sterke hund, som har beseiret Ivan den grusomme!“
Tiger: „Hurra, hurra, nu er krigen forbi!“



10. Smith: „Hvad, kalder du mig en hund? Jeg er et uhyre, som spiser en hund hver morgen paa fastende hjerte!“
Ivan: „Hjælp, hjælp!“
Buster: „Nu er du næsten for slem, Smith!“



11. Ivan: „Hjælp, hjælp, red mig, skjul mig, der er et frygtelig uhyre efter mig!“
Hr. og fru Johnson: „Men hvad er det dog overgaaet vor deilige hund? Aldrig før har vi set Ivan den grusomme være rædt! Han mangler jo mange tænder!“



12. Tiger: „Vet du hvad, Buster, det er en kostelig historiel! Den maa du skrive ned i din dagbok, og hver gang jeg er i daarlig humør maa du lese for mig om uhyret Smith, som beseiret den tapre „Ivan den grusomme.““

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Brændende kjærlighet.

Av James Francis Dwyer.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Ingen av verdenshavene kan opvise saa store dybder som „Det stille hav“. Den største av dem er Pool of Pal-fau, der sikkert maa betragtes som krateret av en av urtidens uhyre vulkaner. Fra dette kraters kant hæver sig en naken klippe, og paa den staar der en indskrift, som lyder saaledes:

„Her ligger den brændende kjærlighet;
her sank den, og djævelen rykket sine
bryn, da den sank.
Den 22. april 1911.“

Den brændende kjærlighet var en ualmindelig stor perle med en sjelden glans, som i aaret 1904 blev fundet av en perlefisker ved øen St. Aignan. Det følgende aar blev den bragt til Singapore, hvor den blev utstillet av en hollandsk juveler ved navn Van Tromp. Den blev kjøpt av en Mr. Henri Boursault, men fra ham blev den stjålet, da han gik ombord paa et av Messagerie-linjens skibe, som laa i havnen. Veiret var meget haardt, og da Mr. Boursault traadte fra den lille baat over paa faldrepet, overgav han for et øieblik sit juvelstykke til manden som hadde rodd for ham. Denne rodde skyndsomt bort med etuiet, mens franskmændene for-gjæves fra foten av faldrepet ropte efter tyven.

Et aar efter dette tyveri blev den brændende kjærlighet set i Banjermassin. Den var da i en beruset franskmænds besiddelse, og den blev gjenkjendt av en perlehandler, hvem franskmændene tilbød den tilkjøps. Perlehandleren meldte saken til politiet som opsøkte franskmændene i hans bolig i utkanten av byen. Her fandt de ham liggende død paa gulvet, avklædt omtrent til skindet.

Perlens vei gik nu sydpaa, og stadig etterlot den sig et blodig spor. Den blev en gjenstand, om hvilken der blev talt med rædsel, mange attraadde at eie den, mens de paa samme tid frygtet den, og mange var de forbrydelser som den gav anledning til.

Seks aar efterat den var blit stjålet fra monsieur Boursault, fik en engelsk perlehandler paa Torsdagsøen besøk av en maorier som tilbød ham den vidunderlige perle for nogen faa pund. Da englænderen gjenkjendte perlen prøvde han at holde maorien tilbake, men denne jog sin kniv i ham og flygtet ned mot kysten, forfulgt av en tilliende flok mennesker. Han sprang ut i en jolle og rodde ut i aapen sjø, og da mørket i det samme faldt paa, undslap han sine forfølgere.

Det var den 18. april 1911 at maorien flygtet bort fra Torsdagsøen. Samme dag var lyst-yachten La Panthere som eides av baronellen Rupert Mannington Besborough paavei fra Brisbane til Torresstrædet. Paa sin vei støtte den paa et koralrev som ikke stod betegnet paa sjøkartet, og dette rev var saa skarpt som en kniv, det skar et frygtelig hul i La Panthere, og skibet sank derfor i løpet av faa minutter.

Imidlertid lyktes det Sir Rupert lillike med sin to og tyveaarige datter Claire at komme ned i en baat likesom det ogsaa lyktes ham at tilbakeslaa et angrep av en kineserkok, to japanesiske opvartere og fire fyrbotere som forsøkte at bemægtige sig baaten. Men kineseren tok en hurtig hevn for det slag over haanden med aaren som den haandfaste englænder hadde liddelt ham. Han jog sin kniv dypt ind mellem hans ribben, og det var bare ved opbydelsen av sine sidste kræfter at yachtsens brave eier holdt sig opreist, indtil han fik baaten støtt bort fra det synkende skib.

„Det er ute med mig, Claire,“ hvisket han. „Hold nu modet oppe, du vil bli frelst, det føler jeg mig forvissat om,“ og som den egte gentleman, han var, kastet han sig derpaa bak-

længs ut fra baatens bakstavn og sank øieblikkelig; for han visste, at det ikke vilde bli hyggelig for en ung pike paa tyve aar at flytte om paa oceanet med et lik i bunden av baaten, især under det tropiske himmelstrøk.

Claire som var en modig pike forstod godt grunden til farens adfærd; hun rettet sig ogsaa efter hans sidste formaning og gjorde, hvad hun kunde for at holde modet oppe.

Hele den dag og den følgende nat sat hun og stirret ut mot horisonten. Himlen hvælvte sig over hende som et uhyre stort omvendt fat, og hun følte sig saa uendelig liten og ensom.

Men den næste dag, da hun pintes saaledes av tørst at hun bare længtet efter at dø, littet en av de smaa koraløer op ute i horisonten og vinklet ad hende med de høie palmekroner.

Men vinden ertet hende ubarmhjertig. Den førte hende henimot øen; men da hun var kommet den saa nær at hun kunde tælle alle palmetrærne slog den om og førte hende tilhavs igjen. Spændingen og sulten tok nu saa haardt paa hende, at hun sank avmægtig ned i bunden av baaten; men da vinden saa at den ikke kunde pine hende mer slog den om og førte baaten ind mot kysten igjen. Da Claire atter kom til bevissthet laa hun paa en bambusbaare inde i en tarvelig hytte tækket med palmeblader. Over hende høide sig to mænd, den ene omkring firti aar, den anden henimot fem og tyve.

Claire saa fra den ene til den anden; hendes blik vandret fra den ældres haarde, skarpe træk til den yngres aapne og venlige.

Det var den yngre som først tok ordet.

„De er paa den søte synds ø,“ sa han med blot, dæmpet stemme.



I likets brune hænder laa en perle av usedvanlig glans, størrelse og skjønnhet.

„Deres baat drev ind her, og vi har baaret Dem op til vor hytte. Vi to bor her.“

„Ja,“ hvisket Claire.

„Dette,“ sa den unge, idet han pekte paa den ældre, „er Philip Macquarie, og —“

„Forhenværende statsadvokat i Ny Sydwaales,“ avbrøt den anden ham, „kom bare med det allsammen, min kjære Robert. Jeg har ingen fremtid, altsaa maa jeg gjøre det mest mulige ut av min fortid. Philip Macquarie, kjære frøken, forhen anset som den mest lovende jurist i Australien.“

Den unge rynket brynene.

„Mit navn er Robert Curtis,“ sa han; „vi —“

„Jeg kan ikke tillate dig at være saa beskeden, Robert,“ utbrøt advokaten; „jeg kan ikke staa her og finde mig i, at du fortier de fortrin og evner du besidder. Kjære frøken, Curtis er amerikaner, en ganske udmerket amerikaner — et rent jern, som dog har git alle sine glimrende fremtidsmuligheter en god dag for at kunne leve et frit liv —“

„Hold op med dette taapelige snak,“ avbrøt den unge mand ham.

„Ja, men det er jo sandt,“ protesterte Macqua-

rie, „baade i New York og i Chikago er du jo —“

„Vil du tie!“ ropte den unge truende.

„Jeg forklarer jo bare hvem du er,“ sa advokaten. „Hvorfor faar jeg ikke det. Den unge dame er øiensynlig av vor stand, og derfor er det bare i sin orden, at hun faar rigtig besked om det selskap hun er kommet i.“

„Lever der andre familier — andre mennesker her?“ spurte Claire.

Den ældre bukket.

„Ved sidste folketælling beløp befolkningen her sig til to personer,“ meddelte han. „To voksne: Robert Curtis, amerikaner og ugift, trosbekjendelse: episcopaner, og Philip Macquarie, gift, advokat og av uangit trosbekjendelse.“

Den unge rynket igjen brynene og skjøv juristen tilside.

„Vi er de eneste mennesker her paa den søte synds ø,“ sa han og saa fast paa den unge pike. „Vi er kommet hit fra Townsville i Queensland for otte maaneder siden og bestemte at bli her — vi var nødt til at bli her.“

„Anløpes øen av skiber?“ stammet Claire.

„Deres baat er det eneste fartoi som er anløpet her, mens vi har opholdt os her. Vi ligger utenfor den rute handelsskibene benytter, og her er intet som kan gi dem erend hertil.“

Advokaten saa nu anledning til at gripe ind i samtalen:

„Tillat mig at bemerke, at øen dog nu har faat én tiltrækning,“ utbrøt han; „det har været en mangel —“

„Ti dog stille!“ utbrøt Curtis, „og behold dine flauere komplimenter for dig selv.“

„Jeg sier hvad jeg vil!“ ropte Macquarie. „Onsker jeg at komplimentere den unge dame, saa gjør jeg det.“

Claire, som var blit mer og mer urolig, reiste sig med besvær. Hun næret den største rædsel for, at de to mænd skulde begynde at slaas, og derfor utbrøt hun bedende:

„Jeg ber dere, hold da op. — Dere maa ikke trætte slik!“

„Mademoiselle befaler, og vi adlyder!“ sa advokaten bukkende — „det skal ikke komme til kamp!“

Claire Besborough hadet ham. Hun betragtet ham et øieblik, og saa gik det op for hende, hvorfor utsigten til en kamp mellem ham og den unge hadde fremkaldt saa stor angst hos hende. Hun hadde frygtet, at den ældre vilde vinde over den yngre.

Denne opdagelse gjorde hende rent svak. Hun segnet tilbake paa baaren, og de to mænd, som endnu skulde til hverandre, forlot hytten.

Litt efter kom Curtis ind med litt mat, og Macquarie ledsaget ham. Claire takket dem for den stekte due og de ristede bananer. Nu talte de imidlertid bare litt, og efterat de hadde anbragt maten paa

et trebenet bord, der var laget av vrakstykker, forlot de igjen hytten.

Mens Claire spiste, tænkte hun over sin stilling. Hendes komme hadde fremkaldt uenighet, og ensomheten paa øen fik hende til at se den kommende tid imøte med en følelse av angst og uhygge.

Efterat ha hvilt sig, forlot hun om eftermiddagen hytten og gik ut paa den hvite strandbred, og her møtte hun de to mænd som var i en saa heftig ordstrid, at de slet ikke straks la merke til hendes komme. Da de endelig opdaget hende, taug de straks; men de faa ord hun hadde hørt, og som var blit sagt av Macquarie tjente ikke til at berolige hende. Advokaten hævde sin ret til at gjøre hvad han vilde, og ropte hoit, at han ikke oftere vilde finde sig i Curtis' indskriden.

Idet de vendte sig om mot Claire, hadde hun igjen en tydelig følelse av, at hun hadet Macquarie og likte godt Curtis; men paa samme tid ønsket hun næsten, at hun var gaat tilbunds med La Panthere da den sank.

Skjenderiet var som sagt straks holdt op, da de opdaget hende, og advokaten begyndte der-

A's Sun.

Verdens ældste
Brandforsikringselskab.
London. Stiftet 1710.
Generalagent for Norge:
A. Aanonsen,
Dronningensgade 26.
— Telefon Nr. 112 og 19512. —
Agenter med gode Referancer antages.



Parba
Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel; den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.

Parba crème i tuber, i krukker.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
A. TH. NILSSONS MUSIKHANDEL, Norrköping 1.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, talcapparat og plater, ital. trækspil m. m.

BERTR. C. MIDDELTHON, FRIMERKEFORRETNING, Stavanger, Norge.
Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.



Otto Grande
EIEDOMSAVDELING
STORGT. 10. TELEF 26114
KRISTIANIA



ERNEMANN CAMERAS
anses for uovertræffelige. Vore stadige Bestræbelser for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modeller retfærdiggjør denne Tillid og gør enhver Køber til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for fotografiske Artikler. Prislister gratis.
ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

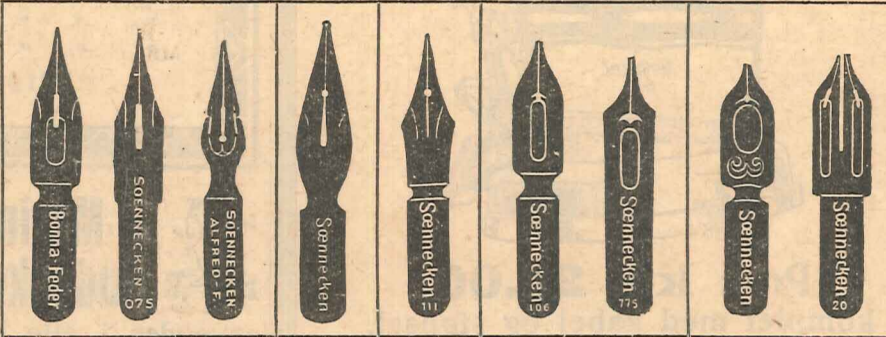
Slipning av barberknive utføres av Bergs Bølag Eskilstuna. Guldmedaille: Stockholm 1897. Paris 1900.



Cyklen Gjøa
fabrikeres av Hjalmar Johnsen, Møllergate 17, Xania.
Alle mesterskaper og landsridt er i aar vundne paa **GJØA CYKEL.** Kun kontant salg, men rimelige priser.

SOENNECKEN

Skrivepenne



Bonna Pen	Skrive-Penne Nr 075	Nr 232	Kuglespids-Pen Nr 516	Skole-Pen Nr 111	II-Penne Nr 106	Nr 775	Rundskrift-Penne enkelte	dobbelte
-----------	---------------------	--------	-----------------------	------------------	-----------------	--------	--------------------------	----------

Fortræffelige Konstruktioner .-. Af fineste Staal
Faas i alle Papirhandeler - F. SOENNECKEN - Skrivepenne- og Skrivevare-Fabriker - BONN

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhrkæder, optiske Artikler m. m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Prislister gratis.

Alf Biercke & FERNISSER

Lilleborg

Kjerne-sæpe tilfredsstillende selv den mest kræsne humors fordringer til en god vaskesæpe.

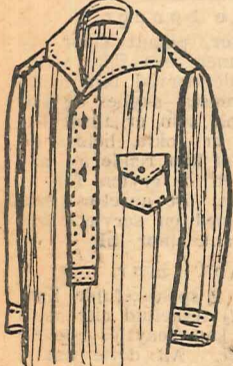
„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Sportsskjorte til gutter paa 8-10 aar.

Denne skjorte av hvit- og blaastripet zephyr er sydd med ombøid krave. Knappes foran, i venstre side en lomme. Mansjettene syes ogsaa med knaplukning.

Der medgaar 2 1/4 m. stof av 90 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 6 deler.



- Fig. 1. Forstykke.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Det halve bærestykke.
- „ 4. Den halve krave.
- „ 5. Mansjet.
- „ 6. Ærme.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av forstykket, ryggen, bærestykket og kraven langsmed stoffets brel.



TOLEIS TOLD

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 36 Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!



Halvhet og uklarhet.

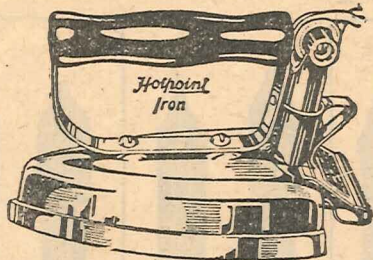
Der er intet der er saa ødelæggende for livslykken som uklarhet og halvhet. Likesom kapteinen maa ha fri utkik for paa sin reise over havets bølger at komme til sit maal uten farer og ulykker, saaledes maa mennesket paa livets strøm, som saa ofte trues av stormer, altid være betænkt paa at vedlikeholde et klart og utilsøret blik angaaende sin stilling: uklarhet er et av de værste og mest betænelige onder og medfører let at livet likesom bare leves halvt. Uklarheten tilslører tingene og lar dem ta sig ganske anderledes ut, end de er i virkeligheten, den forleder til forkjerte, ofte hoist skadelige slutninger og handlinger og der blir i denne retning ofte syndet meget og ubetænksomt.

„Uklare forhold! Forvirrede tilstande!“ Hvor ofte faar man ikke høre disse ord, naar en lykkes bygning styrter sammen, naar flere menneskers ve og vel er sat overstyr. Hvor mange feilslagne og skuffede forhaabninger, hvor mange virkelig ulykkelige tilfælder kan ikke fo-

res tilbake hit? La det derfor herske klarhet i alle ting, like til den mindste, og det saavel i materiel som i social og moralsk henseende! Klarhet gir sikkerhet og tillid.

Hvilken stor feil begaar ikke den mand som holder sin hustru, deltagerinden i hans liv og virksomhet i uklarhet eller endog helt i uvidenhed om sine finansielle forhold! Hvor mange misgrep fra hustruens side kan ikke føres tilbake til en slik mangel paa kjendskap til forholdene! Ofte blir enigheten, ja selv lykken i et ekteskap forstyrret paa denne maate; fra mandens side bebredelser, fra hustruens taarer over uretfærdighet, mens bekymringer og forviklinger av alle slags faarner sig op om dem. Det er hustruens høie og hellige ret at forlange klarhet over de forhaandenverende forhold; hun maa aldrig gi avkald paa denne ret og maa til enhver tid vite besked om deres stilling, for at hun ikke paa grund av uklarhet og uvidenhed indretter levesten anderledes end det kan forsvarer. — Men paa den anden side er det hendes hellige pligt,

Hotpoint



Pris: kr. 25.00

komplet med kabel og støpsel.

1 AARS GARANTI.

575 watt - 220 volt - vekt 2³/₄ kg.

A S ELEKTRISK BUREAU

KRISTIANIA

Bergen - Fredriksstad - Gjøvik - Harstad

Den norske Handelsbank

Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.

Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.

Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.

Forvaltningskapital pr. 30/11 1918 kr. 325.000.000.

Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa	5	pct. rente.
" " " " " sparevilkaar	4 ¹ / ₂	" "
" " " " " folio	2	" "

Utfører alle arter av bankforretninger.



Marine Pudsekrem

anvendes i alle hjem, som bedste pudsemiddel for metaller.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grønsens Skotøismagasin 12 Christiania.

FLØTE-LANOLIN

gir en mat vakker teint. CREME

Ypperlig barnecreme.

Tuber 1.00, krukker 1.80.

M. ZADIG A.S.

Kristiania.



Ennas fotografi-

apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 12 kr. komplet.

„Amator-Fotografen“, Vimmel-skaffet 47, Kbhv. Forlang prisliste.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel *Jouventine de Junon*. Faas à kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

METALUTSTYR.

Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring.

Dør- og firmaskilter i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn.

Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kr.ania. Tlf. 21058.



Gramofoner og plater.

Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes so. de kjøpere.

Imerlund & Co. A/S.

Kristiania, Torvgaten 18.

Musik- & Fotohandel



Ny illustrert

frimerkekatalog

Nr. 47 mot 25 øre frim.

Harry Wennberg, Stockholm 1.

— 142 —

hendes alvorlige pligt, ikke at la nogen slags uklarhet faa indpas i hjemmet, husholdningen, eller hvad andet der hører hen under hendes omraade; den hustru som tankeløst eller kanske endog med velberaad hu handler imot mandens planer, er i høi grad at dadle; hun bringer ofte ham saavel som sig selv i en meget mislig situation, idet hun ser sig tvungen til at skjule og forlie ting overfor ham og derved kommer ind paa det som er værre end uklarhet, nemlig usand adfærd. Egtefællene, som jo har knyttet sig sammen for hele livet, bør ogsaa tilbakelægge sin livsbane h a a n d i h a a n d!

Ved at raadslaa indbyrdes maa de gjøre sig det klart, hvorledes livet bedst kan forme sig for dem; de maa skride fremad i fællesskap paa den bane som er dem tildelt i livet. Manden skal som den mer erfarne gi hustruen eksempel paa klarhet og fasthet; derved vinder hun tillid til ham og vil gjerne føie sig efter hans indsig, naar hendes egen erfaring glipper. I alle forhold — i de jevneste som i de mest glimtende — kræves der klarhet; la grænsene være avstukne snevert eller vidt, man maa kjennde dem og man maa vite hvor langt man tør gaa; hvis grunden, hvorpaa huset er bygget, vakler, er der ingen klarhet og aapenhet som er den eneste paalidelige grundvold, hvorpaa et nyt liv kan begyndes. Mand og hustru maa da stræve efter klart at komme til erkjendelse av hvor meget haab der er lev-

net dem for fremtiden, selv om lykken bare skal være dem karrig tilmaalt. Den som vil naa frem maa se veien klart for sig.

Paa alle omraader, i alle anliggender behøver mennesker klarhet, saavel i sine indbyrdes forhold som i sit forhold til Gud. Hvor mange mennesker har ikke ogsaa netop her uklare, taakede, forvirrede forestillinger og kjender ikke til den tryghetsfølelse som de, der med ærlig vilje søker ind til ham der er sandheten og klarheten selv. Klarhet er sandhet! Uten klarhet kan ingen tillid trives. Vær derfor saaledes i al din færd og al din tale, at den er liketil og ikke behøver uttydninger. Vær klar — vær sand!

Ogsaa de ganske unge skulde lægge sig dette paasinde og vise aapenhet og oprigtighet indbyrdes. Hvor meget koketteri, hvor megen flirt vilde ikke holde op, hvis de unge var mer umiddelbare og ikke lekte med følelser og ord paa en saa tankeløs maate, som de ofte har for vane.

„Der gaar ild i spotterens hus“, sier et gammelt ord, og det kan hende at netop den der har anrettet ulykker ved at være uklar og upaalidelig, og derved bibragt andre feile forestillinger, selv kommer til at lide samme skjæbne og forsent angre sin hang til halvhøi og uklarhet.

— 143 —

Hjemmet.

Grønsaker.

Av I. W.

Voksbønner, kokt i smør.

Voksbønner, smør, hakket persille, litt hvit pepper og salt. — Bønnene renses, skjæres istykker og dampes i smør; hakket persille, hvit pepper og salt tilsettes.

Snittebønner med skysaus.

Til 6 personer brukes: 1 kg. snittebønner, 100 gr. smør, 100 gr. mel, sky, hakket persille, muskat litt sukker og salt. Snittebønnene renses og tørres i et klæde, hvorpaa de snittes paaskraa i fine strimler. De kokes omtrent møre i vand og salt og de heldes saa op i en sil for at vandet kan rende av. Halvparten av smørret deles i smaa stykker og has i tillegg med persillen og krydderiene. Heri has de kokte bønner. Serveres til kjøttretter.

Hold dine skuffer i orden.

Paa dine skuffer skal jeg kunne kjende din ordenssans. Mange steder er sansen for orden desværre liten, og feilen er at barn ikke fra den tidligste alder lærer selv at holde orden i sine skuffer.

Saasnart barnet kan gaa alene, bør det vennest til selv at samle sine leker sammen og lægge dem i en skuff. Men i regelen gjør moren eller barnepike det, og selv naar barna blir større, vedblir moren at holde orden i deres skuffer. Ja, man har eksempler paa at unge piker ikke engang selv ordner i sine gjemmer. Naar

de skal ha et par hansker eller et lommeklær eller en lignende ubetydelighet, saa roter de hele skuffen huller til bulter og saa ordner moren det ved anledning igjen.

Men der gis jo heldigvis ogsaa fornuftige mødrer som lærer sine barn saa stor orden og akkuratsette at de endog i mørke kan finde enhver ting paa sin bestemte plass.

Dette eksempel vil jeg anbefale at efterfølge; det nytter ikke at de undskylder sig med at de ikke har tid til at rydde op, for orden sparer netop tid. Ta en søndagstime til dette arbeide og du skal faa se, hvor glad du blir hver søndag aften, naar du har faat orden i dine skuffer!

Grønne bønner.

Grønne bønner, pikant smør. — De grønne bønner maa ikke være for grove, da de derved blir haarde. Bønnene renses, skylles og kokes møre i vand som er tilsatt litt salt. Naar de er kokte, heldes de op for at vandet kan rende av, saa lægges de igjen i gryten for at dampes kokhete. De anrettes paa et fat, belagt med en serviet. Serveres med pikant smør til.

Pikant smør.

1/4 kg. smør, 2 spiseskefulde hakket persille, 1 1/2 teskefuld citronsalt (litt citronsyre kan benyttes istedet) litt hvit pepper. Alt dette has i et varmt fat og røres til det skummer.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 30

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Hadde han egentlig fortjent bedre?



1. „Jeg liker saa godt at gaa i zoologisk have. Jeg elsker nemlig dyr med en lidenskabelig kjærlighet. Derimot kan jeg ikke like at møte min nydelige kusine Emmy derinde, ihvertfald ikke naar hun har følge med den kjedelige Mr. Laps, for han er ikke morsom hverken at høre eller se paa, — han er nærmest kjedelig.



2. Saa skulde det netop hende hverken værre eller bedre, end at da jeg sidst var inde i zoologisk have, møtte jeg de to sammen. Hvad skulde jeg gjøre? Hvorledes skulde jeg befri mig selv fra det irriterende syn at se Emmy spasere med den stygge Mr. Laps? Jo, jeg bød hende ganske enkelt selv armen og gikk med hende.



3. Mr. Laps blev saa vred over det, at han fuldstændig tapte besindelsen og lot sig henrive til saa nedsettende bemerkninger om mig, som at jeg var en rigtig gammel gorilla! Men hvad der var værre endnu: da Emmy og jeg litt efter passerte gorillaens bur, sa hun: „Der sitter altsaa din slegning. Skal du ikke si goddag til ham?“



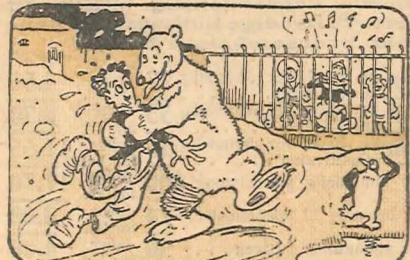
4. Det var droit at høre paa — det vil enhver forstaa. Men jeg var jo for meget gentleman til at angripe en svak og vergeløs kvinde. Derimot besluttet jeg at gi Mr. Laps en liten lektion i god tone. Jeg forsynte mig derfor med en skarpslipt øks og en kulle av temmelig respektable dimensioner samt med et vældig mod.



5. Utrustet med disse redskaper nærmet jeg mig nu gjenstanden for min vrede, Mr. Laps. Men denne hensynsløse herre viste sig naturligvis straks fra sin mest tarvelige side. Hans sprang nemlig straks bort til en vandbøtte med fisk i — det var heirens middagsmat! — og gav sig derpaa til uten videre at bombarderte mig med døde karuser og torsk.



6. En av disse døde torsk var en fuldtreffet — det skyldtes vist forresten snarere et uheld end Mr. Laps' dygtighet. Men det er forsaavidt det samme, nok er det: fisken rammet mig prompte i ansigtet, og da jeg ikke er vant til at faa fisk servert paa den maate, mistet jeg balansen og faldt i vandet, men blev reddet av isbjørnen.



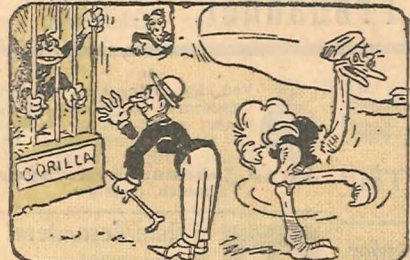
7. Straks trodde jeg at det var av ren menneskekjærlighet at isbamsen trak mig iland. Men denne vildfarelse blev jeg snart revet ut av. Dyret viste sig at være likefrem dansesyk. Bamsen grep mig i favnen og gav sig til at opføre den vildeste dans, jeg nogensinde har været med paa. Saa klemte den mig, saa jeg næsten mistet pusten.



8. Da bamsen tilsidst var blitt træt og kjed av dansen, syntes den at det kunde være rigtig at slutte med et lille flot nummer i himmelspret. Med et kraftig kast sendte den mig derfor op i luften, ulover indhegningen, og med et temmelig hardt dump dalt jeg ned paa jorden som en havarert flyvemaskine.



9. Saasntart jeg fikk samlet mig litt sammen, gikk jeg straks paa opdagelse etter Mr. Laps. Ve ham, om jeg traf ham, den mest raffinerte hevn vilde ikke være for meget. Jeg fikk hurtig øie paa ham, — han stod som det stette menneske han var og erlet gorillaen. Men like bak ham stod en struds, — den kunde jeg bruke!



10. Jeg pakket litt kvist og blader ind i et stykke papir og kastet det — ikke i hodet paa Mr. Laps, for saa hadde jeg ikke noiet mig med at ha saa fjerlette ting i pakken! — men henimot strudsen. Mr. Laps saa intet av dette, — han var for optat av sit ædle arbeide og hadde nu opnaadd at faa gorillaen rent rasende.

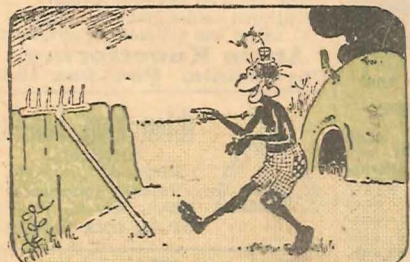


11. Da hændte det, som jeg hadde ventet vilde hende; strudsen, som naturligvis ikke holdt av at bli kilet i nakken med papirpapper, trodde at det var Mr. Laps som var mester for pakkens avsendelse, og gav ham derfor et venskabelig, men usedvanlig kraftig dask med det ene ben, saa Mr. Laps for like mot stængene i gorillaens bur.

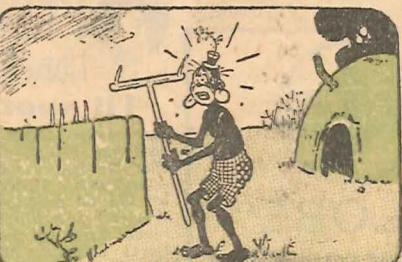


12. Her hadde han jo selv sørget for at der blev beredt ham en varm og festlig mottagelse! Gorillaen tok hans hat og stok og satte sig til at røke cigar ovenpaa Mr. Laps selv, mens en stor og interessert tilskuerskare saa paa utenfor, — deriblandt Emmy og jeg. Og nu spør jeg: hadde Mr. Laps egentlig fortjent det bedre, end som det gikk ham? s

Spoketulde gjeter.



„Deilig rive staar der! Den mig ha!“ sa lille Sambo til sig selv, da han en dag saa noget staa op til et gjerde, som nok ved en flyglig betraktning kunde se ut til at være en rive, fuldt besat med tænder.



Sambo grep fat i riven, for en rive var det virkelig. Men ved nærmere eftersyn viste det sig at den øiensynlig hadde kjendt bedre dager, — den mangiet adskillige tænder. Men for hadde den jo alle tændene!?? Hvor var de?



Ja, der sat de jo oppe paa gjerdet! Lille Sambo skulde netop til at ta dem, — da blev „rivetændene“ pludselig levende! Det var nemlig slet ikke rivetænder, men hornene paa et par skoieragtige gjeter!

Smaapluk.



„Har du hørt at fru Andersen gaar isovne?“
„Tænk! Og hun har to automobiler!“



Feil virkning.

„Inat lukket jeg ikke et øie like til klokken seks, da vækkuuret ringte — saa sovnet jeg endelig!“



Av en roman.

„... som søn av en karuseleier hadde han selvfølgelig en meget bevæget ungdom bak sig!“



En ordensgeneral.

Hun: „Drømmer du ikke ogsaa ofte om mig, min elskede?“

Han: „Selvfølgelig, Anna! Hver onsdag og lørdag!“



Poesi og prosa.

Hansen: „En ting gjør mig saa bekymret, min ven. Jeg tror, der bor to sjæler i mit bryst.“

Frantsen: „Ja, men det er jo ikke saa underlig i denne bolignodens tid.“



Første modeherre: „Ruller du selv dine cigaretter?“

Anden modeherre: „Ja, legen har sagt, jeg maatte sørge for at faa litt motion!“



Verten (melankolsk): „Nogen av gjestene synes at betragte solv-dessertskeene som en slags medicin, der tas efter maallidene.“



Vagabonden (utenfor havegrinden): „Biter Deres hund?“

Eieren: „Ja, den gjør, og... være saa venlig ikke at komme ind, vi er meget krasne med hvad føde vi byr den!“

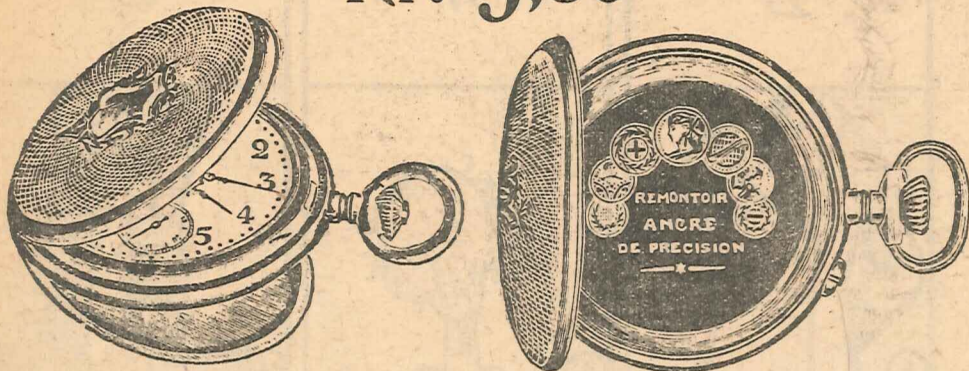
ET EKTE GULDUR

ønsker vi alle — men hvad koster ikke et saadant? Fra os faar De for

Uret set fra siden.

Kr. 9,50

Uret set fra baksiden.



et ekstra elegant
dobbeltelektrofyldt

ANKERUR

der næsten umuligt kan
skjelnes fra et ekte guldur.

Vil De lægge merke til, at uret ikke kan sammenlignes med de saa ofte forekommende forgyldte cylinderure, men er et **ankerur**, særlig udvalgt blandt hundreder af fabrikater. Ved vor avtale direkte med fabriken ser vi os istand til at levere **lutter utvalgte præcisionsure**. Desuden blir hvert ur før avsendelsen nøiagtig eiteret og alle kjøpere har kun lovord om deres utmerkede gang og stilfulde utseende. Glem ikke, at vi vil beholde vor kundekreds samt bli anbefalet til Deres slektninge og bekjendte, derfor kan De stole paa os. Bestil snarest et ur og De vil bli forundret over, hvad De kan faa til en saa billig pris. 2 ure sendes fragtfrit. Double-kjeder 1,50—3,50 med 2 aars garanti kr. 5,00.

Dameur, forgyldt armbandsur, kr. 10,50.

Varehuset Excelsior, Nr. Farimagsgade 9, København K.

F. Paulis Siljemelkcrème

er den crème, enhver dame maa huske at forlange, naar det gjælder at sikre sig det bedste middel til beskyttelse av en sart, fin hud.

PARFYMERI F. PAULI, A. S.
KRISTIANIA.

BRUGTE
SKRIVEMASKINBAAND
GJØRES SOM
NYE



Sparer 75%

av Skrivemaskinbaandets
Kostende- og varer
10 Gange saa længe.

ROYAL RIBBON-INKER

Re-Inks-Skrivemaskinbaand bringes i Stillindg uten at røre ved Baandet
Ingen Tilsøling af Hænderne. Let-hurtig-og renselig.

En gros.

En detail.

Halvorsen & Larsen Ltd.

Specialforretning i Kontorutstyr.
Skipperst. 40 - Kristiania.

**Nu kan alle faa et kraftigt haar og skjæg,
alt løst haar overflødig.**



Ravissant haarvekst

fremkalder det skjønneste fuldskjæg og det stilfuldeste overskjæg, fuldendte oiebryn og et kraftigt, blankt og skjønt hovedhaar paa forbausende kort tid. Farver ikke! Kan anvendes til saavel blondt som mørkt haar.

Skjældnelse og -haarvæld hører straks op og »Ravissant haarvekst» virker derefter som kraftig føde for haar- og skjægrodde.

Garanti for pengenes tilbakebetaling, hvis ovenstaaende virkning uteblir, medfølger hver flaske.

Nedenstaaende et lille utdrag av en mængde anbefalinger, vi har faaet.

Hr. E. P. skriver: »Jeg kan efter at have anvendt 3 fl. av Deres haar-middel bekræfte, at jeg har faaet min kraftige haarvekst igjen til trods for, at mit haar var faldet helt av.»

Fr. E. A. skriver: »Deres haar-middel »Haarvekst» har vist sig at være aldeles utmerket, idet mit haar er blevet meget rikere og fyldigere.»

Fr. D. T. skriver: »Ifølge Deres ønske vil jeg hermed gi »Ravissant haarvekst» min bedste anbefaling, da mit haar er blevet langt og kraftigt, siden jeg begyndte at bruke dette middel.»

Fr. A. H. skriver: »Deres haarmiddel »Ravissant haarvekst» fortjener den bedste anbefaling. Det har paa relativ kort tid gjort mit haar stort og kraftigt.»

Læg — naar De friserer Dem — merke til, om haaret gaar av. I saa fald bør De snarest skrive Deres »Ravissant haarvekst», saa at De maa kunne bevare den haarrikdom, De har, og begynde med dette middel, medens det er tid.

Ravissant haarvekst. Pris pr. flaske 3,25 + porto, 2 flasker portofrit.

Sendes diskret pr. postopkrav fra

Ravissants generaldepot, Nørrefarimagsgade 9, Kjøbenhavn K.

Hvad
er



„MACKO“ er en balsam, en undergjørende salve, fremstillet av de rene, mest lægende og velgjørende stoffe. — „MACKO“-balsam helbreder for utslet, fjerner kviser og hudorm. „MACKO“-balsam har endog helbredet ondartet exeme. „MACKO“-balsam er det bedste middel mot den plagsomme hudkløe og rød, irriteret hud. „MACKO“-balsam er et uovertruffet middel mot flass i haaret. „MACKO“-balsam er en utmerket hjælp mot ophovne og ømme hænder og fødder. „MACKO“-balsam fjerner al urenhed i huden og gjør den fløelsblød og fin. „MACKO“-balsam kan brukes i ansikt, paa hænder, paa hals og bryst og hele legemet. — Bør stadig brukes efter vaskning av hænder og ansikt eller efter bad, hvis huden er tør. — „MACKO“-balsam bør ikke mangle i noget hjem. Drøi i bruk. Sendes utenbys mot postopkrav eller forskutsbetaling for kr. 3,50 eller kr. 5,00 pr. krukke + porto fra „Morseagenturet“, Rusløkv. 12, Kristiania. — Forhandlere antas. —



„Handy“ cykler,
cykkeldeler
og alle slags sportsartikler.
= Fama symaskiner =

i stort utvalg til billigste priser.

En gros og en detail. o Forlang tilbud.

Bernh. Øye's Maskinforretning,
Sportsavdelingen, Kristiania.

Pi bruker Nordström & Due's



Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Indregistrer Deres Varemerke (Mønster).

Hos os faar De hurtig,
grei og samvittighetsfuld
behandling.



Det Tekniske
Finansinstitut a.s.



Aktiekapital:
Kr. 1,000,000,00.

Chr. Augustgt. 14. Telefon 16176. Kristiania.
Telgr.adr. „Teknikerbanken“.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonikere og
messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. graf.
Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnep, Sverige.

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller
Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

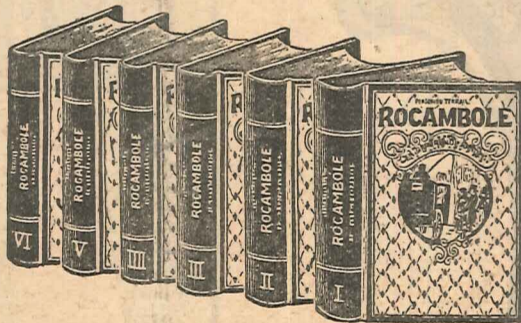
Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpreparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvm.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Nervestyrkende

og bloddannende er i høi grad Fosfoferrin,
der indeholder glycerinfosforsyre (hjernens
fosforforbindelse). Skader ikke tænderne.

Pris pr. fl. kr. 4 00.
Fosfoferrinpiller pr. æske (100 piller) kr. 3,20.

Reparationer av trækspil og talemaskiner
utføres paa vort verksted av førsteklases fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.



Verdens mest berømte og
mest læste folkeroman er:

GALEISLAVEN ROCAMBOLE.

Pris for alle
6 DELE 2⁹⁵
ca. 1000 sider + porto.

ROMAN
i 6 dele
av den berømte
franske forfatter
Ponson du Terrail.

Galeislaven Rocambole er oversat paa alverdens sprog og læst av alverdens mennesker. Det er en klassisk forbyrderroman. Med stigende spænding følger man Rocambole gennem hans eventyrlige bedrifter, hans kamp og hans farer. Man begynder ikke paa Rocambole og lægger den fra sig, men man fortsætter til man har læst den ut, saa spændende og fængslende skrevet er boken.

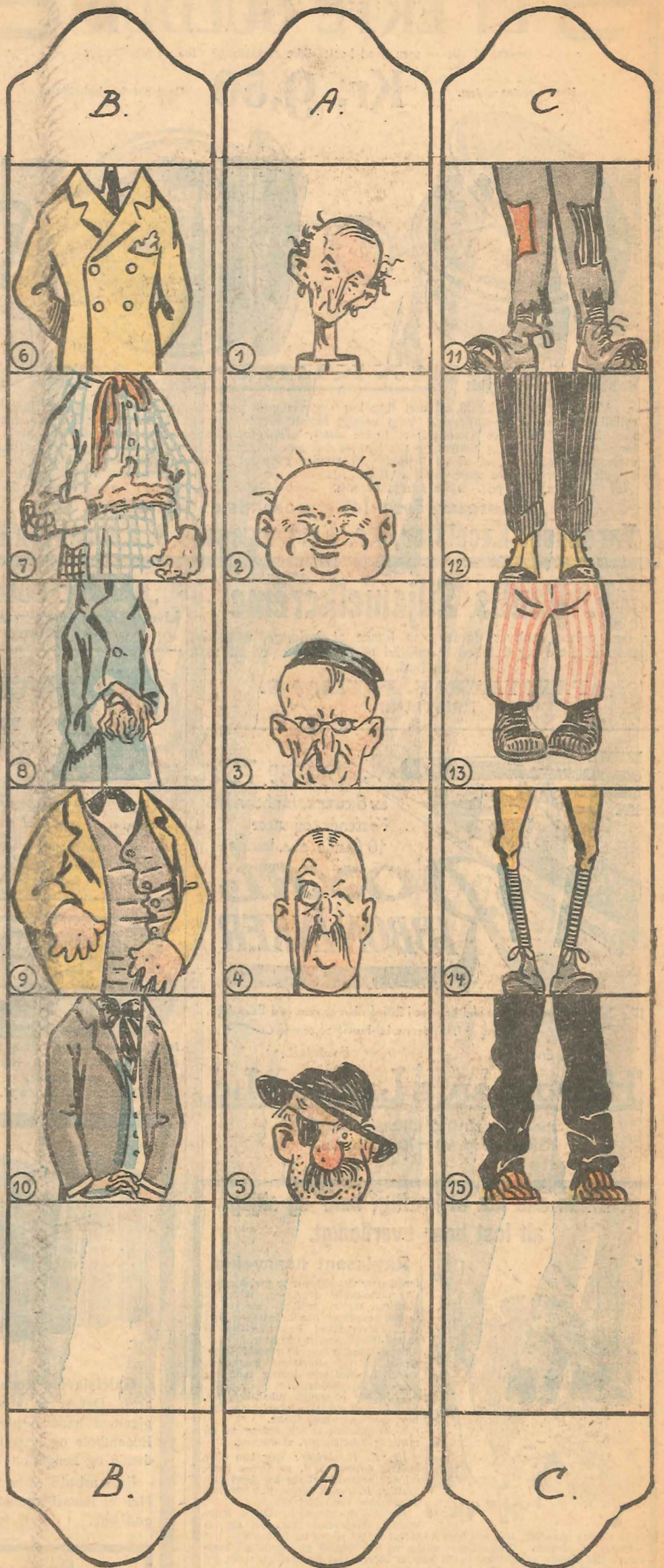
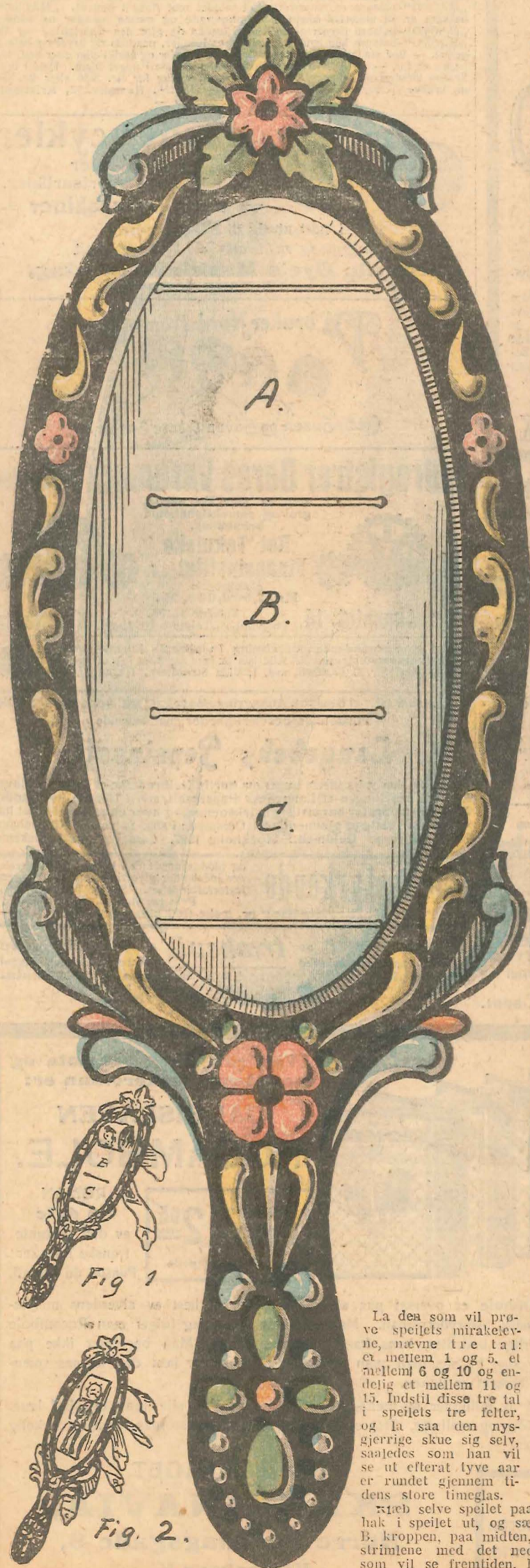
Rocambole er læst av millioner av mennesker. Det er en bok alle maa og skal læse. Her er fantasi, spænding og realisme. Det er ikke nogen godtkjøpsroman, men en virkelig god bok.

Pris:
heftet: 2,95 + porto.
indb.: 3,95 + porto.

BOKFORLAGET
SKANDINAVIA,
Nørre Farimagsgade 9,
Kjøbenhavn K.

FREMTIDS-SPEILET.

som viser 20 aar ind i fremtiden og som lar beskueren se hvorledes hans nu saa ungdommelige skikkelse vil ta sig ut paa dette tidspunkt.



La dea som vil prøve speilets mirakelevne, nævne tre tal: et mellem 1 og 5, et mellem 6 og 10 og endelig et mellem 11 og 15. Indstil disse tre tal i speilets tre felter, og la saa den nysgjerrige skue sig selv, saaledes som han vil se ut efterat tyve aar er rundet gjennem tidens store timeglas.

Træk selve speilet paa pap, og de tre strimler med figurene paa almindelig skrivepapir. Skjær saa de fine hak i speilet ut, og sæt strimlerne ind i dem som fig. 1 viser. Strimlen A. med hodene, oventil, strimlen B. kroppen, paa midten, og strimlen C. benene, nedentil. Fig. 2 viser alle tre strimler indsat. Stil saa først strimlerne med det nederste, blanke felt synlig, og der ses altsaa intet i speilet; men naar vedkommende, som vil se fremtiden, har nævnt tre tal mellem 1 og 15, trækkes der i strimlerne til feltene med de tre nævnte tal blir synlige i speilet, og det viser sig da en meget komisk figur, vedkommendes fremtidsbillede.